ڪنڊڙي رنگ

(ڪلام)

صوفي ميان ڪرم علي فقير زنگيجو

سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مُرتب

صوفي دريا خان فقير زنگيجو

صوفي روحل پبليڪيشن

کنڊڙي رنگ

(ڪلام)

صوفي ميان ڪرم علي فقير زنگيجو

سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين ۾

سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مرتب

صوفي دريا خان فقير زنگيجو

Gul Hayat Institute

ڇپائيندڙ:

صوفي روحل پبليڪيشن ڪنڊڙي

هن ڪتاب جا سڀ حق واسطا مرتب وٽ محفوظ آهن.

ڪتاب جو نالو : ڪنڊڙي رنگ

موضوع : ميان ڪرم علي فقير زنگيجو جو ڪلام

سهڙيندڙ : صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مرتب- : صوفي دريا خان فقير زنگيجو

ڇاپو ۽ سال : پهريون سال 2019 ع

ڳاڻيٽو : 1000هزار

ڇپائيندڙ- : روحل پبليڪيشن ڪنڊڙي

قيمت- : -/400 روپيه

ملڻ جو هنڌ : درگاهه ڪنڊڙي روحل فقير، تعلقه روهڙي
ضلع سکر سنڌ

رابطہ نمبر : 0300-9316512

لال جنرل اسٽور شاهي بازار ڏهرڪي

رابطہ نمبر : 0300-3266160

سپر پرنس ڪٽ پرائيز شاپ عمراڻي مارڪيٽ
نزد انصاري چوڪ جهول ضلع سانگهڙ

رابطہ نمبر : 0300-3397152

فوٽو گرافي : پرڪاش ڪمار (پي-ڪي اسٽوڊيو ڏهرڪي)

لي آئوٽ : لڪي ڊزائنرز اينڊ پرنٽنگ اسٽيشن روڊ خيرپور

۽ پرنٽنگ
0300-3134375-0333-3908495

Gul Hayat Institute

ارپـــنـــا

پنهنجي پياري روحاني رهبر مرشد هادي

سائين صوفي فيض علي اول رحه

کندڙي شريف جي نالي، جنهن مون ناچيز کي
ذکر الاهي ڏئي انسان بڻايو.

صوفي ميان ڪرم علي فقير

Gul Hayat Institute

ســـــتــــاءُ

• پنهنجي پاران	8
• مهاڳ	25
• سنڌي حصو	47
بيت جوڳين جا	48
بيت سسئي جا	76
بيت سهڻي جا	87
بيت راڻي جا	94
بيت ليلان چنيسر جا	96
بيت ماروئي جا	98
بيت عمر ماروئي سوال جواب	111
متفرقه بيت	113
سنڌي ڪلام	116
• سرائڪي حصو	148
بيت هير رانجها	149
1. سيھ حرفي (هير رانجها سرائڪي)	156
2. سيھ حرفي	165
سرائڪي ڪلام	171
• هندي حصو	227
سلوڪ	228
هندي ڪلام	232
صوفي ڪرم علي اول جو ڪلام	255
منقبت	256
سنڌي ڪلام	257
سرائڪي ڪلام	274
هندي ڪلام	288
صوفي فيض علي فقير (اول) جو ڪلام	293
بيت سنڌي	294

Gul Hayat Institute

بيت سرائيڪي	295
منقبت	296
سنڌي ڪلام	297
صوفي دريا خان فقير دوئم جو ڪلام	301
صوفي امداد علي فقير جو ڪلام	302
ڪنڊڙي جي ڪلتارن جي تڪين تي ميلا ۽ ڏهاڙا	303
ڪنڊڙي وارن جو فيض	304
شڪريه ادائي	305

Gul Hayat Institute

کنڊڙي جي فقيرن جو شجرو "الف"

(1) حضرت صوفي روحل فقير صاحب زنگيجو

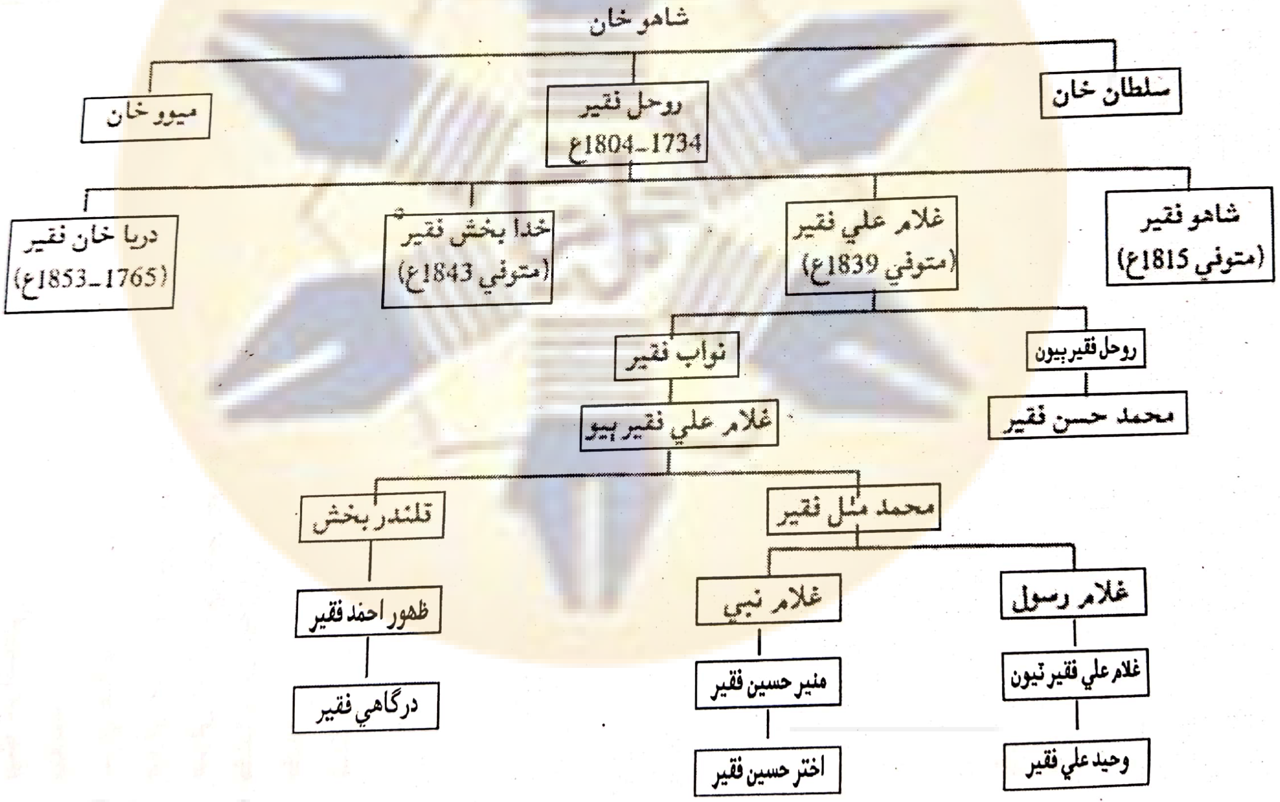

Gul Hayat Institute

ڪندڙيءَ جي فقيرن جو شجرو "ب"

(2) خدا بخش فقير ولد روحل فقير (ٽيون نمبر فرزند)

خدا بخش فقير (متوفي 1843ع)

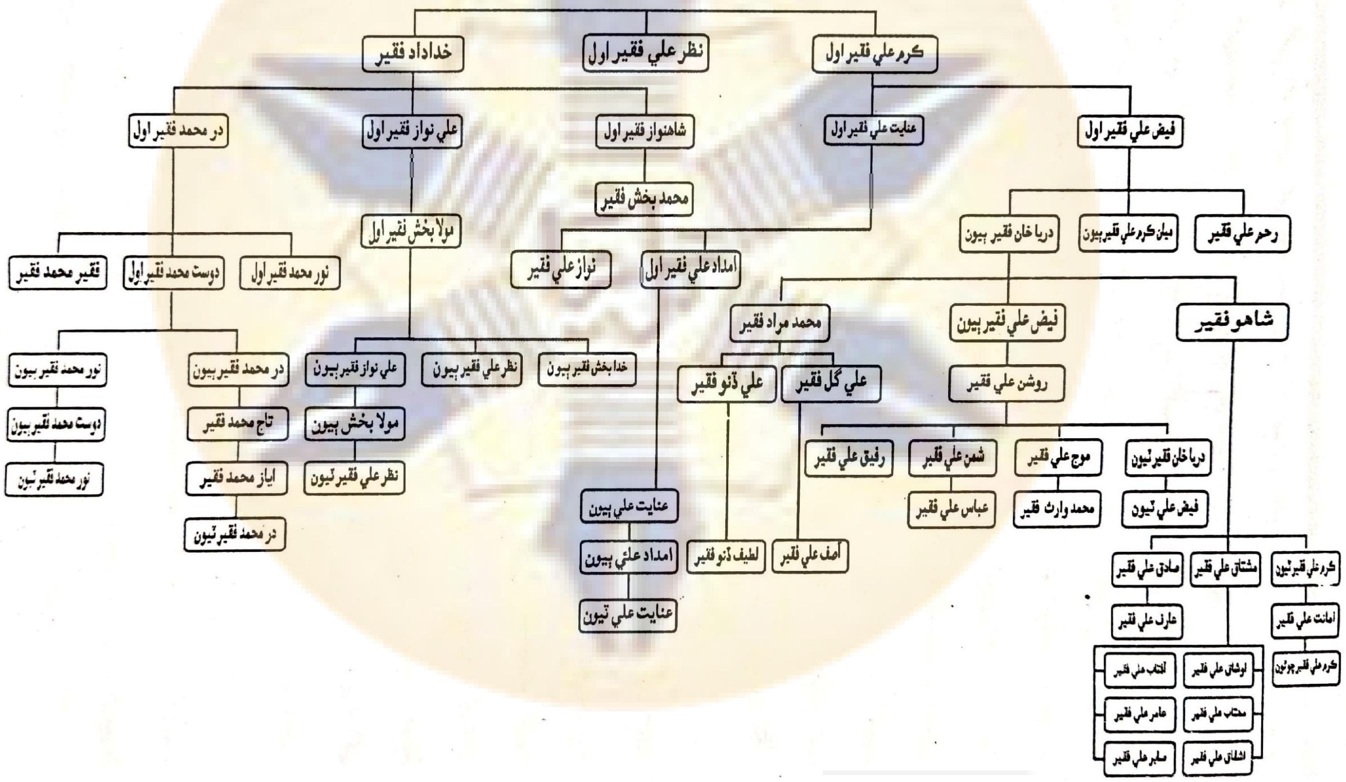

Gul Hayat Institute

پنهنجي پاران

سنڌ جي سرزمين کي مالڪ سائين وڏين نعمتن سان نوازيو آهي. چاڪاڻ ته هن ۾ ڪيترائي درويش، سالڪ، روحاني رهبر، تعليمي ادبي، سياسي سماجي شخصيتون اظهارٿينديون رهن ٿيون، جن ۾ سوين شاعر، اديب ۽ صوفي بزرگ ٿي گذريا آهن. جن جو سلسلو اڄ تائين جاري ۽ ساري آهي. اهڙن باصلاحيت بزرگن مان جيڪي امن شانتي، پريت محبت، ڀائيچاري، رواداري ۽ حق جي راهه ڏسيندڙن ڏاتارن ۾ شاهه شهيد صوفي شاهه عنايت، شاهه عبداللطيف ڀٽائي، حضرت شهباز قلندر، صوفي صديق فقير، حضرت صوفي روحل فقير، صوفي محمد مراد فقيرزنگيجو، حضرت صوفي دريا خان فقير زنگيجو قابل ذڪر شخصيتون آهن جن پنهنجي ڏات مان نظم نثر وسيلي انسان ذات لاءِ امن ڀائيچاري ۽ وحدانيت جو پيغام ڏنوآهي، جنهن مان اسانکي حق ۽ هيڪڙائي جو سبق ملي ٿو.

جيئن ته صوفي خاندان سان نسبت هئڻ سبب مونکي پنهنجي ڪنڌڙيءَ جي ڪلتارن جي ڏنل درس کي پڙهڻ پُرجهڻ سمجهڻ سوچڻ ۽ دل سان هنڊائڻ جو گهڻوشوق پئي رهيو. تنهنڪري پنهنجن بزرگن جي شايع ٿيل شاعري ۽ قلمي شاعري هردم منهنجي مطالعي هيٺ پئي رهي. ڪيترائي ڀيرا ڪوشش ڪيم ته پنهنجن بزرگن جي پيروي ڪندي ڪلام تي طبع آزمائي ڪجي پر وقت جي نزاڪتن ۽ طبيعت جي ناسازي سبب اهو چاهه چڱيءَ طرح پورو نه ڪري سگهيس. جيئن ته منهنجي پڙڏاڏي ۽ ڪنڌڙيءَ جي صوفين بزرگن جي سرموڙ صوفي بزرگ حضرت صوفي روحل فقير جي پڙپوٽي صوفي ميان ڪرم علي فقير جي شاعري جو ڪجهه مواد قلمي حالت ۾ مونکي مليل هو جيڪو مونکي پنهنجي ڏاڏا فقير درويش صوفي دريا خان فقير دوئم ۽ منهنجي والد بزرگوار صوفي ڪرم علي فقير سوئم وٽان عنايت ٿيو هو. افسوس آهي جو مليل قلمي

Gul Hayat Institute

نسخن جي ايتري زبون حالي هئي جو ڪتاب کي هٿ ۾ کڻڻ ۽ مطالعو ڪرڻ تمام مشڪل هو ۽ مواد مختلف ورقن، ڪاپين ۽ بندين تي لکيل هو. تنهنڪري ڪلام کي پڙهڻ،سمجهڻ ۽ سهيڙڻ ڏاڍو ڏکيو ٿي پيو هو. پر پوءِ به اهڙي نادر ۽ قديم فڪري خزاني کي يڪجا ڪرڻ جو ڏاڍو فڪر رهندو هو. ڪنڌڙيءَ جي بزرگن جو سمورو ڪلام ته گڏ نه ڪري سگهيم پر پوءِ به دل ۾ پڪو پهه ڪيم ته پنهنجي پڙڏاڏا صوفي ڪرم علي فقير جو ڪلام شايع ڪرائي پنهنجي شوق کي ڪنهن قدر پورائو ڪري دل جو ڏيئو روشن ڪجي. پنهنجي ڏاڏا سائين جن جو ادبي خزانو سهيڙي سينگاري ادبي ميدان ۾ آڻجي، جنهن کي آءٌ حج اڪبر جهڙي سعادت سمجهان ٿو.

اهڙي سعادت حاصل ڪرڻ خاطر مون پنهنجي طرفان جدوجهد شروع ڪري ڏني . طبيعت ناساز هوندي به منهنجي عزم ۾ ڪا به ڪمي نه آئي. وس آهر محنت ڪندو رهيس. جيڪي ڪاغذ ڦاٽي ويا هئا انهن کي پنهنجي ناقص سمجھ آهر ٻيهر لکڻ ۽ سنڌن اصلوڪي جاءِ تي رکڻ جي ڪوشش ڪيم. انهيءَ نيڪ ڪم ۾ جن دوستن يارن ۽ همدردن هٿ ونڊايو انهن جي ڪوشش ۽ ڪاوشن کي جس هجي ڪافي ڪوشش جي باوجود هن ڪم کي تڪميل تي پهچائڻ ۾ گهڻي دير ٿي وئي پر وري به مالڪ سائين جي مهرباني سان هن قلمي خزاني کي سهيڙي شايع ڪرائڻ کي پنهنجي وڏي خوش نصيبي ٿو ڄاڻان جيڪا مون لاءِ هڪ سعادت آهي.

حضرت صوفي ڪرم علي فقير صاحب جو ڪلام اوهان جن هٿن ۾ آهي. فقير صاحب جن ڪنهن تعارف جا محتاج ناهن. حضرت صوفي روحل فقير جن جي خاندان مان هجڻ ئي سنڌن مڪمل تعارف آهي.

آخر ۾ آءٌ ٿورائتو آهيان صوفي دريا خان فقير سوئمر جو ۽ صوفي

Gul Hayat Institute

جلال فقير ٽالپر ثاني (خادم جلالي) جو جن جون خدمتون هن ڪتاب جي سهيڙ ڪان شايع ٿيڻ تائين لڳاتار اسانجي حوالي رهيون. انهن جي محنت سان هي ڪتاب سڀ مرحلا طئي ڪري ادبي ميدان ۾ پهتو آهي.

يقين اٿم ته هي ڪتاب تصوف ۽ ادب جي راهه ۾ هلندڙ واٽهڙن لاءِ هڪ روشن مينار ثابت ٿيندو ۽ جيڪو به فيضياب ٿيو گويا مونکي پنهنجو لاڀ حاصل ٿي ويو. حق موجود سدا موجود.

دعاگو

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

درگاهه ڪنڊڙي روحل فقير.

تاريخ: 1 جنوري، 2018ع

Gul Hayat Institute

سائين صوفي عطاالله "ستاري"

موجوده سجاده نشين درگاھ جهوڪ شريف

پيغام

کنڊڙي وارن ڪلتارن جي سلسلي منجهان ميان ڪرم علي فقير زنگيجو ٻه هڪ روشن ستارو هو جنهن جو ڪلام اڄ ڇيڇي راس ٿيو آهي.

فقير صاحب جو ڪلام سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين تي مشتمل آهي.سندس ڪلام جي مطالعي مان معلوم ٿئي ٿو ته فقير صاحب پنهنجن ئي بزرگن درويشن مان صوفي روحل فقير صوفي مراد فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي غلام علي فقير، صوفي درياءَ خان فقير، ۽ پنهنجي پاڙيسري صوفي درويش بيدل فقير، سچل سرمست جي شاعري کان متاثر ٿيل آهي.

فقير صاحب جو ڪلام هٿ ڪري شايع ڪرايو ويو آهي. اميد آهي ته هي پر خلوص ڪاوش علم ادب ۽ تصوف جي واٽ ۾ ڪيترائي مثبت اثرات مرتب ڪندي.

Gul Hayat Institute

سائين صوفي عطاالله "ستاري"
سجاده نشين
درگاهه معليٰ صوفي شاهه عنايت شهيد
جهوڪ ميرانپور

Gul Hayat Institute

حضرت صوفي روحل فقير صاحب

حضرت صوفي روحل فقير صاحب جي اها ڦڻي جنهن سان وار چري جي لاءِ هر چنڊ جي پهرين آچر تي سوڻ ڪيو ويندو آهي.

آخري آرام گاهه حضرت صوفي روحل فقير صاحب

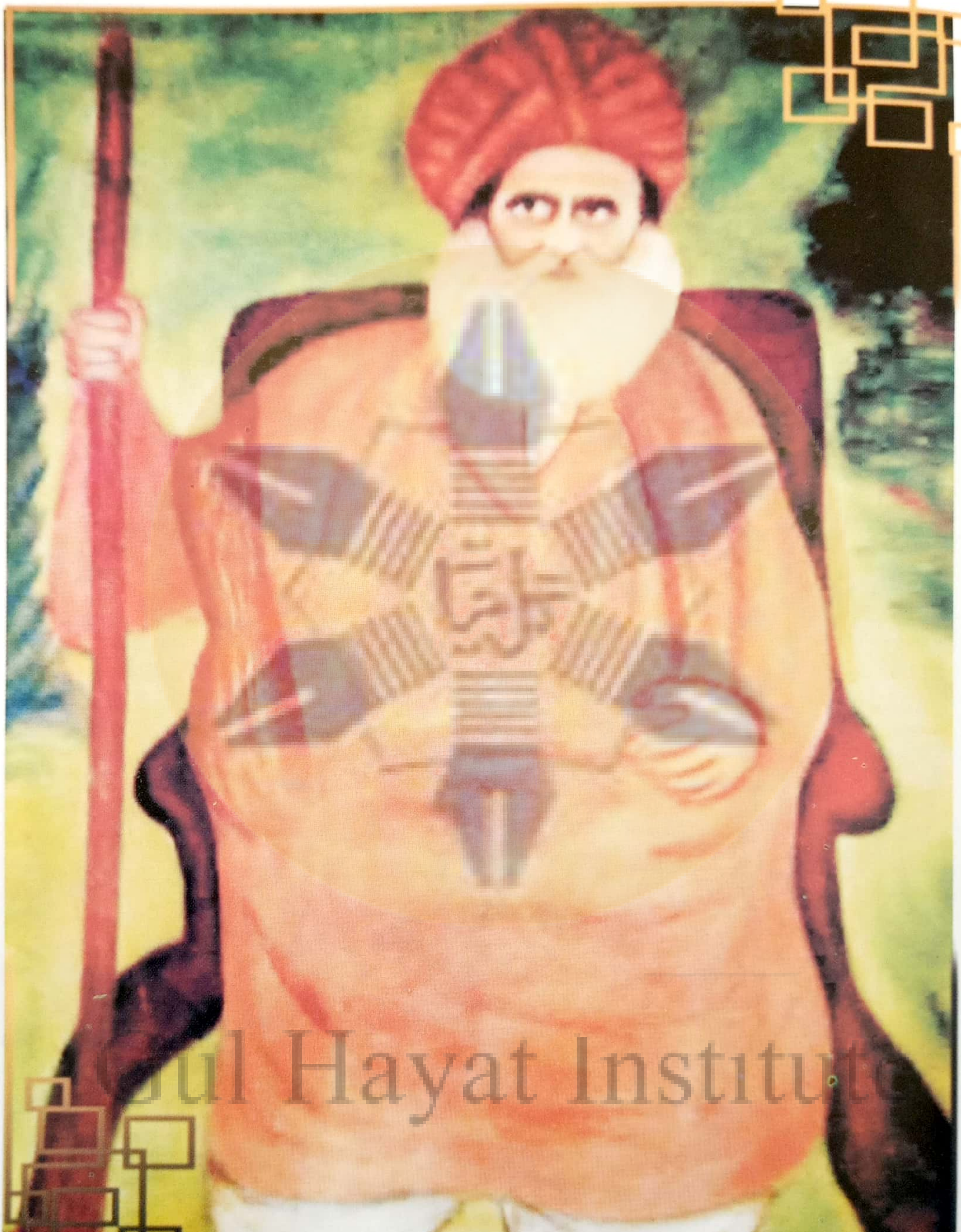

حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (اول)

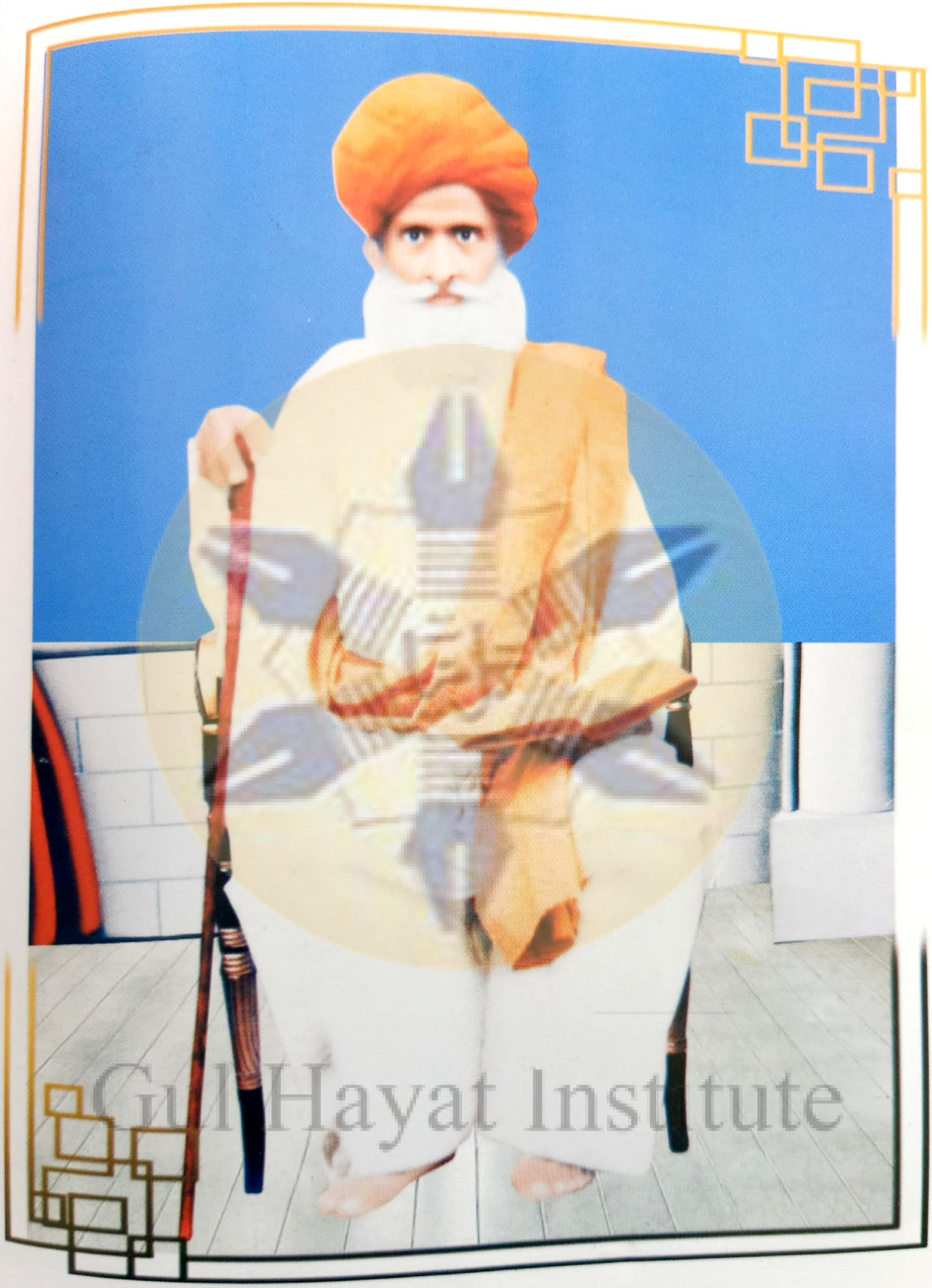

حضرت صوفي رحم علي فقير سائين

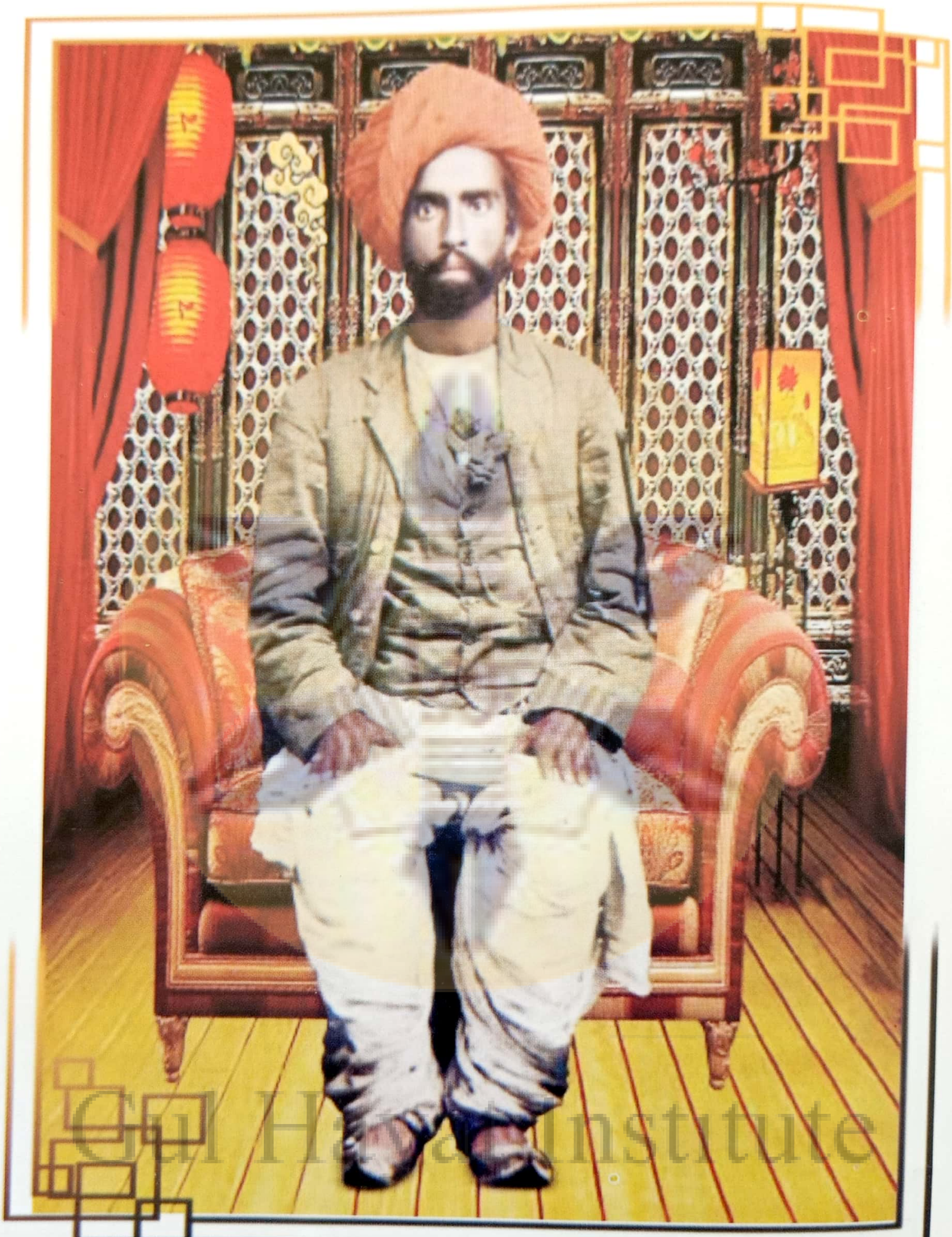

حضرت صوفي ڪرم علي فقير سائين (دوئم)

Gul Hayat Institute

حضرت صوفي دريا خان فقير سائين (دوئم)

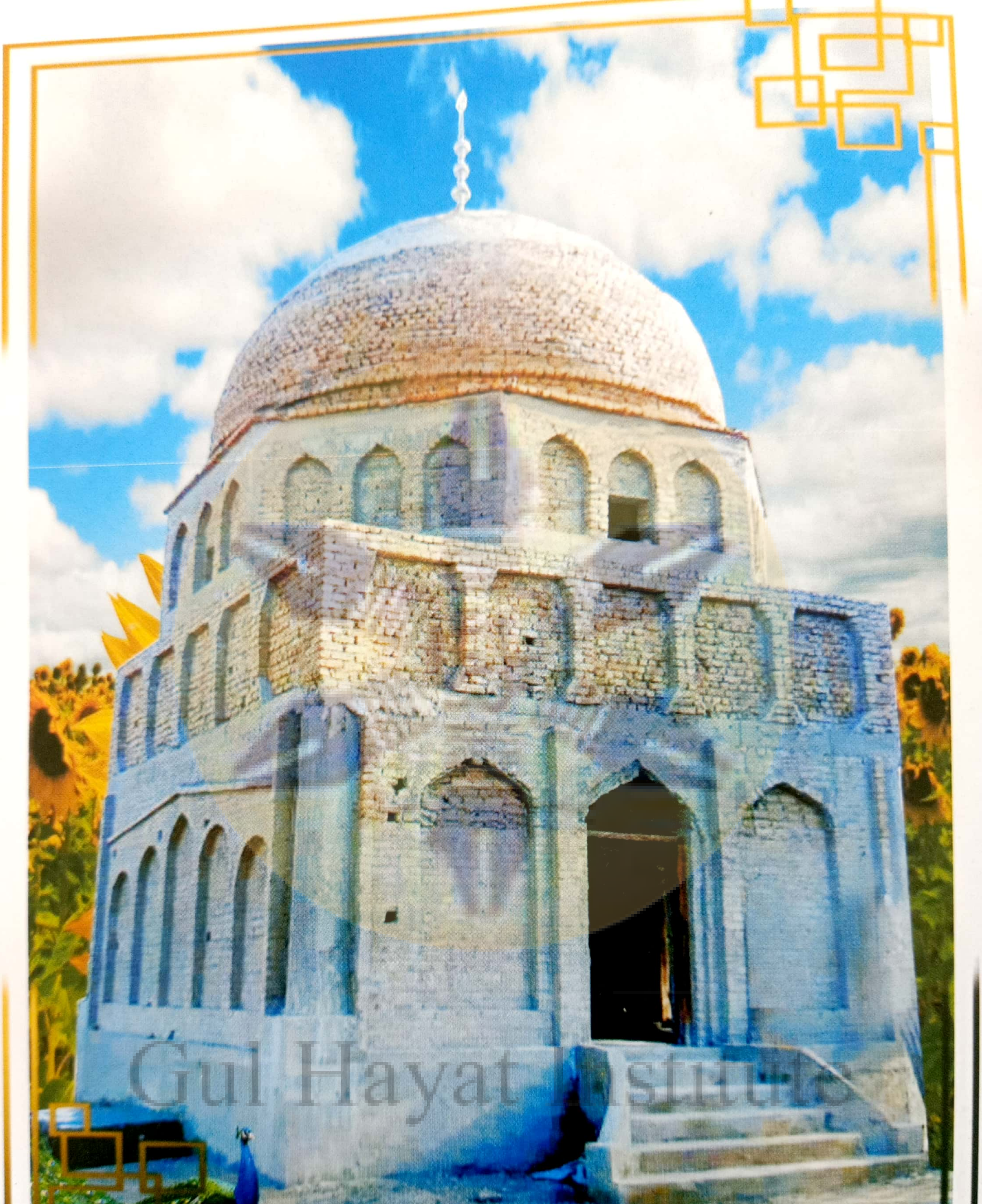

درگاهه حضرت صوفي دريا خان فقير سائين (دوئم)

Gul Hayat Institute

Gul Hayat Institute

حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (دوئم)

صوفي روشن علي فقير

صوفي دريا خان فقير (سوئم)

Gul Hayat Institute

صوفي امانت علي فقير

صوفي دريا خان فقير (سوئم)، صوفي جلال فقير (ثاني) ۽ شيواداري موٽن فقير

بسم الله الرّحمٰن الرّحيم

مهاڳ

ڪاشي ڪنڌڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير
جو چل آوي ڏک مِٽي ، جنم جنم ڪي پيڙ

سڀاجهي سنڌ جي سڳنڌَ ڀري ڌرتي پنهنجي فن فڪر، ثقافت تاريخ ۽ فلسفي جي لحاظ سان هڪ منفرد حيثيت رکي ٿي. سنڌ ڌرتي وحدانيت ۽ تصوف جي ڌرتي، عشق محبت، پيار پريم جي ڌرتي، ولين اوليائن ۽ درويشن جي ڌرتي آهي. جنهن کي اهو اعزاز حاصل آهي ته هي ڌرتي مختلف ادوار ۾ صوفي شاهه عنايت شهيد، شاهه عبداللطيف ڀٽائي، صوفي روحل فقير، صوفي مراد فقير، صوفي دريا خان فقير، سچل سرمست ۽ صوفي بيدل بيڪس فقير جهڙن ڪيترن ئي ڪامل ولي بزرگن ۽ عظيم هستين کي جنم ڏيندي رهي آهي. اهڙين هستين جا قائم ڪيل آستانا خانقاهون ۽ درگاهون اڄ به سنڌن عظمت جون گواهه آهن. انهن درگاهن مان صوفي روحل فقير ڪنڌڙي واري جي درگاهه به پنهنجو مثال پاڻ آهي. هن درگاهه جو نالو وڏي خصُوصيت جو حامل آهي. سندس روشني هند سنڌ ۽ پنجاب جي علائقن تائين پکڙيل آهي.

درگاهه ڪنڌڙي روحل فقير صاحب گذريل ڪيترين ئي صدين کان اڄ تائين روحاني درس تدريس، وحدانيت واري واٽ جي ڪيفيت ڪردار جي عملي مشق جو ميدان رهي آهي. گذريل ڪيترين ئي صدين کان هي درگاهه الهي محبت جي اها مشعل راهه رهي آهي جيڪا بغير ڪنهن ڀيد ڀاءُ، ذات پات، اونچ نيچ، دين ڌرم جي ڪٽرپڻي کان آزاد ٿي امن ڀائيچاري واري بي تعصب سوچ لوچ وسيلي انسان ذات جي روحاني رهنمائي پئي ڪري.

Gul Hayat Institute

مذڪوره درگاهه جي شان ۾ سندس باني سلطان العارفين صوفي حضرت روحل فقير صاحب جن اهڙي ساکي فرمائي آهي:

ڪاشي ڪنڌڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير
جو چل آوي ڏک مِٽي ، جنم جنم ڪي پيڙ
ڪنڌڙي تو ڪنچن پري ، جت پرش ليو اوتار
روحل رنگ لاڳ رهيو ، آٺ پهر اِڪ سار
ڪنڌڙي پوري اڪ ڌام هي، جيڪو ليوي نام
جنم مرن ڪا بندن ڪٽي ، شڌ هووي نج ڪام
ڪنڌڙي اتم ڌام هي ، جس ۾ سنتان پايو ڪلتار
اس ڌام ڪي جن شيوا ڪري، تن پايو موڪش دُوار

ڪنڌڙيءَ جي ڪلتار صوفي روحل فقير صاحب جي پنجين پيڙهيءَ مان صوفي ڪرم علي فقير (دوئم) جنم ورتو، جنهن سلطان العارفين صوفي روحل فقير صاحب جن جي جاڳايل سوچ لوچ واري جرڪندڙ جوت مان هڪ نئين لاٽ روشن ڪري تصوف جي ساڳي روشنيءَ کي اڳتي وڌايو.

فقير صاحب جي جنم جو قطعي سن سنبت تہ معلوم نہ ٿي سگهيو آهي، البت سندس وصال جي تاريخ ملي ٿي. جيڪا 13 رمضان المبارڪ سن 1364 هجري بمطابق 22 آگسٽ 1945ع اربع جي رات اٽڪل هڪ وڳي رات جو ٿيو. چيو وڃيٿو تہ وصال وقت سندس عمر 85 سال هئي. انهيءَ معلومات جي بنياد تي فقير صاحب جن جي جنم جو سال 1860ع ٺهي ٿو.

فقير صاحب جي ننڍپڻ واري زندگي بابت ڪو يقيني حال احوال نہ ملي سگهيو آهي تنهنڪري ان باري ۾ ڪا ڳالهہ ٻولهہ نٿي ڪري سگهجي. البت پنهنجن بزرگن ۽ سندس اردگرد واري ماحول مطابق ابتدائي سنڌي فارسي ۽ قرآن پاڪ جي تعليم پنهنجي ڳوٺ ۾ حاصل ڪئي.

Gul Hayat Institute

فقير صاحب نوجوان ٿيو تہ سندس شادي ڪرائي ويئي پر
ڪيس اولاد ڪونہ ٿيو. فقير صاحب مانيٺي ۽ سادگيءَ واري طبيعت جو مالڪ
هو. پنهنجو ٻني ٻارو سنڀاليندو هو. صبح جو روزانو اٿي نماز پڙهي پنهنجي
مال متاع جي نظر داري ڪندو هو تنهن ڪانپوءِ ٻنيءَ تي هليو ويندو هو. ڪجھ
ڪلاڪ سار سنڀال ڪانپوءِ واپس موٽي ايندو هو. پنهنجن وڏڙن جي درگاهہ تي
آيل فقيرن درويشن سان ويهي ورونهن ڪندو هو ۽ فقيرن جو راڳ ويراڳ
ٻڌندو هو. فقير صاحب وٽ اُٺ بہ گهڻا هوندا هئا انهن جي بہ سنڀال ڪندو هو.
جيئن پوءِ تيئن فقير جي سوچ فقيري ۾ رلبي وئي. سندس دل تي فقيري رنگ
جو رنگ پختو ٿيندو ويو. آخر سندس ارادو پختو ٿيو. تڏهن پنهنجي اندر ۾
ويهي ويچار ڪري پنهنجي دل کي سمجهايائون تہ فقيري راهہ تي هلڻ لاءِ ڪنهن
مرشد فقير جو دامن وٺڻ ضروري آهي. پنهنجي مرشد هاديءَ جي امر ۾ رهي
سندس ٻڌايل طريقت تي هلڻ لازمي آهي. ان حقيقت کي پاڻ پروڙيندي پختو
ارادو ڪري صوفي ميان ڪرم علي فقير پنهنجي والد محترم صوفي فيض علي
فقير اول جن جي خدمت ۾ عرض ڪيو تہ قبلا مون اها پڪ ڪري ورتي آهي تہ
الله جي نام ڪانسواءِ هيءَ زندگي اجائي آهي. مونکي ذڪر فڪر جي واٽ
سمجهائي وجي تہ جيئن مان پنهنجو جنم سڦل ڪري پنهنجي مالڪ وٽ سرخرو
ٿيان. فقير جو اهڙو اٽل ارادو ڏسي فقير فيض علي سائين جن ڪيس پنهنجو
دست بيعت طالب بڻايو، مٿس فيض واري نظر رکي. اهڙيءَ طرح صوفي
ميان ڪرم علي فقير دوئم پنهنجي مرشد هاديءَ جي دلي دعائن سان تصوف
جون سڀ منزلون ماڻي وحدانيت جي واٽ ۾ سرخرو ٿيو ۽ فقيري جي اعليٰ
منزل کي پهتو. فقير ڪرم علي سائين پنهنجي مرشد پاڪ جي گواهي پنهنجن
ڪيترن ئي ڪلامن ۽ بيتن ۾ ڏئي چڪو آهي جن مان ڪجھ پيش ڪجن ٿا.

Gul Hayat Institute

فيض علي سائين فيض فرمايا، ڪول دري ديدار دکايا
فيض علي گر مجھ ۾ سمايا ، آپو آپ ۾ درشن پايا
گر فيض علي ڪرپا ڪيني ، ٻن جيـيا گڻ گايو
ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول چت لايو
فيض علي سائين فيض رسايو، ڪرم علي سر ڏنو آهي سٿي.

فقير ميان ڪرم علي سائين، اڳ ۾ ئي فقيري گهراڻي جو فرد هجڻ ڪري ۽ فقيري رواداري کي قائم رکندي، تصوف جي سلسلي ۾ باقاعده ڀرپور قدم جمائي رکيا. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پنهنجي والد بزرگوار صوفي فيض علي فقير اول جي رهبري هيٺ ٻه ورد وظيفن ۾ مشغول رهيو پر هن فقير تي پنهنجن وڏڙن بزرگن جو ٻه وڏو اثر هو. سندس طبيعت اڳ ۾ ئي مانيٽي ۽ صبر واري هئي. فقيري راهه هن فقير لاءِ ڪا نئين وات ڪا نه هئي. هي اها ئي راهه هئي جنهن تي سندس وڏڙا هلندا رهيا هئا ۽ سندس وقت ۾ موجود چاچا، ماما، ڀائر ۽ ٻيا هم عصر عزيز هلي رهيا هئا. پنهنجي ٻاروتڻ ۾ ئي صوفي ميان ڪرم علي فقير پنهنجي چوڌاري اهڙوئي فقيري وارو ماحول ڏٺو. درگاهه صوفي روحل فقير تي ٿيندڙ ساليانا عرس مبارڪ ۽ ٻيا تڻ وار ملهائيندي ڏٺا. درگاهه عاليه تي ايندڙ صوفي فقيرن، درويشن، سالڪن ۽ شيوڪن کي ڏٺو. انهن جي ريتن رسمن، اٿڻ ويهڻ، ملاقاتن کي ڏٺو. جنهن جو اثر سندس تي ضرور پيو. ان ڪانسواءِ بزرگ فقيرن، صوفي روحل فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي غلام علي فقير، صوفي خدا بخش فقير ۽ صوفي دريا خان فقير جا ڪلام پڙهيا ۽ ڳائڻ وارن ڪان ٻڌا سٽيا ۽ انهن جو ٻه ذهني طور اثر قبول ڪيو. انهن سيني ڳالهين ڪان علاوه اها ڳالهه وڌيڪ آهي ته صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پاڻ ٻه ته انهيءَ ساڳي مهراڻ جو املهه ماڻڪ هو، جنهن جو نالو ڪنڊڙي چيو وڃيٿو.

يقينن سندس طبيعت ۾ اهي گڻ ڪم ڪري رهيا هئا جيڪي سندس بزرگن ۾ هئا. تنهنڪري تصوف جون منزلون ڪاميابيءَ سان طئي ڪرڻ ۾ ڪيس ڪا گهڻي دير ڪا نہ لڳي. ٿوري ئي عرصي ۾ صوفي ميان ڪرم علي فقير صوفي رنگ ۾ رچي لعل ٿيو. جو تہ اڻ ميا ماڻڪ موتي، لعل جواهر بہ انهن کي ئي ملن ٿا جيڪي سمنڊ جي اونهائيءَ ۾ وڃي ڳولها ڪن ٿا. جنهن لاءِ شاهہ ڀٽائي عليہ رحمتہ فرمايو آهي:.

سي پوڄارا پرٿيا سمنڊ سيويو جن
آندائون عميق مان جوتي جواهرن
لڌائون لطيف چئي، لعلون مان لهرن
ڪانهي قيمت تن، ملهہ مهانگو تن جو

جڏهن وحدانيت جو واٽهڙو پنهنجي ربَّ تي پڪو ڀروسو رکي پاڻ کي عشق جي سمنڊ ۾ اڇلائي ٿو، پاڻ کي وحدانيت وارين ويرن، لهرن جي حوالي ڪري ٿو. پنهنجا سڀ اختيار ڦٽا ڪري ٿو تڏهن مالڪ حقيقي مٿس مهربان ٿي ان طالب وٽ پهچي سندس واهرو ٿئي ٿو ۽ پنهنجي ڪرم نوازي سان اهڙي شاهدي ڏيندي فرمائي ٿو:.

هِڪي ٻانهي چت ۾، ٻي جا ڪري الله
پاٺهئي وجهي ڪن ۾، پاٺهئي اڪاري آڙاهہ
تنهن واحد کي واهہ، جو سُتر سيئي ڪري

تيئن صوفي ميان ڪرم علي فقير بہ دنيا کان پنهنجا لاڳاپا ٽوڙي الٰهي عشق جي سمنڊ ۾ ڪاهي پيو. الله تعالٰي جي ذات ڪيس پيار ۽ پاٻوهہ سان ڇولين مان ڇڪي، تڪ تار مان پار پهچائي ڇڏيو،

جيئن ڪنهن شاعر چيو آهي:-

تيري ڪريمي ڪي آسري هم فقيرون ڪي زندگي هي
جسي تو عروج بخشي اُسي خيال زوال ڪيسا

فقير وحدانيت واري واٽ تي پنهنجي دم قدم سان اڳتي وڌندو رهيو ۽ تصوف جون منزلون طئي ڪري ڪامل درويشي درجي تي پهتو.

صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب جن جي طالبيت ۾ تمام گهڻا ماڻهو هئا، جنهن ۾ هندو توڙي مسلمان بغير ڪنهن مذهبي مت ڀيد جي طالب ٿيندا رهيا. انهن طالبن مريدن منجهان ڪي ته اهڙا به وڏا ڪاني ڪرامت جا صاحب، پور برهم گياني ٿيا. جن جا اڄ تائين تڪيا آشرم درگاهون موجود آهن جن جي هر سال ياد ملهائي ويندي آهي.

جيئن ته هرانسان هن دنيا ۾ آيو ئي وري واپس وڃڻ لاءِ آهي. فقير ميان ڪرم علي سائين ڪي به پنهنجو وارو وڃائي هن دنياوي حياتي ڪي الوداع ڪرڻو هو. آخر ڪجهه ڏينهن بيمار رهڻ ڪانپوءِ الله تعاليٰ جي سڏ تي لبيڪ چئي 22-8-1945ع تي وصال ماڻيو. فقير ميان ڪرم علي سائين دوئم جنهن جي درگاهه صوفي محمد حسن مست جي اولهه ۾ صوفي دريا خان سائين دوئم جي مقبري ڀرسان درگاهه صوفي فيض علي فقير (اول) جي ڀرسان موجود آهي.

Gul Hayat Institute

"صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب
جن جي شاعري تي هڪ نظر"

فقير صاحب جن جي ڪلام پيغام ۾ ٻه اهوئي رس ڪيف سوز ۽ سُرور آهي جيڪو سندس وڏڙن بزرگن جي ڪلام ۾ موجود آهي. سندس شاعري عام فهم ٻوليءَ ۾ چيل آهي. جنهن ڪي هر عام ماڻهو پڙهي پرجهي سگهي ٿو.

فقير صاحب جن جي شاعري هندي، سنڌي سرائڪي ٻولين تي ٻڌل آهي. جنهن ۾ بيت، ڏوهيڙا، ڪافيون، شبد، واڻيون، سيھ حرفيون، منقبت جهڙيون صنفون شامل آهن. فقير صاحب جي شاعري سندس اندر جي سچائي ۽ الٰهي عشق جو چٽو اهڃاڻ آهي. جنهن ۾ الهامي خوبين جي ڪاڻ سمايل آهي. سندس مجموعي شاعري ۾ بيخودي واري جوش جذبي ۽ موج مستيءَ واري حال جو مظهر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جو ڪلام سوز گداز، ڪيف، مد ۽ مدهوشي جوش جذب جلال اندر تصوف جي همه اوست جي فلسفي جو هڪ پرپور خزانو آهي. مختلف ٻولين جي امتزاج ۾ اعليٰ پئماني جي شاعري آهي.

هندي ٻولي واري شاعري ٻه ٻوليءَ جي مزاج مطابق واڻي، آرتي، شبد، دوها هرجس وڏاوا ۽ ٻين صنفن تي ٻڌل شاعري لائق تحسين آهي. صوفي ميان ڪرم علي صاحب وٽ شاعري جو سهڻو گهاڙيٽو ۽ فن فڪر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جي شاعري ۾ طريقت معرفت حقيقت ۽ همه اوست جي فلسفي جو چٽو عنصر موجود آهي. سندس يقين آهي ته هن دنيا جي هل چل جو ڪارڻ الله تعاليٰ جي ذات آهي ۽ صفات سندس ظاهري صورت آهي جنهن ۾ ذاتي شڪتي استعمال ڪري ساري ڪائنات جو وهنوار هلائي رهيو آهي. ڪلاسيڪل موسيقي جي انداز ۾ چوي ٿو ته الله تعاليٰ جي ذات انساني جامو ڍڪي هن دنيا ۾ آئي آهي تڏهن هي سارو لوڪ چري پري گهمي ڦري پيو.

انهيءَ سمايل طاقت سبب هي ساري ڪائنات پنهنجي پنهنجي ڪم ۾ مصروف آهي. صوفي ميان ڪرم علي سائين ٻه ان ڳالهه جو اهڙو اظهار ڪيو آهي

تخت هزاري دا صاحب آيا، لوڪ تماشا لايا
قالو بلٰي دا قول آها ، رانجهن روح لايا
ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لايا

وحدت الوجود (لاالٰہ الاالله) واريءَ وات ڪي فقير جي ذات ئي سچاتو آهي. جنهن جو مطلب هڪ الله جي ذات ڪانسواءِ ٻي ڪابه هستي ناهي جنهن ڪي الله تعالىٰ جي ذات جهڙو سمجهي ان ڪي الله جي ذات سان شامل ڪري سگهجي. الله جي ذات ڪانسواءِ ٻيون سڀ ساڳي ئي ذات حقيقيءَ جون ظاهري صفاتي صورتون آهن. ڪل ڪائنات اندر جيڪي ڪجهه ڏسجي ٿو اهو الله جي ذات جو اظهار يعني صفات آهي. جنهن جي اندر ۾ پاڻ ذات سمايل آهي. اها الله جي ذات ئي آهي جيڪا اول آخر ظاهر باطن آهي. جنهن لاءِ الله تعالىٰ فرمايو آهي. هُوالاول هوالآخر هُوَالظاهر هُوَالباطن. الله جي ذات هر جاءِ حاضر ناظر آهي: جنهن جي گواهي فَاَينَمَاتُولُوفَثَم وَجَهُ الله واري آيت ڏئي ٿي. جنهن طرف ٻه نظر ڦيرائيندا ته توهان کي الله جي صورت نظر ايندي. مطلب ٿيو ته هر شئي جي اندر ۽ ٻاهراهائي هڪ ذات حقيقي آهي. جيئن سنڌ جي سرتاج صوفي شاهه عبداللطيف ڀٽائي فرمايو آهي:-

سو هِي سو هُو ، سو اجل سو الله
سو ويري سو واهرو، سو پرين سو پساهه

صوفي ميان ڪرم علي فقير ٻه انهيءَ روحاني راز ڪي سمجهندي اهڙو خيال اظهار ڪيو آهي:

اندر ٻاهر آپ ٻولينده، روپ ورن سڀ نيارا هي
وَنحنُ اَقرَب ويجها وسدا، آيا هڻ اعتبارا هي
آدم نام اسرار الاهي، خاڪي بوتي وچ آوڻ دا
وَفِي اَنفُسَڪُم ڳجهڙيان ڳالهايان، آپو آپ ملاوڻ دا.

مطلب آهي تہ ڪل ڪائنات جو مُوَجِد، ڪل ڪائنات جو مصّور، ڪل ڪائنات جو خالق مالڪ اڪيلو الله تعاليٰ ئي آهي ان سان ٻيو ڪو بہ شريڪ ناهي. ڪل ڪائنات جي سمورين شين جو وجود خود پاڻ الله تعاليٰ جي ذات ئي آهي. الله تعاليٰ ڪل ڪائنات جي روشني آهي. ڪل ڪائنات جو حسن جمال سندس جوڙ جنسار جو ڪمال پاڻ ئي جلال جمال آهي. ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون جيڪي جداجدا رنگن، شڪلين، وصفن ۾ ڏسجن ٿيون سي ئي حقيقت ۾ هڪئي ذات آهن. انهن ۾ الله جي ذات سمايل آهي. الله جي ذات ڪل آهي ۽ هي سڀ صفاتي صورتون سندس جز آهن. تنهن ڪري هر شئي مالڪ حقيقيءَ جي علم ۽ روشنيءَ جي دائري اندر آهي. هر شئي ڪي هلائڻ چلائڻ وارو الله ئي آهي؛ جنهن جي حڪم کانسواءِ ڪو ڪک پن بہ چري نٿو. الله جي ذات لاشريڪ آهي، اڪيلي آهي، واحد آهي، ڪل شئيءَ مُحِيطُ آهي. سموري ڪائنات جي وجود اندر الله جي ذات سمايل آهي. ذات صفات هڪئي شئي آهي هڪٻئي کان جدا ناهن. هڪٻئي ۾ سمايل آهن. ان مان ثابت ٿيو تہ الله جي ذات ڪل وحدت آهي ڪائنات ان سان لاڳاپيل آهي جيڪا ساڳي ذات منجهان ظاهرتي ڪثرت جي شڪل ۾ آيل "جز" آهي. جيڪو "ڪل" کان جدا ناهي. ڀڳت ڪبير انهيءَ ڳالهہ ڪي جيئن چاتو آهي تيئن بيان ٿو ڪري:-

تيرا سائين تجهہ ۾ ، جيون پهپن مانهين باس
ڪستوري ڪا مرگهہ جيون ، ڦرڦرڍونڍي گهاس

سچل سرمست انهيءَ ڳالهہ کي وڏيڪ چٽو ڪندي چيو آهي:

"ٻيا ڪوئي ڄاڻڻ محض گناهہ، هر ڪنهن صورت آپ الله"

Gul Hayat Institute

جيئن تہ الله آدم جو راز ۽ آدم الله جو راز آهي. جنهن لاءِ صوفي بيدل فقير فرمايو:-

نهين الله ڪوئي هور، آدم نام بهانا ڪيتس
هر گهر وچ هوري کيلي، ويڪٽا هئي تان ويڪ

اهڙيءَ طرح ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون الله جي حقيقي ذات جو جز آهن. جن جي جدا ڳاڻ ڪا بہ حيثيت ناهي. انهن جو اصل خدا جي ذات آهي جيڪا انهن جي اندر ۾ سمايل آهي. انهيءَ جي آڌار تي سندن وجود آهي. ان جو مثال ائين آهي جيئن سمنڊ جي پاڻيءَ ۾ چوليون ويرون ۽ لهرون جدا جدا شڪليون اختيار ڪري پانت پانت روپ اختيار ڪن ٿيون پر جڏهن سمنڊ مانار ۾ اچي ٿو، سانت ٿئي ٿو تہ اهي لهرون گم ٿي وڃن ٿيون. سمنڊ جو پاڻي ۽ لهرون جدا بہ شيون ناهن پر ڏسڻ ۾ جدا جدا اچن ٿيون. اهڙي طرح سمنڊ "ڪل" آهي ۽ لهرون "جز" آهن. لهرون پاڻيءَ جو ڏيک آهن.

جيئن بابا فريد فرمايو آهي

"هرجا عين ظهور صورت سهڻي رب دي"

سچل سرمست بہ وحدت الوجود جي فلسفي کي سمجهائيندي چيو آهي تہ ذات ۽ صفات کي هڪئي ڄاڻ، ڪل ۽ جز هڪئي آهن. دوئي ٻيائي رکڻ يعني هڪ شئي ۾ ٻن شين جو گمان رکڻ شرڪ آهي. يعني هڪئي شئي کي بہ جدا جدا شيون سمجهڻ غلط آهي. عبد ۽ الله رب ۽ ٻانهو وارا شڪ شبهات ختم ڪري هڪئي ذات ڄاڻ.

ڄاڻ نہ تفاوت عبد ۽ الله جو.
سوئي اندر سوئي ٻاهر، سوئي تنهنجي چولي
تو ۾ مون ۾ هن ۾ هرجا، سچ سچو ٿو ٻولي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير بہ ساڳي ئي واٽ سان ويندي چوي ٿو:-

ٿيي هٿي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَاَيۡنَمَا تُوَلُّوۡا فَثَمَّ وَجۡهُ اللّٰهِ، ٻيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعَكُمۡ اَيۡنَ مَا كُنۡتُمۡ، هر دم حج سندن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

الله تعالٰي فرمائي ٿو مان تہ توهان کي توهان جي ساھ جي رڳن کان بہ ويجهو آهيان، مان تہ توهان جي اندر ۾ موجود آهيان، توهان نٿا ڏسو ڇا؟!
اهڙين آيتن تي ڪامل يقين رکندي فقير اها ڳالھ ورجائي ٿو:-

وَنَحنُ ويجهو آهي، عاشق وينا دوئي کي ڊاهي
ڪرم علي آهي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جهاتي پائي.

شاھ عبداللطيف ڀٽائي عليه رحمته چيو آهي:

وحدتان ڪثرت ٿي، ڪثرت وحدت ڪل
حق حقيقي هيڪڙو، ٻولي ٻي م ڀُل
هو هلاچو هل، ٻالله سندو سڄڻين

فقير ميان ڪرم علي بہ وحدت ڪثرت، ڪل ۽ جز، ذات ۽ صفات جي هيڪڙائي جو اندر ۾ مشاهدو ڪندي پنهنجي خيال جو اظهار ٿو ڪري:

سيرسپ سهي ڪري، هو ۾ هو هلن
اَلاِنسَان سِرّي وَاَنا سِرّہٗ، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجھ جلن
ڪٺي قلب اندرڪرم علي چوي.

فقير ميان ڪرم علي وري چويٿو:

هوهوهيئن ڪجي، جو ٻاهر بات نہ ٻَڪ
اَلاِنسَان سِرّي وَاَنا سِرّہٗ، ساري پڙھ سبق
فثم وَجہُ الله سمجھ تون، هرجا هادي حق
سرگهوري چئوصدق، تہ پرکي پهچين ڪرم علي چوي.

الله تعالٰي پنهنجي ڪلام پاڪ ۾ فرمايو آهي " ڇا توهان سمجهو ٿا تہ توهان کي بنا مقصد جي بڻايو ويو آهي ۽ توهانکي پنهنجي الله ڏي نہ موٽايو ويندو؟!
(الموء منون 115)

Gul Hayat Institute

هن آيت سڳوريءَ مان معلوم ٿئي ٿو تہ هي جيڪا ڪائنات تخليق ٿي آهي، انسان ذات، جيڪا احسن تقويم جي صورت ۾ پيدا ڪئي ويئي آهي اها ڪنهن نہ ڪنهن مقصد لاءِ خلقي وئي آهي. اهڙو ڪهڙو مطلب آهي جنهن لاءِ ايڏو سارو پسارو ڪيو ويو آهي. انسان هن دنيا ۾ ڪهڙي مقصد لاءِ آيو آهي. هتي انسان ڪي ڇا ڪرڻو آهي ۽ پنهنجي زندگي پوري ڪري وري ڪيڏانهن وڃڻو آهي. انسان ڪي انهي مقصد ڪي سمجهي ان مقصد جي حاصلات لاءِ اها اهم واٽ ونڻ گهرجي جنهن ڪي الله تعالیٰ " صراط المستقيم" جي نالي سان سڏيو آهي. جڏهن اسان انهيءَ راز ڪي ڄاڻي وٺنداسين تڏهن ئي اسان ڪي پنهنجي زندگيءَ جي خواب جو تعبير سمجهہ ۾ ايندو، پنهنجي زندگيءَ جي اهميت جي پروڙ پوندي. جڏهن اسان پاڻ پنهنجي حيثيت ڪي سمجهي ورتو تہ پوءِ الله تعالیٰ جي ذات جي اهميت ۽ شناس پيدا ٿيندي. انهيءَ ڪري فرمايو ويو آهي:.

مَن عرف نفسَہُ فقد عَرف رَبَّہُ

"جنهن پنهنجو پاڻ ڪي سڃاتو تنهن ڄڻ تہ پنهنجي ربَّ ڪي سڃاتو."

اها هڪ مڃيل حقيقت آهي تہ جيستائين، انسان جي زندگي ۽ بقا لاءِ جيڪو ڪائناتي نظام ٺاهيو ويو آهي ان ڪي سمجهيو نہ ويندو ۽ الله، ڪائنات ۽ انسان جي وچ ۾ جيڪو ڳانڍاپو آهي، ان ڪي ڄاتو نہ ويندو تيستائين انساني زندگيءَ جي صراط المستقيم جو تصور نہ ٿي سگهندو. تنهنڪري انساني زندگيءَ جو مخصوص مطلب هجڻ گهرجي جنهن جي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪِن مقرر قاعدن قانونن تي هلي، انسان پنهنجي روحاني توڙي جسماني ڪاميابي حاصل ڪري انهيءَ منزل تي پهچي جيڪا هن ڪائنات جي خالق، انسان ذات لاءِ مقرر ڪئي آهي، جنهن لاءِ الله تعالیٰ فرمايو آهي:." مون انسان ڪي پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي."

ان جو مطلب ٿيو تہ الله تعالیٰ جي ذات ۾ جيڪي خوبيون آهن جيڪي بہ منجهس نوراني خاصيتون آهن اهي انسان ۾ پڻ موجود آهن پر انسان پنهنجي گمراهي ۽ بي ڌيانيءَ سبب وِساري ڇڏيون آهن. انهن ڪي ٻيهر اجاگر

ڪري انسان ڪي پنهنجي روحاني ڪمال تي پهچڻو آهي. آدم سر الٰهي واري منزل تي رسڻو آهي. انسان ڪي اها روشني حاصل ڪرڻي آهي جيڪا نورعليٰ نور آهي. اهوئي انسان جي زندگيءَ جو مول مقصد آهي. جيئن سچل سائين اهڙي واٽ ونڻ لاءِ اشارو ڏيندي چيو آهي:

” چوڙ گمان گدائي والا، شملا چا بد شاهي دا “

صوفي ميان ڪرم علي فقير بہ توحيد جي طالب کي همٿائيندي چويٿو تہ هي دنيا هڪ تکو وهندڙ درياهہ آهي. هن جي تک تار وهڪري جي وڏي دهشت آهي پر تون ڪوبہ خوف نہ ڪر توڪل جو ترهو ساڻ ڪري درياهہ جي سير ۾ ڪاهي پئو. الله جي مدد توکي پار پهچائيندي.

توڪل جو ترهو بَڌي، پئو ڪنن ۾ ڪاهي
ڪاهي پئو ڪنن ۾، ڇڏي سِرَ جو سانگو
ڏسي چوهہ چولين جو، متان مَنُ ٿيئي ماندو.

جيئن تہ انسان هن ڪائنات ۾ الله جو خليفو يا نائب ٿي آيو آهي، تنهنڪري منجهس بہ اهيئي خوبيون هجڻ گهرجن جيڪي مالڪ ۾ آهن. الله تعالٰي چويٿو مون انسان کي پنهنجي صورت تي ۽ پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي. ٻين لفظن ۾ الله تعالٰي پاڻ ئي هي انساني جامو اختيار ڪري هن دنيا ۾ آيو آهي. جنهن کي صوفين ئي سڃاتو آهي ۽ ان راز کي ظاهر اظهار ڪيو آهي. جنهن لاءِ سچل سرمست سڌي ڪليل ڳالهہ ڪئي آهي تہ عبديت ۽ ٻانهپ وارو خيال ڇڏي ڏي تون پاڻ ئي خود اها ئي ذات آهين جنهن کي الله ٿو چوين. بيدل سائين بہ ان ڳالهہ جي شاهدي ڏيندي فرمايو آهي:

پاڻ پنهون تون آهين، ڪيچ وڃين ڇو ڪاهين؟؟
بيدل بندو ناهين تون هرگز، ڇو ٿو ڪوڙڪمائين
بيدل آهيان سرالاهي، صورت سانگ بنايان.

صوفي ميان ڪرم علي فقير به ساڳي ڳالهه جي ورجاڻي ڏيندي چويٿو ته:

خرقا خاڪي پهرڪي آيا، ويس جوڳيان دا ڪرڪي
شاهي هويا شان تنهين دا، سانگي آيا سانگ ڪرڪي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، ترڪ آيا سڀ ترڪي.

انسان جي اها فطري جبلت آهي ته پنهنجن ذاتي صفتن ۾ طاقتور ٿي مٿانهين ڪمال جي درجي پهچي. تنهنڪري ڪيس گهرجي ته ذات حقيقيءَ کي پنهنجو مطلوب مقصود سمجهي ۽ ذات حقيقيءَ کي ئي اصل محور سڃاڻي ان ڏانهن ئي وڌڻ گهرجي. الله تعاليٰ فرمايو آهي ته هر شئي کي فنا ٿي مون ڏانهن ورڻو آهي؛ تنهن ڪري انسان کي گهرجي ته دنيا جا سڀ وهم گمان وساري، دنيا جوڻ موهه محبتون وساري، دنياوي حرص هوس، حسد وير وساري هڪئي سچي ذات کي پنهنجو معبود ۽ مقصود بڻائي ان جي عشق ۾ گم ٿي پنهنجي هستي هوڏ هئڻ کي ڇڏي ذات حقيقي ۾ ذات ٿي وڃي ته سدا حيات، اَمر بڻجي بقا باالله جي منزل ماڻي.

جڏهن صوفين فقيرن انهيءَ فلسفي کي سمجهي ورتو، انهيءَ عشق جي راز کي هئين سان هنڊايو ۽ انهيءَ حقيقي واٽ سان اڳتي هلي پيا ته آخر اها حقيقي منزل ماڻي سرها ٿيا، جنهن لاءِ ميان ڪرم علي فقير گواهي ڏني:

ڳولي لڌايائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا ، سامي سر ساڳا
جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيهه پنهنجو ڏوري
ڳالهيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجهه اوري
دين ڪفر جا ميان ڪرم علي، ٽڳا سڀ ٽوڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاپڙي

الله تعاليٰ فرمائي ٿو " مان توهان جي اندر ۾ آهيان. پوءِ توهان نٿا ڏسو ڇا؟! انهيءَ ڳالهه کي فقيرن سڃاتو. جڏهن علم اليقين جي درجي کان عينُ اليقين ڏي پهتا ته ڪين اندر جي اکين سان مشاهدو ٿيو. حق اليقين جو

درجو ماڻيائون. ذات حقيقيءَ جو ديدار ڪيائون.

فقير ڪرم علي دوئم پنهنجي ڪلام ۾ بيان ڪيو آهي:-

ٿـبـي هـٽـي پـاڻ ۾ گـم ٿـي، عـاشـق حـق ڏسـن
فَـأَيـنَـمَـاتُـولـوافـثـم وجـهُ الله، پـيـو ڪـيـن پـسـن
وَهُـوَ مَـعَـڪُـم أيـنَـمَـا ڪُـنـتُـم، هـر دم حـج سـنـدن
ڪـڻـي قـلـب انـدر ڪـرم عـلـي چـوي.

حضرت صوفي روحل سائين به ساڳي ڳالهه ڪي ورجايو آهي:

پـنـهـنـجـون اکـيـون پـاڻ ۾ جـوڙي رکـيـون جـن
سـي سـئـو پـيـرا سـاعـت ۾، ٿـا پـلـپـل پـريـن پـسـن

بئي پاسي صوفي مراد فقير جو آواز اچيٿو:

اگـر بـاور نـمـي داري "وَفِـي اَنـفُـس" بـيـا بـنـگـر
ڪـه سـالار دِيـن فـرمـود درقـرآن مـحـفـلـهـا.

ترجمو: جيڪڏهن توکي مون تي اعتبار نٿو اچي ته پنهنجي اندر ۾ ان کي نهار " وَفِي اَنفُسَكُم اَفَلاَ تُبصِرُون " جو دين جي سردار، قرآن شريف جي مجلسن ۾ ايئن ٻڌايو آهي.

حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي چيو آهي:

سـاري رات سـبـحـان جـاڳـي جـن يـاد ڪـيـو
ان جـي عـبـدالـلـطـيـف چـئـي مـٽـيءَ لـڌو مـان
ڪـوڙيـئـن ڪـن سـلام ، اڇـيـو اڳـهـه ان جـي

صوفي ميان ڪرم علي فقير چوي ٿو:-

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيل پنهنجو ڏوري
ڳالهيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجھ اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، ٽڳا سڀ توڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاپڙي.

فقير نانڪ يوسف تمام سهڻي ڳالھ ڪئي آهي:-

گر هو ڪي ويک نظارا، آپ سارا محبوب ڪي صورت ۾

فقير ميان ڪرم علي صاحب وحدانيت جي واٽ تي هلڻ جو طريقو سمجهائيندي چويٿو:-

سر سٿي سراھ ۾، سڀ غير گمان وسار
ماري پنهنجي من کي، ڪر وحدت جو واپار
پنهنجو اتئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نهار
دل ۾ ڪر ديدار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سر ڏي تون پهرين سٽ، غم وهم سڀ وسار
دوست وينو تئي دل ۾، تون نيئي نيڻ نهار
لاهي مرد ميار، نانگا تي گڏ ناٿ سان.

انهيءَ ساري وهنوار کي تڪميل تي پهچائڻ لاءِ عشق ئي واحد ذريعو آهي؛ جنهن وسيلي انسان پنهنجيءَ منزل مقصود تي ڏو پار پهچي ٿو. عشق اها براق آهي جنهن نبي ڪريم صلعم جن کي معراج تي رسايو. اهو عشق ئي آهي جيڪو هن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ آهي. عام چوڻي آهي تہ " العشق نارا يُحرِقُ مَا سوٰي الله. " ان جو مطلب آهي تہ عشق اها باھ آهي جيڪا الله جي ذات کانسواءِ باقي سڀ شيون جلائي ڇڏي ٿي. جيئن سونارو سون کي ٻين ڌاتن کان

صاف ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪئي ۽ وجهي باھ تي رکيتو تہ ٻيا ذاتو سڙي وڃن ٿا ۽ باقي خالص سون رهجي ويندو. تيئن جڏهن گڏيل سڏيل عشق ڪوشش ۾ پوندو تہ زماني جون سڏون، غير گمان ختم ٿي وڃن ٿيون ۽ حقيقي ذات جو خالص عشق رهجي وڃي ٿو. عشق اهو حق آهي: جنهن جي اچڻ سان دل جي ڪعبي اندر موجود باطل جا بت ڀڄي ڀورا ڀورا ٿي پون ٿا ۽ شيطاني طاقتون ڀڄي وڃن ٿيون. دل الله جي ذاتي نور سان منور ٿي پوندي. پوءِ انسان جي اندر مان وهم گمان، شڪ شبهات، دوئي ٻيائي، دنيا جا خام خيال، اجايا خوف خطرا ختم ٿي وڃن ٿا. پاڻ حقيقي عشق سان گڏجي اها ساڳي حقيقي ذات بڻجي پوندو. پوءِ غير جي اونداهي ختم ٿي وڃيتي الٰهي ذات جي نوراني روشني دل ۾ جاءِ والاري ٿي ۽ اها ئي روشني عاشق کي وحدانيت واري واٽ سان اڳتي اعلٰي عشق جي منزل تي پهچائي ٿي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير انهيءَ سچي عشق جي گواهي ڏني آهي:

عشق اسان نون سونهان ڪيتا، ماريا نينهن دا نعرا هي.

سچل سائين عشق جي جام جي ڳالھ ڪئي آهي:

جنهن دل پيتا عشق دا جام، سا دل مستو مست مدام.

عاشقن عشق الاهي کي مختلف شڪلين شبهاتن ۽ ڪيفيتن ۾ ڏٺو آهي.

صوفي بيدل سائين فرمائي ٿو:

عشق امام محمد مهدي، دوئي اتيئي دجال

عشق جون مختلف وصفون بيان ڪندي چوي ٿو:

عشق عطا الاهي هي، عشق دا طبل خدائي هي،
عشق بتاوي راھ هدايت، عشق دا اعلٰي شان،
عشق نهين ڪوئي شيخي مشائخي، عشق نهين ڪوئي چرچي بازي.

سچل سرمست عشق کي جيئن ڏٺو ايئن ٻڌائي ٿو:

Gul Hayat Institute

عشق الله دا زورون زور، عشق هي باز اسان مرغابي،
عشق عقل کيا لڳي لڳي. عشق دي ٻاجهون ٻيا سڀ ڪوڙ.

صوفي ڪرم علي فقير به عشق جي ڳالهه ڪندي فرمايو آهي:
عشق دا اعليٰ شان، ڪيڙيان نون ڪل نه ڪائي.
عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چم چشمان تي چايا
عشق اسان نون آتش لائي، ڦير آڙاهه ٻلينداهي.

عشق ئي وحدت واري واٽ جو سونهون بنائي ٿو. عشق جو شان افضل آهي عام ماڻهوءَ کي ان جي قدر قيمت جي خبر ناهي. هيري جو قدر جوهري ئي ڄاڻي ٿو. ٻئي کي ان جي پروڙ نٿي پوي. عشق بجليءَ جي چمڪار وانگر آهي جيڪا ڪوهه طور کي به جلائي ٽي ڇڏي. عشق اها تيز تکي آتش آهي جيڪا عاشقن جي دلين ۾ درد جا دونهان دکائي دلين ۾ اوجر آڻي ٿي. هونئن به هيءَ ڪل ڪائنات انهيءَ عشق جو نتيجو آهي جيڪو ڪافي وقت پنهنجي ئي اندر ۾ ڳجهو رهيو. جڏهن سندس اندر ۾ عشق جاڳيو ته اَهَّ سڃاتو وڃان. اظهار ٿيان ته پوءِ "ڪُن" جو نعرو هڻي وحدت مان ڪثرت وارو جنسار جوڙيو. اهڙيءَ طرح هن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ عشق ئي بڻيو، اهو عشق ئي آهي جو ڪائنات جي هر جز ۾، هر عمل ۾ سمايل آهي. عشق ڪانسواءِ ڪو به عمل ڪامل مڪمل ناهي. عشق ڪانسواءِ هر ڪم اڌورو ۽ ناڪام آهي.

جيئن حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي رحمته الله فرمايو آهي:
سڏڙيا شرابن جون ڪوهه پڇارون ڪن.

ڪنهن به شئي جي سَڌ ڪرڻ سان اها شئي نٿي ملي سگهي جيسين ان لاءِ سچي دل سان، اٽل ارادي سان ڪوشش نه ڪئي وڃي تيسين اها شئي حاصل نٿي ٿئي. تنهنڪري الله تعاليٰ جي ذات جو ديدار بغير عشق جي رهنمائي جي ملڻ محال آهي. تنهنڪري عاشقن، درويشن، فقيرن، پيرن، پيغمبرن عشق کي هڪ تيز رفتار نوراني سواري جي نالي سان به ياد ڪيو آهي جيڪا پل ۾

Gul Hayat Institute

منزل تي پهچائي ٿي. عشق کي وحدانيت جي واٽ ۾ استاد، رهبر، هادي، مرشد، امام، شهباز جي نالن سان به سڏيو ويو آهي ڇو ته عشق ئي آهي جو اربن کربن ملين جا پنڌ پل ۾ ڪاٽي منزل مقصود تي پهچائي ٿو. عشق ئي عبد عابد معبود، عشق عاشق معشوق، مقصود جا پرانهان پنڌ ڪاٽي پاڻ ۾ ملائي هڪ ڪري ٿو ڇڏي جيئن پروانو شمع جي شعاع ۾ ملي پاڻ شمع ٿي ٿو پوي تيئن عاشق به الله جي ذات ۾ گم ٿي پاڻ اها ئي ذات ٿي پويٿو. اها ساڳي ڳالهه فقير ميان ڪرم علي به ڪريٿو ته:

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
عشق آهي امام اسانجو، تنهن کي سيس نوايان ٿو
رهبر عشق اسانکي آٿي، برهه جو باب پڙهائي ٿو
عشق وارن جي آهي الٽي بازي، راند ڪٽن ٿا مرد ڪي غازي
عشق ٿو چارو چست ڏيکاري، غير اندر جو سڀ اڏاري.

پر جيئن ته هن عشق جو محور ذاتي جمال جو ڪمال آهي جنهن کي نورُ عليٰ نور يا حسن چئجي ٿو. صفات اندر جيڪا خوبصورتي آهي اهو ذات حقيقيءَ جو حسن جمال آهي جنهن کي عشق پنهنجو مرڪزي مقام ۽ ڪماليت جي منزل بڻايو آهي. ذاتي حسن واري منزل تي پهچڻ ئي عشق جو معراج آهي. قرب ۽ ويجهڙائي جو ڪمال آهي. اهائي منزل آهي جتي عشق عاشق معشوق ملي هڪ ذات ٿين ٿا. پتنگ شمع ۽ شعلو گڏجي هڪئي شعاع ٿين ٿا. يعني اها الله جي ذات ئي آهي جنهن ۾ انسان فنا ٿي ذات ۾ ذات ٿي بقاءَ جو درجو ماڻي ٿو ۽ ابد تائين امر ٿي وڃي ٿو. الله تعالي جي ذات ايتري ته خوبصورت آهي جنهن جو مثال ملڻ مشڪل آهي. حسن حقيقيءَ جي پيٽ ۾ پنهين جهانن جي حسين شين مان ڪنهن سان به نٿي ڪري سگهجي. انهيءَ حقيقي ذاتي حسن جي جلوي جو ٿورڙو جز هن ڪائنات جي صفات ۾ مليل آهي. جنهن کي ڏسڻ سان روح حيران ٿي وڃي ٿو. ذاتي حسن جي ڪشش ڪيس ڇڪي پاڻ ۾ ملائي

Gul Hayat Institute

چڙدي ٿي. ذات صفات جو محور هڪئي ذات ٿي پوي ٿو. جيئن پونئر گل جي حسن ۽ خوشبوءِ تي مست ٿي ان تي ڦيرا ڏيندو رهي ٿو. معني ته صفاتي سونهن تي مست ٿيڻ ذاتي حسن تي عاشق ٿيڻ آهي. اهو ئي سبب آهي ته جڏهن عاشقن فقيرن، بزرگن ولين درويشن الله جي نور کي صفات ۾ محسوس ڪيو ته ان حسن تي حيران ٿي حسن جي تعريف ڪئي ۽ ان ۾ ذات کي موجود ڄاڻي انهيءَ حسن کي ذاتي عشق جو محور بڻائي ان جو طواف ڪيو، سڪ سان سجود ڪيو. الست بربڪم جو قول پورو ڪيو.صفات اندر ذات کي موجود ڄاڻندي ميان ڪرم علي فقير به حسن جي ساراهه ۾ گهڻو ڪجھ ڄاڻايو آهي جنهن مان ڪجھ مختصر سٽون پيش ڪجن ٿيون:

چوءِ طرف حسن هبڪارا، چٽ پٽ چٽيڪ ليا هي
ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بڇايا هي
منهن محراب منوّر تجليٰ، چوڏس چمڪ چمڪايا
شعلي ٿولي ڪر ڪي آندي، گهور سڄڻ دي گهايا
ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا
حسن تئڏي سانون مار نيتا، سر عشاقان برهه باران ڪيتا
هن ابرو محراب تنهين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان

عاشق جڏهن حسن جي گهيري ۾ اچي ٿو، اکين جا اشارا کيس مست ڪن ٿا ۽ زلفن جا زنجير سندس دل کي وڪوڙي ونگ وجهن ٿا ته عاشق ويچارو حسن جي هر ادا جو اسير ٿي پويٿو ۽ حسن جي اڳيان سر بسجود ٿي سندس ساراهه ڪريٿو:

گهور نينان دي دل کون گهايا، ناز نينان دا نظارا ويکو
جوڙ جادوگر جادو لايا، نينهن لڳا نروار ويکو
مست ميگان تکيان تبر تير ڪنون
زوري زلف ڪمند ٿئي. زنجير ڪنون
اکيان تئڏيان مار گهتينديان، ڪاليان ڪجلي واليان
اکيان دي هي جهڙپ اٽانگي، جيوين بحري باز بواليان

Gul Hayat Institute

نيڻ ناز پرئي خيمي ڪوڙ ڪڙي،
لڙڻ ڪاڻ جوڏي جنگ جوڙ ڪڙي
چڙهي فوج حسن چوڌار ميان

صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب پنهنجي شاعريءَ ۾ اڪثر هنڌن تي قرآن پاڪ جون آيتون ۽ عربي مقولا يا حديثون پڻ سهڻي نموني استعمال ڪيون آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته فقير صاحب قرآن پاڪ ۽ حديثن جو چڱيءَ پر ڄاڻو هو ۽ عربي پڙهي، سمجهي سگهندو هو. اهڙن شعرن جو ڪجهه نمونو پيش ڪجي ٿو:

فاذڪروني اذڪرڪم، سبق پڙهان ٿو ساري
لاالہ وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مَرُ
اَلانسان سِرّي وَاَنا سِرّهٗ، سائي پاڙج پَر
ٿبي هٽي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏِسن
فَاَينَمَاتُوَلو فثم وجههُ الله، بيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعِڪُم اَينما ڪنتم، هر دم حج سندن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٿبي هٽي پاڻ ۾ گم ٿيا، سي پرئتون ڪن پچار
اهدناالصراط المستقيم، هليا پورب واري پار
ونحن اقرب ويجها ٿيا، وٺي ناهي وار
اٿن ساڻي رب ستار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق ذاتي عشق ۾، مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنا اعطينڪ الڪوثر، خيال تنهن ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سوليءَ ڏي سورن

مو تو قبل انت مُوتوا، سر گهور ڪيون گهورن

ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيٽي ڪيو.

صوفي ڪرم علي فقير دوئم جي شاعري صوفيانہ رنگ ڍنگ جي لحاظ کان پنهنجي فن فڪر ۾ پڪي پختي آهي. فقير جي سموري شاعري جو فڪري سفر وحدت الوجود واري وات جو سفر آهي. فنا کان بقا جي منزل ڏانهن سفر آهي. فقير جي شاعري جو رجحان لا کان الله جي ذات ڏانهن سفر آهي. سندس شاعري ۾ تصوف جي عالمي سچائي واري روشني آهي. سندس خيالن جي شهباز جي پرواز لافاني عشق واري آفاق ڏانهن اڏام آهي. يعني عبد کان الله جي ذات ڏانهن اڏام آهي.

جيئن حضرت سچل سرمست فرمايو آهي.

” چوڙ گمان گدائي والا شملا چا ٻڌ شاهي دا. “

فقير جو ڪلام طريقت معرفت حقيقت ۽ وحدت الوجود جي روشن راه آهي، جنهن جي وسيلي تصوف جي واٽهڙو جي روحاني رهبري يقيني ٿي سگهي ٿي.

قوي يقين آهي تہ صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جو هي ڪتاب بہ سندس وڏڙن بزرگن درويشن ڪنڌڙيءَ جي ڪلتارن جي ڪتابن وانگر قدر جي نگاه سان ڏٺو ويندو. آمين.

Gul Hayat Institute

دعا جو طلبگار،

خادم جلالي

درگاه صوفي جلال فقير ٽالپر

ٽالپر وڏا.

30جون 2017ع

سنڌي حصو

Gul Hayat Institute

بيت جوڳين جا

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن نڳيءَ جو واپار
منجهيل موڳا مور نہ سمجهن، لاکون هٽن هزار
جن جا پڌرا اهڙا پار، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن مانيءَ تي مارو
پيٽ پرجين ڪين ڪي، ڪاڻ ٿا ڪارو
ڇڏي وحدت جو چارو، پيٽ ۾ ئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، اڇي مايا منجهايا
ڏڳا ڏاپڻ ڪين ٿا، گهٽي لالچ للچايا
نہ تہ سامي هجن سوايا، قرب وڃايائون پنهنجو.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن اٽي تي آرو
پيو سجهي ڪين انڌن ڪي، ڪن ڪاڻ جو وارو
ڇڏي الک جو چارو، سي پنڌ ۾ پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن مايا جو واپار
ڪوڏي ڪوڏي ميڙن مايا، ڪن نوڙي نمسڪار
جن جا پڌرا اهڙا پار، مور نہ پسجي تن ڪي.

Gul Hayat Institute

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، تا ڪوڙ ڪمائين
سچ سجاڻ ڪين ڪي، پيا هنر هلائين
پاڻ پڏائي پاڻ ڪي، پيا گُر ڪي لڄائين
جي رام نہ ريجهائين، مور نہ پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن چار لڳين لائي
دغا رکي دل ۾، جن جتا وڏائي
رکن ڪوٽ اندر ۾، وير ۽ وڏائي
آهن اندا اهڙا ئي، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ناحق ڪن چيرائين
ريجهائڻ ڪارڻ لوڪ جي، پيا مالا ڦيرائين
ڇڏي واٽ وحدت واري، پيا هنر هلائين
اهڙا جي آهين، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن وساريو جوڳ
ڪوڙن ڪوڙ پرائيو، روڳين پاتو روڳ
جن جوڳين ڇڏيو جوڳ، مور نہ پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جن اندر ۾ اوريو
هٽي سير سيچيائون پاڻ ڪي، ڪٽ قلب جو ڪوريو
عام ڪان پاسي ٿيا، جن ڏيل اندر ڏوريو
سڳو سڪ سوريو، الڪ سان وڃي ايڪ ٿيا.

Gul Hayat Institute

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي رمن روحي راهه
وٺن واٽ وحدت جي، سوري ساهه پساهه
گهوري سر ۾ ساهه، وڃي الک سان ايڪ ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، ڪن سوليءِ مٿي ڪاهه.
ڪٽن قدم قرب جا، بانڪا بيپراهه
پسي پروانا باهه، سي نيهي نه مڙن ڪڏهين.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پروانا ٿي پچن
مڙن ڪين مچ ڪان، نانگا نينهن نچن
عشق سنڌي آڙاهه ۾، مانجهي مرد مچن
پچن ۾ نچن، نوبت اندر نينهن جي

ڪرم علي جوڳي سي جوان، من ميڻ ڪيو مارن
محو رهن سي ماٽ ۾، خون جگر ڪائن
اندر مچ مچائن، ٻاهر ٻي تي ناهه ڪا

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پورب پنڌ پچن
سڳيون سيل سنتوڪ جون، وحدت وير وڃن
ماري پنهنجي من کي، تا تيرٿ تڪيا ڪن
نانگا نات پسن، پلپل پنهنجو پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سوليءِ ڏي سورن
مُوٺوقِبل انت مُوٺو، سر گهور ڪيو گهورن
ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيٽي ڪيو.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي ڪڏي اچن ڪاهي
ڇڏي تاه نڳيءَ جا، سڀ لاڳاپا لاهي
سامي سر ساهي، وڃي الک سان ايک ٿيا.

ڪرم علي اهي ڪاپڙي، جي قلبي ڪمائين
ڪاوڙ ڪوڙ ڪروڌ ڪي، ڪن ۾ ڪپائين
ٻاري ٻاه ٻره جي، مچ محبت مچائين
رام کي ريجهائين، پنهنجي اندر پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ٻيائي سڀ ٻوڙيا
ڪوڙ مڪر ڪروڌ جا، خيما جن ڪوڙيا
سي قولن جا ڪوڙا، پنڻ لئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي سيني سور سهن
هٽي ٽبي پاڻ ۾، لعلون لعل لهن
اندر ۾ ڳولين ٻاهر ٻولين ڪينڪي

ڪرم علي هٽي ٽبي پاڻ ۾، ماڻڪ ميڙيائون
پيهي منجهه پاتارجي، املهه آندائون
آٽي ڏنائون، هيرا لعل هٽن سان.

ساجهر ٿِيءُ سجاڳ، ننڊ ڦٽي ڪر نادان
آخر آهي تنهنجو، مٽيءَ سان گذران
وايون ويندءِ وسري، جڏهن پاڪ پچندء پاڻ
ڪهڙي پرينديـن قادر وٽ، حامي هردي ساڻ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

جوڳين کي آهي اهو سدا، ڏکن سندو ڏاج
جوڳي جاڳي جوڳ ۾، توڪل پائن تاج
موتوقبل انت موتو، سريو سندن ڪاج
ويو ويراڳين وسري، دوئي دغا جو ڏاج
سامين ڪيو ساج، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سنجهي سمهن ڪين، جهڏئون ڪن جفا
چرخو چورن ڏيل ۾، پين ڪي ڪل نه ڪا
سامي صاف صفا ٿيا، ماٺيئون ملڪ بقا
پي پيالا پُر ٿيا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳين کي آهي جوڳ جي، اندر منجهه اڄ
ماري محبت ماڻ سان، من ڪيائون مڄ
ڪرم علي جهاڳي سڄ، وسئون کي ويجها ٿيا

وسئون کي ويجها ٿيا، وچئون لاهي وير
گهري لڏائون گهٽ ۾، پريان سندو پير
ڳولي لڏائون پاڻ ۾ ويري نه ڪو وير
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

ڳولي لڏائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا، سامي سر ساڳا
اڳهيا در الله جي ڪرم علي، سامي سڀاڳا
ڏوئي سڀ ڏاڳا، وڃي گر کي گڏيا ڪا پڙي.

جوئي هئا سو ئي تيا، پيون ڏٺائون پن.
پنهنجو اندر پاڻ ۾، هادي حق لهن
ونحن اقرب ويجهڙو، پنهنجو پاڻ پسن
پيون ڏين پن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي جوتا جوءِ جا، تيا پنڻ ۾ پورا
رکي ويتا پاڻ ۾، مڪر جا موڙا
رکن چوس چسي جي، ويسه ويسورا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڏسڻ ۾ سي فقير تيا، ويس ڪوڙا پائن
گهمي قري گهٽيون، سامي سڏائين
پنڻ لئي حيلا هلائين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪم تئين ڪين ڪي، پنڻ ڪري فقير سڏائين
دردر پنن پيٽ لئي، ڏوڙ لڳين لائين
ٻڌي چيريون پيرن ۾، دردر تا ڳائين
لچا لچ وجائين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي تون سچو فقير، روحي رام ريجهاءِ
ويهي اور اندر ۾، ڪنهن ڪي ڪين پڌاءِ
لنئون لالڻ سين لاءِ، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سامين سناسين ڪي سدا، سيني اندر سَير
پلپل پنهنجو پاڻ ۾، پيري پسن پُير
پيو نہ ميجن ڪير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

سک سناسین من ۾، هر دم هینئڙي هور
ڏيهون ڏيهه ڏتائون، جوڳين لڳي جهور
مُوتُوقِبلِ اَنتَ مُوتُو، منزل ماڻن مور
گهوٽ تيا گهور، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٿيي هنيائون پاڻ ۾، رهيو آر نه پار
ويا تن ڪان وسري، ڪوڙا خيال ويچار
ساڻي ٿين ستار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوري سر ڏئي پنهنجو، گاروڙي ٿيا گار
غازي گڏيا گر ڪي، لاهي لوڪ ميار
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پير پاتائون پڙ ۾، سورهيه ٿيا سجاڳ
لاهي سانگو ساهه جو، مڙيا مٿي ماڳ
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪوري ڪس قلب جي ٿيا، صاف صفا سامي
الک لکيائون من ۾، ويا خيال خودي خامي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن ڪي هر دم آهي، سک اکير ۽ اور
سدا عشق جي ست ۾، گهوٽ ٿيا سر گهور
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيھ پنھنجي ۾ ڏوري
ڳالھيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجھ اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، ٽڳا سڀ ٽوڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاپڙي.

گر سان گڏيا ڪاپڙي، ڪري وجود ويسارو
لڏائون پنھنجو پاڻ ۾، چست وٺي چارو
پرَ ڪي پُنا ڪرم علي، هٺي نينھن نعرو
ٽيو سير سامِن سارو، پھتا پار پرينءَ جي.

گر ڪي گڏيا ڪاپڙي، نانگا چڙي ننگ
گنگا ۽ گرنار سان، سامن کھڙو سنگ
ڪرم علي چڙي دڙيون دنگ، وسئون ڪي ويجھا ٿيا.

جوڳين جي جڳت جي، ڪل آهيئي ڪا نہ
موتوقبل انت موتو، سورھيہ ٿيا سبحان
غازي ڪٽن گوءِ ميدان، ڪرم علي پنھنجو پاڻ ۾.

جوڳي هن جھان جا، جن جو علتن سان آرو
هڪڙي مار مانين تي، ٻيو ڳالھين ڳٽڪارو
ويچارن وجود ڪي، ڪڏهن ڏک نہ ڏيکاريو
سي ڪيئن لھندا چارو، قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

جوڳي سي جوان، جي خام خودي ڪائين
هٽي ڪُڙو پاڻ کي، پيا قلبي ڪمائين
پنهنجي اندر پاڻ، روحي رام رجهائين.
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ويا ناسوت ڪان، لاهوت ڪيائون جاءِ
ڪيا ماڳ ملڪوت ڪاپڙين، جبروت اندر جاءِ
پسي سچ سرها ٿيا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق الست وجن، حاجي مڪي وجن
سچ پسي سرها ٿيا، هوتن ۾ طواف ڪن
الست بربڪم قالو بلي، ٻڌئون ساڻ ڪنن
هردم ڀاڻ ڏسن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق سدا عشق ۾، مسيت وجود جوڙن
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنَّا اَعطَينٰڪَ الکَوثَر، خيال تنهن ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي ڪيئن چئجن، جن جي ڪوڙي ڪمائي
هڪ رڪن ڪوٽ اندر ۾، ٻيو منهن ۾ پائن ڇائي
مڪر ڪوڙ ڪروڌ جي، تن رڪ لڳين لائي
ناهي ناهه ٿڳيءَ جا، تن فقيري لڄائي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

نانگا ناسوتان نڪري، ماڻن ملڪوتي مڪان
لنگھيا سي لاھوت ڪان، ڏٺئون لقاءُ لا مڪان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ملڪوتان مٿي ٿيا، جبروت جوڙيائون جاءِ
سور وڃي سپ تٽ پيا، ڏينھن رات ناھي جٽ ڪاءِ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

گنگا ۽ گرنار ڪان لنگھي ، ٻڌيون ڪاپڙين ڪمران
سيل ۽ سنتوڪ جون ھليا ساڻ ڪٽي سمران
ڪاھن ڪاھوڪاھ ٿا، پڇي پنڌ سي پراھان
سچ لنگھي سونھان ٿيا، سامي ان طرحان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڏک ويو من موُھ ٿيا، پرت پيا جا پياسي
محبت جي ميدان ۾، ٿا سڪن سناسي
پڇن پنڌ پورب جو، ڪوھ پڇن ڪاسي
سڪ سدا تن ڪي من ۾، ڏينھان ۽ راتي
اھي آ ڏوتي ابناسي ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سچا سامي سي چئجن، جي سچ وسائين
ماري پنھنجي من ڪي وحدت ڏي ورائين
ڪوڙ ڪپٽ ڪروڌ ڪي، ڪن ڪيو ڪائين
ٻاري ٻاھ برھ جي، مچ محبت مچائين
اھا آگ نہ اجھائين، ٻارن ٿا ٻيٽي ڪيون.
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

وجهي منهن مونن ۾، الف سان اورين
هٽي صيقل سڪ جي، ڪٿ اندر جو ڪورين
چست منجهان چاهه جي، سمرٽيون سورين
پيا ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

آيا نينهن ننگر ۾، وحدت جا واسي
جڳت تن جوڳ جي، پيا سندا پياسي
اندر اورين الڪ سان، ڏينهان ۽ راتي
سي امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي ننگ چڙي نانگا ٿيا، سي نينهن ڪيا نروار
ڪوري ڪس قلب جي، ڏٺئون صاحب جو ديدار
ماري پنهنجي من ڪي، ڪن وحدت جو واپار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پي پيالا پُر ٿيا، پرت سندا پياسي
الڪ لڪيائون اندر ۾، ٿيا امر ابناسي
نيهي وجي نرواڻ ٿيا، چڙي ڪعبو ۽ ڪاسي
ويون وايون تن وسري، ٿيا سنمڪ سناسي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

جي سهي سڃاڻين پاڻ، تہ پرتئون ڪج پچار
لعنت الله علي الڪاذبين، ڪوڙن سين آھ ڪار
رک عشق سچو الله سان دم دم ڪر ديدار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صحيح سڃاڻين پاڻ، تہ واحد ڪين وسار،
خام خيال ۽ خطرا، ڪل پارڻ ڪيو پار،
سور سهسائي سرتي، ڪر پرين جي پچار،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

الف پڙهيو جن، بي تي جِني ناهي ڪاڻ
لنگهي لامڪان ڪان، پڳي عشاقن آڻ
سامي سي سنمک ٿيا، ساڙي غير گمان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سر ڏي پهرين سٽ، غم وهم سڀ وسار
دلبر وينو اٿئي دل ۾، تون نيئي نيڻ نهار
نانگا ٿي گڏ ناٿ سان، لاهي مرد ميار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا وڃائي ننگ ڪي، ٻيا وهم سڀ وسار
وحدت واري درياهہ ۾، تره توڪل تار
رک ياد الست اقرار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

نانگن ڪان ننگ جا، وهم سڀ ويا
اَلاِنسان سِري وَاَنا سِرّه، پنهنجو پاڻ ٿيا
هرجاءِ هادي هڪڙو، ڏسن ڪين ٻيا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگن ڪي نينهن جي، آهي هر دم حاج
سر ڏنائون سٽ ۾، ڇڏي زماني جا ڪاج
ٻي نہ رهي ڪا حاج، قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا ڪام ڪروڌ موهہ جا، ڌوئي هليا ڏاڳا
سر ڏيئي سچا ٿيا، اگهيا تن جا اوجاڳا
ساري هن سنسار جا، لاٿا لاهوتين لاڳا
سي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

انگا ڇڏي ننگ ڪي، پوءِ ڪيئن پڇن ڪاسي
ڪن تن ۾ تيرٿ تڪيا، اهي امر ابناسي
سير سڀ صحيح ڪري، ٿيا سنمک سناسي
ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

Gul Hayat Institute

گنگا ۽ گرنار جا، ٿوڙيائون سڀ ٿڳا،
سيل ۽ سنتوڪ جا، ٻڌا تن سڳا،
وحدت واديءَ ۾ گم ٿي، لاٿائون لاڳا،
اهي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

ظاهر ڪيئن ڪچن، جن اندر اٽڻ اور،
لآ سان مهڻي من ڪي، ڪس قلب ڪن ڪور
روح پنهنجي ۾ اور، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

لاهي سانگا سر جا ، اونهي منجهه اچن،
خيال خدائي خيال ۾، فڪر فيض وٺن،
سر سٽي سرواهه ۾، نانگا نينهن نچن،
ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي.

سر سٽي سرواهه ۾، سڀ غير گمان وسار،
ماري پنهنجي من ڪي، ڪر وحدت جو واپار،
پنهنجو اٿئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نهار،
دل ۾ ڪر ديدار، ڪٽي قلب اندِر ڪرم علي چوي

ٻي ٻولي ٻولج ڪين ڪي، مات ڪيومارينس،
هو هو ڪري حق جو، رستو ڏيکارينس،
ٻيا وهم وسارينس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

طوطا توکي پڃري ۾، ڪنهن آهي پڙهايو،
پردي اندر پڪ سان، ڪنهن سبق سيکاريو،
ٻوليون ٻولين يانتون يانت، ور ور ورايو،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

تنهنجي پيچري ۾ طوطو، عجب ٿو ٻولي
تون هين تون هين چوي، چاهه منجهان چولي
اورڻ اوري اندر جا آڪار سندي اولي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

هيڪر نڪري پيچري ڪان، ٻاهرڏي تون پير
پڪي پرينءَ جي پار جا، سيئي پسين سئير،
وري نہ ڏئين تون ڪڏهن، پيچري اندر پير،
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

اصل عاشقن جو آهي، سوليءَ سر سجود
ڪعبو ڪوڏيو تن جو، پنهنجي منجهه وجود
سامي ڪن سجود، قلب اندر ڪرم علي چوي

عاشقن ڪي عيان ٿيو، ڏسن ٿا سياڳ
پنهنجي اندر پاڻ ۾ مري ڏسن ٿا ماڳ
راتيان ڏينهان تن ۾، اُٿن اهائي تات
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

عاشق ماري پاڻ کي، ٿين عشق اندر آباد
سر سٽي سرواهه ۾، ڪن پاڻئون پاڻ آزاد
وحدت واري واٽ ۾، شوقون رهن شاد
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جي عاشق ڪين آهه، تہ جبل سي جلن
رکن سڪ سڄڻ جي، جهوريءَ منجهه جهڄن
قلب منجهه ڪڙهن، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سچي سڪ رکن جي، عشق پڌن احرام
پاڙن سخن پنهنجا، نانگا جپن نام
قد افلح من زڪها، ماڻن مرد انعام
ڪوڙي نہ هڻن هام، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

رکي سر سوليءَ تي، پيالو پرت پيئن
مري ڪن مشاهدو، هو حق چون
بانڪا بيپرواهہ تي، سجهئون سور سهن
سٽي سر سرواهہ ۾، نانگا نينهن نچن
چشمي حقيقي حق مان، لعلون لعل لهن
موتو قبل انت موتو، مري مرد جيئن
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

طالب آڻن توحيد جي، خاص خبر ڪري
هڪو حق ڏسن هيڪڙو، جيئري مرد مري
ڪڻن قدم قرب جا، ڪولي درد دري
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

جن سڪ پريان جي من ۾، تيا پيا جا پياسي
محبت سندي ميدان ۾، تا سڪن سناسي
پورب پيچ پنڌ پيا، ڪونه پڇن ڪاسي
تيا امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پائي منهن مڙهيءَ ۾، آديسي اورين
خام خيال خوديءَ جا، قلب مان ڪورين
ٻاهر ڏسن ڪين ڪي، ڏيل اندر ڏورين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

جوڳي ڪن جوڳ، اهو آهي سندن ڏاج
سختيون سهن سر،تي، سرن تن جا ڪاج
لتا تن جي من مان، دوئي دغا جا داج
سونهن تن تاج، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڪ تن سامين ڪي، جيءَ اندر ۾ جار
سر ڪيائون سٽ ۾، ڪين مڙن مٽيادار
راتيان ڏينهان تن ڪي، آهي تند تنوار
ڏسن دم دم پاڻ ۾، دلبر جو ديدار
تيا باغ بهار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽيي پاڻ ۾ تون، ڪاهوڙي ٿي ڪوج
سير سڀ صحيح ڪري، اڪر ڇڏ اپوجهه
سمنڊ ساري سوجهه، ته موتي لهين مهراڻ جا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

هٽي ٿيي پاڻ ۾، ڏيل پنهنجي ۾ ڳول
ساري سڪ سبق تون، فڪر ڦرهي ڦول
اڪر اڇار الف جو، تن من اندر تول
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٿيي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَاَينَمَا تُوَلُّو فَثَمَّ وَجَهُ الله ، ٻيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعَكُم اَينَمَا كُنتُم، هر دم حج سندن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٿيي پاڻ ۾ گم ٿيا، سڀ پرتئون ڪن پچار
اِهدِنَاالصّراط المُستَقِيمَ، هليا پورب واري پار
وَنَحنُ اَقرَب ويجها ٿيا، وٺي ناهي وار
اٿن ساڻي ربّ ستار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٿيي پاڻ ۾ گم ٿيا، نانگا نرتئون نهارين
سر ساھ ڪيائون صدقو، ٻي وائي نہ وارين
سور سختيون سهن سر تي، وهم سڀ وسارين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سير سڀ صحيح ڪري، هو ۾ هو هَلن
اَلاِنسَانُ سِرِي وَاَنَاسِرُهُ، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجھ جلن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

سير سڀ صحيح ڪري، جهندا ڪوڙيائون
مري پهتا پنهنجي ماڳ تي، ڪل ٻيائي ٻوڙيائون
خودي خام خيال جا ٽڱا ٽوڙيائون،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، هُو ۾ هو هَلن
پنهنجو پاڻ پسم ڪري، خيال خدائي ڪن
جت رات ناهي ڏينهن ڪو، اُتي سر سٽن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڇڏي ٻيا سڀ ننگ
وڃي غازي گڏيا گر ڪي، آڌوتي اڙ ٻنگ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، لاهوتي لهن لعل
سر ڏنائون سٽ ۾، ڪايا مايا مال
ويا تن ڪان وسري، ڪوڙا سڀ خيال
نانگا ٿيا نهال، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڪاهيو پَوَن ٿا ڪاهه ۾
چشمون حقيقي عشق جو، سوجهي لهن ساهه ۾
پي پيالو پريم جو، چست وتن چاهه ۾
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هتي تنهنجي پاڙ ۾، سچا تائون سير
جنات عدن جا، گهڻ لذائون گهير
گم ٿيا غازي پاڙ ۾، من جي لاهي مير
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هتي تنهنجي پاڙ ۾، وجود ۾ ڳولهن
سور سختيون سهي، هڪو حق ڏسن
اول ڪان آهي اهو، مرڪ ڪاپڙين
لوچي لذائون، لعل منجهان لهرن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هتي تنهنجي پاڙ ۾، جت جشن ڪن
عشق سندي آه سان، ڏور هلي اچن
اِنَّا اَعطَينٰكَ الكَوثَر، چشمون قلب ۾ لهن
سُرڪِي پيتئون پرت جي، نانگا نيهن نچن
صحيح پنهنجو پاڙ ۾، هردم حج ڏسن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هتي تنهنجي پاڙ ۾، پيا وهم سڀ وسارين
ڪولي دري دل جي، نرتئون نهارين
پنهنجو پاڙ ۾ هڪ ٿيا، پرتئون پچارين
اناالحق اچارين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڏيهه ڏکن جو ڏورين
سور سختيون صحيح ڪري، نرتئون نهارين
رستو ورتئون حق جو، پرت نہ پچارين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڏيل اندر ڏورين
سير سي صحيح ڪري، سر اڏيءَ سورين
رام ريجهائن روح ۾، چاهت چنگ چورين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سير ڪن صحيح، مري ڏسن پنهنجو ماڳ
اهو مرڪ آهي ڪاپڙين، ڪليو سنڌن ياڳ
بابو بديهي ٿيا، الڪ آهي تنهنجو لاڳ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سرڪي ورتائون سڪ جي، پيا وهم وسارين
پيالا پي پُر ٿيا، هئي هئي هنجون هارين
اندر اجاري پنهنجو، مُوئُو من مارين
ساڳي سر آهين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

سرڪي ورتائون سڪ جي، پيا وهم واريائون
خام خيال خوديءَ جا، ٻارڻ ڪري ٻاريائون
سيل سنتوک جا سڳا ٻڌي، نرتئون نهاريائون
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سک سناسين کي، آهي اندر ۾ اور
سر کيائون صدقي، تن من کيائون گهور
ماري تن من کي، وحدت ڏنائون وڄڙ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ڇڏي ننگ کي، ٿيا پيا جا پياسي
غازي وجي گم ٿيا، اهي امر ابناسي
ٿيا سنمک سناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن ڇڏيا ننگ جا، سيوئي سانگا
گلا ۽ غيبت جا، لاٿائون لانگها
اهي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صيقل هٽي پاڻ کي، ڪنڻ قلب جو لاهين
چشمون حقيقي عشق جو، واهڙ ڪيو واهين
قلب اندر ڪاپڙي، قرب منجهان ڪاهين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پيالو آب حيات جو، پي پر ٿيا هٿئون ساقي
موت تن کي ڇا ڪندو جن پاتي نيئي حياتي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو مشڪل لهي راه
عاشقن کي اصل کان، آهي ڳالهه آگاه
ٻي رکن نہ پرواه، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

هر دم رهن پنهنجي حال ۾، عاشق بيپرواهه
موج اندر مسرور ٿيا، ڪاهيو ڪاهن ڪاهه
ترن تڪيءَ تار ۾، سانگو ڇڏي ساهه
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

بيحد بحر بقاءَ جو، ڏٺو صوفين سارو سير
ساهي سِرُ سوليءَ تي، سورهيه ڪن سير
فٿم وجه الله فيض سان، گم ڪيائون غير
رِيءَ ڪاهوڙين ڪوجي ڪير، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

سورهيه اچن ٿا ڪاهي، سر ساهه جو سانگو لاهي
ڳاهه عشق ڳاهي، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سڪ ۾ هردم، ڏوري ڏسن ڏيهه
اونهو بحر الله جو، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو ڪو ڏسي راهه
سر سٽي سرواهه ۾، ڪن ڪاپڙي ڪي ڪاهه
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ ڪاپڙين ڪي آهي، هر دم هينئڙي هور
سر گهوري ٿيا گهور، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ٻيون وايون سڀ وسار، ڪر پرتئون پرين پنهنجو
راهه وٺي تون حق جو، دائم گهر ديدار
نائي نيڻ نهار، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

سور سپ ويا هلي، عشق اندر آيو جن،
وحدت ۾ گم جي ٿيا، موت نہ ماري تن
عاشق قدم اٿائين، جيئري مري جيئڻ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيہ سر ڏيئي ٿيا، سنمک سناسي
محبت جي ميدان ۾، ٿيا پيا جا پياسي
اهي امر ابناسي، ڪٽي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

طالب جاڻي پاڻ کي، وٺ گروءَ سندو گس
ڏک وسائج ڏيل تي، ڏور تہ پوئي ڏس
رڙهج انڀيءَ راهہ ۾، وڃو ڪجاڻءَ وس
ڪوري قلب ڪس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

طالب جاڻين پاڻ کي تہ، پڇ ممتا سندو ماڻ
اَلانسَان سِرّي وَاَنَاسِرّہ، صحيح سڃاڻج پاڻ
وَنَحنُ اَقرَبُ ويجهڙو، اهو اٿئي اهڃاڻ
آهين ساڳي پاڻ، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پنهنجو ئي تون پاڻ ۾، گاروڙي ٿي گار
چشمون حقيقي حق جو، ساريو ويٺو سار
هڻ نعرو اناالحق جو، چوٌ ڪنڌين چوٌڌار
ڪڻ خوديءَ جو بار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪڻ خوديءَ جو بار، رڙهج انهيءَ راهه
دلبر اتي دل ۾، ڪيڏاهن ڪنديـن ڪاهه
مَرِي جِيءُ عاشق تون، سوليءَ سينو ساهه
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوليءَ سينو جي ساهن، منصور سي چئجن
لاهي لاڳاپا لوڪ جا، قدم سوايو رکن
منجهه ميدان محبت جي، سر جو سانگ نه ڪن
سورهيه سي چئجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سورن سامهون، تا آ ڏوتي اچن
وڙهن واسينگن سان، نينهن منجهان نانگن
نوائي ڪنڌ قلب ۾، مکو منجهه ڏسن
تيا سرها منجهه سجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڪ تي اِتهين حق سان، ڪيا آسڻ ابناسين
پيا پورب سندي پار جا، پلپل پنڌ پچن
نانگا نينهن نچن، ڪٽي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

سامي سي سچا تيا، جن من پنهنجو ماريو
ڪوڙ ڪروڌ موهه جو، ڏونگر تن ڏارِيو
باهه برهه ۾ بدن ڪي، بارڻ جيئن ٻاريو
گوندر منجهه گهاريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

Gul Hayat Institute

وجهي منهن مونن ۾، آڏوتين اوريو
هٽي صيقل سچ جي، ڪٿ قلب ڪوريو
چاهت رکن چت ۾، سمرٽيون سوريو
ڏيوَ ڏِسن ڏوريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

دل ڪن تا دوارڪا، ڪايا ڪن ڪاسي
مِٽي تن جي من مان، چتون چوراسي
پچن پنڌ پورب جو، پرت سندا پياسي
تيا امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سامي اکيه نگر ۾، تيا وحدت جا واسي
جڳت وٽي جوڳ جي، تيا پيا جا پياسي
الک لکيائون اندر ۾، روح رتي راسي
تيا امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

چڏي ننگ نانگا تيا، نڪري تيا نروار
فَاَيۡنَمَاتُوَلُّوا فَثَمَّ وَجۡهُ اللهِ، ڏسن صاحب چوڌار
ماري تن من ڪي ڪن تا. وحدت جو واپار
تيا باغ بهار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ سامين جي ساهه ۾، اتم اندر منجهه اُڪير
بيراڳين ڪي برهه جا، چاڪ اندر منجهه چير
چڏي ننگ نانگا تيا، سوجهن منجهه سرير
پايو پاڻ ڪرم علي چوي، هو هٽي هنگلاج ويا

هو هو ڪجي هِيئن، جو ٻاهر بات نہ بڪ
اَلانسَان سِرّي وَاَنَا سِرّہ، ساري سڪ سبق
فثم وجہ الله سمجھ تون، هر جا هادي حق
سر گھوري چئو صدق، تہ پهچين پار ڪرم علي چوي

هو هٽي هنگلاج ويا، نانگا چڙي ننگ
سهن سور سختيون، آ ڏوتي اڙٻنگ
ڪوڙ ڪروڙ موهہ جا، تن سامين ڇڏيا سنگ
ڏوري ڏيل اندر ۾، وڃي رانول رتا رنگ
نانگا نچن نينهن ۾، سامي نات نسنگ
ڪرم علي ڪاپڙين، ڪيا تيرٿ تڪيا پاڻ ۾

منهن وجهي مونن ۾ جن اندر پاتي جهاتي
ڪورن ڪٿ اندر جو، هٽي لا سندي ڪاتي
راتيان ڏينهان روح ۾، ڪن ذڪر سي ذاتي
لڳي لاهوتين لقاءَ جي، چڪ اندر چاتي
ڪرم علي پرت انهن پاتي، نانگا گڏيا نات ڪي

تي سورن جي سامهون، تا آ ڏوتي اچن
ڪاهي پون تا آڳ ۾، پتنگ جيئن پچن
اچن سوليءَ سامهان، سر جو سانگ نہ ڪن
محبت جي ميدان ۾، تا مانجهي مرد مچن
ڪرم علي ڪاهن ڪاپڙي، گھوري سر سندن
سُڪ نہ سڪيو سالڪن، ويا هو هو ڪندا حق ڏي

Gul Hayat Institute

موتي لهن مهراڻ جا، جي جهڏئون ڪن جاڳيا
پاڻ وڃائي پاڻ کي ٿيا، سامي سر ساڳيا
راهه پڇن ٿا حق جي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پکي هيا پرڏيهي، ويا اڏامي پورب پار
چوٽو پاڻي تن پورو ٿيو، سڏ ٿين سرڪار
پرواز ڪيائون پڇري مان، جو اصل هو اقرار
جيڪر ويا هيڪار، مشڪل ملندا ڪرم علي چوي

بر ۾ مڙهيون بيراڳين جون، اندر مچ مچن
ٻاري ٻاهه فراق جي، روحي رمز رچن
اچي پون آڳ ۾، پتنگ روز پچن
اها سڪ سچن، ڪرم علي ريڏا وتن رام سان

سامين ڪي آهي سور جي، اندر منجهه اور
ماري من پسر ڪري، ڪٿي ڪري ٿو پور
سور جي سناسين جا، ڪس اندر جي ڪور
ڪرم علي گهور اگهور، ته موتي لهين مهراڻ جا

Gul Hayat Instutute

ڪنهن سان ڪڇن ڪين ڪي، جهڏئون ڪن جفا
ماري پنهنجي من کي، ٿيا سامي صاف صفا
نات ڏٺائون نانهه ۾، سامي ٿيا سچا
محبتي مرد مچيا، ڪرم علي پيهي پاڻ ۾

بيت سسئي

آيا مائٽ مئيءَ جا، ڪري ڪامڻ گهٽي خوشي
خبر پيئڙس ڪانہ ڪا، تہ پنهون ويندا وٺي
هئي اندر ۾ گهٽي سچي، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪنيائون پُنهونءَ کي، توڏا ڪين ترسن
لنگهي لڪ جبل جا، ڪاهيو ڪيچ وڃن
موٽي شال ملن، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي ستي هئي ننڊ ۾، غفلت رکي گهٽي
خبر پيئڙس ڪانہ ڪا، تہ ويندا پنهون ڪٺي
ويو سنجهي ساٿ ڏٺي، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

جاڳي اٿي ننڊ مان، بيحد چرڪ پري،
پنهون مونکان پري ٿيو شال تنهن سان پت پڙي
وري شال وري، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

جاڳي اٿي ننڊ مان، پئي ٻانيڻ ٻاڪاري
ڪدي پار پنهونءَ لئي، هنجون پئي هاري
قول پنهنجا پاڙي، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

اوکا پنڌ پهاڙ جا، ٽيئڙس پير پٽون
چيتا چيلاٽا جبل ۾، وسن واسينگ وچون
پهچڻ ڪاڻ پنهونءَ جي، پئي وجهي وڏ وکون
سچيون جن سڪون، سي ملنديون ڪرم علي چوي

ڏکيءَ ڪي آهي گهٽو، ڏونگر منجھ ڏر
اوکا پنڌ پهاڙ جا، ٻاري سجهي ٻر
ٻڌئي ڪين ڪنن سان، توڏن سندي رڙ
ڪرم علي ڏوري ڏک ڏونگر، هل تہ پهچين هوت ڪي.

آيئي ننڊ نياڳ جي، غافل ٿي تون سُتئين
ويل وئي سا گذري، اها ويل گُتيئن
ٻڌي رڙ توڏن جي، چوري چو نہ اٿئين
سات سنجهي ويو نڪري، اجا اک ڪين پٽين
ڪرم علي محبت ڪين مٿين، هل تہ پهچين هوت ڪي

اٿي سنبر سسئي، ڪر ساجهر سانگ سفر
ساٿي تنهنجا سنجهي ويا، ڪري ڏير ڏمر
ڪين ٻڌءِ ڪڙڪات چو، سات سندي سرير
هِئين هندايو ڪين تو، آريءَ جو اڪر
ويهي نہ وقت وڃاءِ تون، ساجهر سنبت ڪر
ڪرم علي چوي چوري ڇڏ ڇپر، هل تہ پهچين هوت ڪي

سسئي هلي سج ۾، جت باندر بلائون
اوکا پنڌ پهاڙ جا، کري هيڪل اِلاهون
ٻُڌي ٻروچ ٻاجهه سان، من اڇي اوراهون
عرض کري تي الله کي، هٿ ٻڌي ٻانهون
وري بخت کرم علي چوي، ته پهچي هڪ پل ۾.

سسئي سکيئن کين کي، کا ٻاروچي ٻولي
هوت ڇڏي ويا هيکلي، هت گوندر ۾ گولي
کنواٽن جي کٽکڻ جي چو، ڳالهه نه تو ڳولي
ويا کرها قطاري رات جو، روهين منڊ رولي
هيهات هيهات لَمَا ٽُوئِڊُون، هينئڙي ۾ هولي
کرم علي کندو سئولي، هل ته پهچين هوت کي

اٿي سنبر سسئي، چوهئون ڇڏ ڇپر
اڳيئون ڏک ڏونگر جا، ٻاري سجهن ٻر
سور سختيون سج جون، وندر کيئي ور
آيئي نند نياڳ جي، کيچين لڌ نه کر
ٻڌ نه ٻاروچن جي، کنين کا سرپر
کرم علي ڏکيا اٿئي ڏونگر، هل ته پهچين هوت کي

سسئي سنبر سويل، ويهي رهه نه ويسلي
توکي آئي نند نياڳ جي، اٿئين کري اويل
سات سنجهي ويو نکري، ڏٺئي کين ڏير
کرم علي هوت هتان ويا، ڇڏي واهيري ويل
جاڳ ساجهر تون سويل، هل ته پهچين هوت کي

Gul Hayat Institute

سسئي جاڳي ننڊ مان، ٻانهڻ ٻاڪاري
پڇي پوٽيدار پئي، ڍارا ٽي ڍاري
قول ڪوهيارو پاڙي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي سنبري ڪيچ ڏي، رکي اڪير گهٽي
آهي ٻاروچل مونسان، سهٽو ساٿ ڏٽي
ايندو خاصي خبرڪٽي، قلب اندر ڪرم علي چوي

مڙي آيون سپ جيڏيون سسئي سندي گهر
باندر بلائون گهٽيون، ٻيا ٻاري ٻجهن بر
ڏوٻڻ ڏيان ڏر، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي جاڳي ننڊ مان، پئي سجر ڪٽي پير
ڪو لکئي لوح قلم جي، پيريو اهڙو پير
هل نہ پسين هوت ڪي، وڇئون ڪڍي وير
پيرائتو ڪڻ پير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر پئي مون ڪا نہ ڪا، ڪندا اهڙو هاجو ڏير
آئي ننڊ نياڳي غفلت جي، جاڳيس ڪانہ سوير
پنهون نيندا جت پاڻ سان، هو اهڙو اير نہ پير
ڏاڍي ڪري ويا ڏير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

هڪڙا ڏک ڏونگر جا، پيو چڙهي ويم ڏير
جي مون پرکيو مامرو، هوند نہ سمهان هير
جَفَ القَلَمَ پئي پاڙيان، پاڻ چنا هت پير
هلندم شال سوير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڪ لانگها ڏسي جبل جا، عشق اٿايا پير
دم دم پئي دانهون ڪري، گهٽ نهاري گهير
ڪيچن قول نہ پاڙيا، ڪئي هوتن هيرا ڦير
ٿيا ويري ڏاگها ڏير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هوت چڙهي ويا هيڪلي، نٿي ساهَ سَري
پنهونءَ سندي سات جي، خبر ڪير ڪري
ڏوريندي منجهہ ڏونگرين، منهنجو ڏيل ڏري
وِهلو شال وري، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڳو ٻانيڻ ڪي ٻاڻ ٻروچ جو، ڪئي چاهت چڪنا چُور
وس نہ ويچاريءَ سندو، ٿي وڃي پئي وهلور
ڪيئن پيادي پڄي پنهونءَ ڪي، ماري تنهن مذڪور
پرٽ پڄائي پُور، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

سسئي مڙي ڪين ڪي، چڙيا چوري چوهہ چپر
ننگ ٻاروچا آهي توتي، ڪجان نينهن نظر
جيڪو سڪ رکي سير، سو پهچاءِ پاڻ ڪرم علي چوي

ڪو ڏمر ڏرين من ۾، اها پروڙ نہ پيئي.
رجم نہ پيو تن روح ۾، ويا ڏولاوا ڏيئي.
ڏونگر ڏوريان جن لئي، ويا ڇپر ڇڏي سيئي
مام رکي ڪا من ۾، تن ساجھر سنجھيئي
پنھون نيائون پاڻ سان، ويا اوتي اٺ نيئي
ڪرم علي پرور پت رکيئي، هل تہ پھچين هوت ڪي.

سنجھي ساريئي ڪينڪي، پوءِ پھتينءَ هاڻ
ڇڏي گھوٽ گھر ويو، جاتئي ڪين ڇاڻ
هاٿي هت هٿين گھٽا، ڪوھياري جي ڪاڻ
پائي گھگھيلوگجرو، اچي پنھون ملندو پاڻ
سمجھين ڪين ڪرم علي چوي، ٻاروچاٽا ٻاڻ
پائي پاند ڳچيءَ پاڻ، هل تہ پھچين هوت ڪي

سسئي سمجھو ڪين، ويا هوت ڇڏي
ستي غفلت رکي رات، ويا لانگھا لڪ ڪٽي
پوءِ تي هت هٿي گھٽا، ٻيوس ٻاک ڦٽي
اصلي آريءَ ڄام سان، محبت ڪانہ مٽي
وري بخت ڪرم علي چوي، جيڪو هت ڪٽي
سڪ سچي ڪيئن هٽي ، هل تہ پھچين هوت ڪي

Gul Hayat Institute

غافل تون غفلت ڪري، ستئين ساري رات
خبر پيئي ڪانہ ڪا، ڪن تي ٻاروچاڻي بات
ڏئي ويا نند نياڳ جي، چڙهي ويا پريات
ٻڌي تو ڪين ڪنن سان، توڏن جي رڙاٽ
جاڳينءَ ڪين جتن لئي، تو جنين جي تات
وري بخت ڪرم علي چوي، ووڙي لهين ولات
محبوباڻي محلات، پهچين هڪ پلڪ ۾

آيئي نند نياڳ جي، غافل تون ڪيئن ستئين
لنگهي سات سنجهي ويا، ڀوري تون ڪين اٿيئن
ٻاروچاڻي ٻولي تون، اصل ڪين سڪين
ور وڃائي پنهنجو، پئي منهن متو پٽين
ڪرم علي چوي دل مان، محبت ڪين مٽين
جي سچي ثابت تين، تہ پارس اچي پاسو ڏيئي

اوڪا پند پهاڙ جا، روهہ ٻجهن ٿا راهہ
سهي سور سختيون، ڪاهہ ڪيو پئي ڪاهہ
لڪ لانگها جبل جا، ڏونگر وڏا ڏاهہ
پڙائي بخت ڪرم علي چوي، ملئي وندر ۾ ڪا واهہ
پائي پرت پساهہ، هل تہ پهچين هوت ڪي

Gul Hayat Institute

گهمي گهڻ گهير جبلن جا، جت روھ ۽ جهن راوا
پبَ پٽيون پاھڻ پيچرا، ڏکيا ڏونگر ڏولاوا
لک لانگها سوڙهيون لڪيون، چگر جت چاوا
ڪيچي ڪوهيارا رات ويا، لک لنگهي لاها
هاڙهي ۾ هلي هوتن لئي، جت جانارن جاوا
مٽ مائٽ سڀ ڇڏي ويا، ڪونہ اوڏا سي آيا
ڀڙائي بخت ڪرم علي چوي، پهچائي هڪ پلڪ ۾

سسئي سڪي ڪين ڪي، سرتين ڪان صلاح
پنهون وٺي ويا پاڻ سان، چاڙهي منجهان چاھ
ڏک ڏولاوا ڏاڪڙا، ڏونگر وڏا ڏاھ
سوچي ڪر صلاح، ڪرم علي هل تہ پهچين هوت ڪي

غفلت جي ننڊ ۾ ستي، جاڳي ڪين پريات
لنگهي سات سنجهي ويا، توڏن ڪيا رڻات
ننڊ مان جاڳي ڪين ڪي، آيو ڏکي تو ڏهاڳ
وري بخت ڪرم علي چوي، جاڳي من کو ياڳ

ساجهر ٿيءُ سجاڳ، هل تہ پهچين هوت ڪي
ستي هئي جان سسئي، ويا سنجهي سات چڙهي
آيا ڏک ڏونگر جا، تنهنجي موھ آيا جي کهي
لکيو انگ اصل جو هو، آري ڄام سان اصلي
رکي سڪ سچي ڪرم علي، هل تہ پهچين هوت ڪي

Gul Hayat Institute

ڏکي کي آهن ڏک گهڻا، چپر ۾ چوڏا
لڳن ڏک جيئن گهڻا، ترسن کين توڏا
کهئي پايان ماري کيچن، کيچن کي اوڏا
وري بخت کرم علي چوي، تون بانور کرين کيڏا

اتي سسئي تي سجاڳ تون ساجهر کر سعيو
سمهڻ منجهان کين تيو، تون ويهي وقت وڃايو
پوءِ هٽين تي هتڙا، جڏهن ساٿ موڪلايو
جيکي ستا پيا هيا ننڊ ۾، تن کين کمايو
پوءِ هٽنديءَ هتڙا، جڏهن ڪال سر تي آيو
کرم علي ساجهر کر سعيو، هل تہ پهچين هوت کي

ستين سور پرائيا، جي جاڳيا تنهين جس.
هوت بہ اٿئي اتهين، تون رڙهي تنهنکي رس
ٻاري باهہ برهہ جي بدن ۾، پروانو تي پس.
دلبر بہ اٿئي اتهين، وٺ رڙهي تنهن جو گس،
عشق سندي آڙاهہ ۾ هلي، کجان وڏو وس،
انگ اڳي جو لکيو، کانهي ميٽڻ جي مس،
پنهنجو پاڻ ۾ پس قلب اندر کرم علي چوي

Gul Hayat Institute

سسئي کي هيو سور جو، رات ڏينهان راڙو،
سنجهي ساٿ ويو نڪري، هٽي ڏوهڻ تي ڏاڙو،
اڳيان ڏک ڏونگر جا، ڪوهه ٻجهي ڪاڙهو،
ڪري ڪوهيارو ويو، مونسان هي مارو،
روئان تي پئي رت ڦڙا، ڳوڙهن ڳل ڳاڙو،
ملڻ جو ڪرم علي ڪندس، وس وڌو وارو
جي قسمت پڙايو، وجي ملندس ڪيچين سان.

سسئي روئي رت ۾، تي نيڻن وهائي نار،
وس ناهي منهنجو، بيوس آهيان لاچار.
ڪاهي ڪرهو ڪيچ ويو، سنجهي ئي سردار
سوڙها لڪ جبل جا، جت بدون بي شمار
ملڻ جي ڪر ڪرم علي ، آسڪ اندر ۾ سار،
سئولي ڪر ستار، ملان پنهنجي هوت سان.

هوت آ تنهنجي هنج ۾، تون ڏورين پئي ڏونگر،
پس پرين پنهنجو پاڻ ۾، دم دم دل اندر،
لاَاِلا وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مر،
اَلاِنسان سِرّي وَاَناسِرّه، سائي پاڙج پر،
ڪر صحيح عشق ڪرم علي، نيهي رک نظر
جن سڃاتو پنهنجو قدر، هوت مليو تن هنج ۾

Gul Hayat Institute

اتيئي هوت هيا۾، ڪيئن ويهان وساري،
جيسين جيان تيسين روئان، ٻانهي ٻاڪاري
ڦاذڪُرُوني اَذڪُرڪُم، سبق پڙهان پئي ساري
عشق اندر ۾ آتش لائي، ماس هڏا پيو ٻاري،
اکيون روئن رت ڦڙا، هنجو هت هاري،
سڪ ۾ ڪرم علي چوي، هل تہ پهچين هوت ڪي.

سڪ رڪن جي ساھ ۾، سي ووڙي لهن وَر
ڪٽن قدم خوشيءَ سان، پاڙن پنهنجي پَر
ڪرم علي چڏي چپر، وڃن سلهاڙيا سات سان

سئي سدا سڪ ۾، تي ٻانهي ٻاڪاري
هاڙي هوت هليا ويا، ڪرها قطاري
روئي تي رت ڦڙا، ڳوڙها ڳلن تان هاري،
پڇي پوتيدار تي، پئي ٻر ٻر ٻاڪاري،
ساري تي سڪ منجهان، ويل نہ وساري
رک تون سچائي دل ۾، تہ هوت ملئي هاڙهي،
سندرو ٻَڌي سڪ جو، ڪرم علي ڪاھ ڪيو ڪاهي،
سور اندر جو ساري، هل تہ پهچين هوت ڏي.

Gul Hayat Institute

بيت سهڻي

ڇڏي سانگو سر ساھ جو، ڪاھي پئو تون ڪن ۾
پسي دهشت دئورِدرياھ جو، متان ڏرين تون من ۾
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونيار جا، جيئن گرجي گهور گگن ۾
موج پريو مهراڻ وهي ٿو، مستي موج مگن ۾
ڪرم علي رک سچي سڪ، پهچين تون هڪ پل ۾

سهڻي گهري پئي سير ۾، سٽي سرجو سانگو
جت لهرون لس ليٽ وهن، هلي تارچڏي تانگهو
لهرن لوڙهي ات سهڻي جت قاصد نہ ڪانگو
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونيار جا، جت لڪ ناهي لانگهو
نيئي نينهن نهوڙي سهڻي، برھ تيس بانگو
ڪرم علي سالم وجي شل سير مان، آهي عشق اٽانگو

سهڻي گهڙي سير ۾، ڪري الھ توهار
اٿنيهين اونداهي گهڻي، ٻيو ڪڪر ڪارونيار
پرور پار پڄائين تون، آهيان تو آڌار
عشق آندي اوڙاھ ۾، ساٿي ٿيءُ ستار
وري بخت ڪرم علي، سالم وجي شل سير مان

Gul Hayat Institute

ڪاهي پئو ڪُنن ۾، چڙهي سر ساه جو سانگو
ڏسي چوه چولين جو، متان من ڪرين ماندو
سوچي سمجهه سهڻي، عشق چالئي هٿ آندو
گهري پئو تڪ تار ۾، چڙهي ساهه سنڌو
وري بخت ڪرم علي چوي، سالم وڃين سير مان

سهڻيءَ ٿي سڪ ۾، واهڙ هڪڙي وڪ
روئي روئي رت ڦڙا، جنهن چولو ڪيو چڪ
ميهر محبت سان ڏني، پريم سندي ڪا پڪ
ڪا جا پيتم سرڪ سڪ جي، چاتيءَ لڳي چڪ
ڪرم علي دل ۾ پيئي پڪ، ملندي نيڻ ميهار سان

سهڻي گهڙي پئي سير ۾، هئي توڙئون ڪا تقدير
ڏسي لهرون ليٿ مهراڻ جون، نيڻن وهائي نير
تيئم ساه سڌير، ڪو پهچائي ڪرم علي چوي

سهڻي گهڙي سير ۾، ڪري توڪل ترهو تار
واهڙ ڪي ها ور گهڻا، لهرون لک هزار
عشق آرام وڃائيو، وڃي پئي منجهه پاتار
لهرون لس ليٿ وهن، ڪُنن ڪارونيار
نينهن نهوڙي نار، مڙي ڪين ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

ميهر جن کي من ۾، نہ تار ڏسن تانگهو
ڪرم علي چڏي سر ساھہ سانگو، ڪاھيو پون ڪنن ۾

پرينءَ پر سڪ مان تو ساھڙ ڪري سڏ
ورور ڪنڌ ورائي ڏسي، ميهڙ سندو مڏ
ميهر سان شل گڏ، هوندس ڪرم علي چوي

سڪ ميهر جي مونکي ڪيو، چوٽيءَ تائين چُور
رات ڏينهان مون من ۾، ميهر سندا پور
ڪاري رات ڪارونيار ۾، هلڻ تيم ضرور
ناهي ڪو ڪرم علي چوي، مون محبت ريءَ مذڪور
تي ميهر لئي مسرور، ملندس وچ مهراڻ ۾

سهڻي گهڙي سير ۾، جت ڪُن ڪڙڪا ڪارونيار
واهڙ ڪي تيا ور گهڻا، ريءَ ترهي تري ڪيئن تار
رهبر رسج تون راھ ۾، ساهڙ چام ستار
پَسڻ ڪان ڪيئن پري رهي، جا نينهن نهوڙي نار
سر گهوري گهڙي تڪ تار ۾، ڪري الله توهار
پل ۾ پهچائج پار، ڪرم سان ڪرم علي چوي

پيلي سندي پروَسي، ڪيئن تون ترين تار
سٽ نہ جهلي سو سائر جي، جنهن جي تون آڌار
اوڪي سير سموند جي، جت ڪڙڪا ڪارونيار
ڪر تون توبهہ ڪرم علي چوي، پهرئين پهچين پار

Gul Hayat Institute

سرگھوري گھري پئو گھير ۾، ڪري الله توھار
توڪل ٻڌج ترھو، تہ پھرئين پھچين پار
جي وچن ڪيا تو ساھڙ سان، پاڙج قول قرار
الله تي آڌار، پل ۾ پھچائي ڪرم علي چوي

چولين سندي چوھ ۾، ڪچو پيو ڳري
موج متي مھراڻ ۾، لڳي ڌم ڏڙي
ورلھيءَ جا واھرو، تارن منجھ تري
سڻي سڏ سھڻيءَ جا، واھر تيءُ وري
جنھن سان جيءَ جڙي، ڪڏ ڪُنن مان ڪرم علي چوي

سھڻي گھڙي سير ۾، ڏسي ساھڙ سندو سَڳُ
پيلو پڇي پورا تيو، جوڙ نہ جڙي جڳُ
مڇيون ڪچون مڙيا متان، وريو واڳن وڳ
تن من گھڻو ماندو تيو، اچ ميھر الھ لڳ
وري بخت ڪرم علي چوي، پڳھ پھچي پڳ
پار پھچي ھڪ پل ۾، ملي مرڻ ڪان اڳ

نڪا سيڻاھ نہ ترھو، نڪا تري جاڻي تار
ڪچو گھڙو ڪري ڪچ ۾، پئي ڪاھي ڪارونيار
تڪي سير سمونڊ جي، پئي منڊ وجي پاتار
ڪرم علي بخت ورائي وار، تہ پھچي ھڪ پل ۾

Gul Hayat Institute

جيئن جيئن ساهه سرير ۾، تيئن تيئن ميهر من
ڪاهي پون سي ڪن ۾، سر جو سانگ نہ ڪن
هيءَ جا موج مهراڻ جي، ڏسيو ڏيل ڏڪن
ڪرم علي وچئون ڪيئن ورن، جن ڪي ميهر من ۾

مينهون تنهن ميهار جون، ٻيلا ٻيٽ چَرن
ويهن ڪين وٿاڻ تي، نہ گهارن منجهہ گهرن
تيو چرڻ چاهه جن جو، سي مينهون خوش وسن
سڻي سڏ ساهڙ جا، ٽيون ٻيلي پاس ٻُرن
ڪاريون ڪنديون لاڪيون، پوريون پاڻ ورن
ڪرم علي سُور سُرن، من ۾ ميهر يار جا

سهڻي گهري پئي گهير ۾، ساوڻ سندي سير
ليٽن ڪنڌن جي هئي، توڙئون جي تقدير
پيلي پلائي سهڻي، پئي نيڻن وهائي نير
تار اچي هن تار مان، تون داتا دستگير
والي ورائي وير، ڪڍ ڪرم علي ڪارونيارمان

اٿي آڌيءَ رات جو، سهڻي ڪري سعيو
ڪاهي پئي وچ سير ۾، پيلي ڪين پڙايو
چُرڻ پرڻ سنڌن ڇڏيو، تار تکي تايو
بيساهي بيوس بت ڪي، پائيندڙ ڪٽي پايو
لهرن جي تڙ پيڙ ۾، ڪو آڏو نہ آيو
ڪرم علي ٽئي بخت سوايو، پهچائي هڪ پل ۾

Gul Hayat Institute

پرينءَ پر پريت مان، پيو ميهر پڪاري
پيلو پچي پور ٿيو، پئي ڪامڻ ڪوڪاري
منڌ ماندي ٿي مهراڻ ۾، سڪ ساهڙ سنياري
پهچ پيغمبر پير تون، وچ تار منجهان تاري
قادر شل ڪاري ڪرم علي، پهچي هڪ پل ۾

اوڪيءَ ويل درياهه ۾، لڳي لهرن جي تڙ پيڙ
چڏ سهڻي سانگو ساهه جو، اوکي آهي سير
شال بچائي بلائن ڪان اچي، داتا دستگير
والي وسيلا ولهيءَ جا، پهچ پيغمبر پير
ميٺ مدايون منهنجون، قادر ڪل تقصير
ڪرم علي ڪري مهر محمّد مير، پهچي هڪ پل ۾

توڪل جو ترهو ڪري، پئو ڪنن ۾ ڪاهي
چوليون ڏسي چرڪين متان، چڏ لاڳاپا لاهي
سانگو چڏي هل سير ۾، سينو تونِ ساهي
ڪرم علي قادر جي چاهي، پهچين هڪ پل ۾

پرينءَ پر پريت مان، پيو ميهر سڏ ڪري
هلان ڪِي ويهي رهان، مون ساعت ڪين سري
وري بخت شل ڪرم عليِ چوي، ميهر سان پت پڙي
سا وچئون ڪيئن وري، ٿيو ميهر جنهن ڪي من ۾

Gul Hayat Institute

سائر سڪائي سوڪ ڪري، داتا دستگير
ولهين سندو جو واهرو، مديني جو مير
ٻڌڻ ڪان تاري اچي، ميٺي هر تقصير
ڏيئي پانڌ پڄائي پار، لاهي لهرن جي تڙپيڙ
وري بخت ڪرم علي چوي، پهچي هڪ پل ۾

من ماندو ميهر يار لئي، پيو ساه اندر ساري
پل هڪ پاسي ڪين رهي، منجهه گوندر گذاري
ماريو محبت مامري، پئي ٻهڳڻ ٻاڪاري
ڪيئن ملجي ڪرم علي چوي، هنجون پئي هاري
والي شل واري، پهچائي هڪ پل ۾

Gul Hayat Institute

بيت راڻو

راڻو رنجايو آ گهڻو، مومل تنهنجي مت
ڪوڙن تنهنجن قسمن ڪان، راڻي جي ڀڳي پت
وَرُ وڃائي تون پنهنجو، ڪوڙي ڪرين مصلحت
دل پلي جنهن پڪي ڪئي، ڪين ايندو تو وٽ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

مومل منجي ميڙ تي، ڏيو سوڍو پرچائي
آهن مون ۾ مدايون گهڻيون، ڏوهه ڏيو بخشائي
معاف ڪري من منڌ ڪي، ڪو سوڍو سرچائي
ڪام رکي جنهن ڪڇ ۾، ويو رنج رکي رائي
ويندس ڏاڍي ڏول ڏي، پاند ڳچي پائي
ڏيو راڻو ورائي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

آءُ راڻا ڪهي ڪاڪ تي، پوي نه لوڪ لڪا
ڪاڪ ڪاڙهي ڪاري ڪئي تنهنجي چاهه چتا
سيج پلنگ سولي ٿيا، جيئن پيرا تو ڀڳا
ور ڇڏي وير وَلها، ڪر منهنجي معاف خطا
موٽي آ ميان مينڌرا، سڻ سوڍا درد ڪتا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

راڻا تنهنجي رسڻ جا، تڪا لڳا مون تير
راڻا تنهنجي رسڻ جا، پيا چاڪ اندر ۾ چير
بخش اچي مون مينڌرا، منهنجي تون تقصير
سوڍا رکي سچ سير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ميڻجن مدايون تڏهين، جڏهن پارس ڏئي پاسو
لوهه ٻه مَنجي سون ٿئي، اگهجي ڪٽ ماسو،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

بيت ليلان چنيسر

جو مڪر ڪونروءَ من ۾، سو ليلان ڪو نه لکيو
هاري هرڪي پئي هارتي، جنهن پنهنجو ور مَٺيو
سچو هيرو هٿان ڏئي، ڪوڙ ڪچ ڪٺي ورتو
مٺئي وڏي منڊ مامري، پئي پٺي منهن مٿو
ڪرم علي ڪيئن ڪٺي ڪنڊ مٿو، جا ڪانياري ڪانڊ جي

مِٺئي وڏي منڊ مامري، ڇوري تو ڇو آهه مٿيو
مَٺ نه ڪجن ڪانڊ جا، توڙي ڪوڙو هوءَ ڪچو
خبر پوندءِ حساب جي، جڏهن پرور پاڻ پڇيو
ڪنديئءَ جواب ڪهڙو، جڏهن مَلڪن ڪجهه ڪڇيو
ڪرم علي تنهن ڪنيو، جنهن رکيو ست جهان ۾

ڪيڏو مڪر ڪونروءَ من ۾، منڊ مني مٺئي ڪاڻ
هاري پئي تي هٿ هٽي، موڙهي موهي پاڻ
ڪرم علي ڪونروءُ ڪن ۾، ڪئي چنيسر ڪي چاڻ

ليلان منجي ميڙ تي، چام چنيسر ڏي هاڻ
هلو مونسان ميڙ تي، ڪانڊ پرچائڻ ڪاڻ
آهيان داسي تنهنجي در جي، تون پنهنجو سڱ سڃاڻ
ڏڪج عيب اوٺايون داسڙا، هي مدايون ۾ ماڻ
مڪر نه ڇاتو ڪونرو جو، مون اياٺي اڻ چاڻ
ڪرم علي آهي گهٽي پيشمان ڪانياري تو ڪانڊ جي

Gul Hayat Institute

سرتين سندي صلاح تي، ليلان هئي لڳي
ڪوڙرو ڪارا ويس ڪيا، تاهي ناهه ٿڳي
بازي هاري جنهن هار پاتو، لائي ڳل ڳچي
ڪرم علي جيڪا ناهه سچي، ڪانئياري سا ڪانڌ جي

ليلان حيلا ڪيا هزار، چنيسر مڃيو ڪين ڪي
ڪوڙيون وٽن نه ڪانڌ ڪي، توڙي سهس ڪن سينگار
پڳي پت پتار جي، ويڙهيو تنهن ويچار
ڪانڌ ڪيئن مڃي قسم ڪي، ڏسي ڳچيءَ ۾ هار
اتئي ساڃي ربّ ستار، قلب اندر ڪرم علي چوي

ليلان ورتئي هار، وڪڻي ڪانڌ لڪن جو
پوءِ ٿي پيشمان گهڻي، ڪرين حيلا پئي هزار
ڪامڻ سمجهيو تو ڪانڌ ڪي، ڪو سودو هٽ بزار
ويهي سرتين وچ ۾، سڀ ڏيندءِ لوڪ ميار
توڙي ڪرين قول قرار، ڪين مڃيندءِ ڪرم علي چوي

ڪوڙرو ڪري جاڙ، وئي ليلان ڪان ڪسي سهاڳ
چنيسر ويو پت ڪٽي، جنهن جو لکيو جهڙو ڀاڳ
من موٽي تنهنجي ماڳ، ميٺي مدايون ڪرم علي چوي

ليلان ڇڏ هوڏ تون، ٿي سياڻي سرت سڄاڳ
ڪر عجز آزيون بندگيون، من کلي تنهنجو ڀاڳ
ڪر سڏڙا داتا دستگير ڪي، من وري ورائي واڳ
ميٺي مدايون ڪرم علي چوي، اڃي ساڻي ٿئي سهاڳ
ڪري ڀلايون ڀاڳ جو، پارس اچي پاسو ڏيئي

بيت ماروئي

اکيون اداس اباڻن لئي، ٽيون جر وهائن جال
چڏن چيلا چيک سي، منهنجا مارو چارن مال
راتيان ڏينهان روح ۾، تن جي سک سنيال
کٿي باندي موک کرم علي چوي

مارو‍ئڙن ريءَ منهنجي، نٿي ساهه سري
واجهائي ويڙهيچن کي، دل سورن ۾ سڙي
وڃان شال ملير ڏي، منهنجي پت پڙي
کٿي باندي موک کرم علي چوي

واهر ٿي هن ولهيءَ جو، تون داتا دستگير
ميٺ مدايون منهنجون، تون مديني جا مير
سڻ ستايل جا سڏڙا، هي دلڙي آ دلگير
هکل ۾ اچي حاضر ٿي، هادي حيدر پير
کڍ بندياڻي بند مان، اڙيل هيءَ اسير
کٿي باندي موک کرم علي چوي

مارو‍ئڙا منهنجا ملير ۾، اهڙيءَ ريت رهن
پٽ پٽيهر پهرن کين کي، لويون لڳين کن
سرها ساڳ للر ۽ لاٽا، ڏت آ ڏاج سندن

Gul Hayat Institute

ڪاھن ڪاج خوشيءَ سان، ٿيا پَٽن پاٽا تن
واري ولر ويڙھيچا، ڇيلا ڇيڪ ڇڏن
وسڪار وسي وس ڪيا، ٿيون گلزاريون گاھن
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسرن ڪين ويڙھيچا عمر اباڻا
پيرون پڇي لعل ٿيا پَٽن تي پاڻا
خوش وسن تا ڏيھ ۾ ڏوٿي ڏاڏاڻا
ڪلي پيئن ڪير سي ڏوٿي ڏاڏاڻا
مونکي سانگي سيباڻا
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ڪٿي اڏن ڪٿي ڇڏن، پٽ پوٺا پراڻا
ولر چارن چاھ سان، منھنجا سانگي اباڻا
چارن ٿرڙا ٿوگن ۾، پَٽون جن پاڻا
وڃي ويڙھيچا وري ڏسان، ٻڪر ٻاپاڻا
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

رکي پٽ پنھوارن جي، شل پرور پاڪ ڏٺي
ڪانہ ٻڌي سي ڪڏھن ويا پنھوار ڪا ڪٽي
لکيو ٿري نہ ڪڏھن، جيڪا رب ڪي وٺي
تنھنجو شال بخت وري، ڇڏئي ڏٺي ڪٽي
ڪٽي ٻي ڏوھي موڪ ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

مارن ملڻ جي اٿم اندر منجهه اڪير
ساري سنگهارن کي گهڻو، سندم ساهه سرير
ڏانهون درد وندي جون، سڻ داتا دستگير
رک پردو پنهوارن جو، سچا لنگهائج سير
وارئين بخت ولهي جو، معاف ڪرين تقصير
پرور تون پير، ڪٽي بي ڏوهي موک ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڪ تي تين، پيرون پسيون ڏٿ ڏونئرا
سگر ڪاج تن سنگهارن جو، ڏارن ڏنار ڇيلا
عمر منهنجي ملڪ ملير جا، ناهن ماروئڙا ميرا
شل بخت ڦيري ڦيرا، ڪٽي بي ڏوهي موک ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جون، ٿيون جهنگن ۾ جهوڪان
پڪا اڏن پنهواريون، ڪن پٽن تي اوٺان
ڪائن پنهواريون ڪير ڪتا، خاص خوشيءَ مان
پيئن ٿيون پنهواريون، پايو پلر جون پيچان
ڪن ولوڙا سي ويڙهيچا، پٽن تي پوڪان
ڪٽي بي ڏوهي موک ڪرم علي چوي

ماروئڙن سوا منهنجي، ڪا ساعت ڪانہ سري
ٻڌي ڳالهيون ماروئڙن جون، پيو اندر ڏيل ڏري
ڪاوان ڪاج ڪين ڪي، ڪائيندس سگر ساڳ سري
اتبر اڪير اندر ۾، ويندس ويڙهه وري
آتا مينهن ملير تي، ايندا سانگي سانگ چري
ڪٽي بي ڏوهي موک ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

لوئي جي تون لڄ رکين، جن لوئي جوتون سير
مارو منهنجا تہ ملير ۾، ڪليو پيئن ٽا ڪير
پردو پنهنوارن جو رک تون، داتا دستگير
مارن ملڻ جي من ۾، عمر آهہ اڪير
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

پٽن جي پر ۾، منهنجا مارو ڪن واڙيون
جهڳٽا جهڳن جهانگيئڙا، مال اڇن چاريون
ڇيلا ڇڏن ڇيڪ سي، ڦرڙا ساريو سنگهاريون
ملڻ لئي ماروئڙن جا، سور وڃن ساڙيون
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

شل پريت پکن جي پاڙيان، لوئي اباڻي لال
ڏيئي پاند پناهہ جو، تون ڏکڄ ڏکڻ هار
سور سرجيا سانگيئڙن جا، سيني سو هزار
وسڪاري وسي وس ڪيا، مٿان ملير چوڏار
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

منهنجن جهانگيئڙن جون، ٿيون جهنگن ۾ جهوڪان
پيئن سدا پنهنواريون، ڪير ڪٿا ٿيون موڪان
چارن ٿيون پنهواريون، ڦر ڇيلا ڇڏي ڇيڪان
ڏهرن پاسي ڏيرا تن جا، ٿر ٿوهر ڪن اوٺان
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

پٽ پنهوارن جي سال، رکندو پاڻ خدا
بي ڏوهي آهيان بند ۾، تيا قابو ڪوٽ ڪڙا
مارن مياروں مارن جون، سرتين جا سور سدا
موڪل ڏي مياڻ سومرا، ڇڏ باور تون بندا
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾، سانگي خوش رهن
ڏٿ ڏونئرا ڏوٽيئڙا، قوت پنهنجو تا ڪن
سينگيون سرتيون سومرا، ويڙهن منجهه وسن
سرتيون پٽي سگريون، ٽيون چاهه منجهان چاڙهن
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾ تا، اهڙيءَ ريت رهن
پٽ پٽيهر پهرن ڪين ڪي، اهڙي چال چلن
لعل لويون لاڪيٽيون، آهي مرڪ ماروئڙن
سرتيون سنگهارون سومرا، جن زيور زهر لڳن
اوڏن ڪتيون ڪتيرا خاصيون، واري وچاٽا ڪن
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

سرتين سانگيئڙن جو، مونکي مرم تو ماري
جي جهانگي رهن تا جهنگ ۾، قوڳن ۾ ڦر چاري
پٽ نہ پهرن ڪڏهين، ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

هڪڙا اڏن ٻيا چڏن، پڪا پنهنوار پراڻا
تر توهر تين جت گهڻا، تن پٽن تيا ياڻا
سرتين ساهيڙن سرهائيون، ڦوڳ ڦلاڻا
مارو چارن مال تا، تِت ڏوٽي ڏاڏاڻا
ڪٺي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، تيا مينهن مانداڻا
پلپل پون ياد مون، ڏٽ ڏوٽي ڏاڏاڻا،
دم دم آهن تن جا، ترن ۾ تاڻا
مڱ موٺ ۽ مڪٽيون، للر لنب لاڻا
گاهن گلزاريون ڪيون، تيا ڪرسڻ مانڌاڻا
ڳاگيون پچي لال تيون، ڳم ڳنڌير سيباڻا
موڪل ڏي تہ ملير وڃان، جت آهن اباڻا
سانگين سنڌي سڪ جا، ميان جهورن جهوراڻا
ڪٺي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جا مون، سرجيا سور سرير
روئي روئي رت ۾، نيڻن وهايم نير
راتيان ڏينهان سڪ ۾، هنجون وهن وير
ملي تن ماروئڙن سان، ڪليو پيئان ڪير
ملڪ ملير وسي پيو، تڏي ٿرن هير
قلب اندر ڪرم علي چوي، آهي اباڻن اڪير
پردو رکج پير، مون ملان ماروئڙن سان

Gul Hayat Institute

مارن ريءَ من ماندو گهڻو، نيڻين وهن نار
سارِيان ساهيڙيون ساهه ۾، ڏٺن ساڻ ڏنار
رهن سدائين روح ۾، پڪا ۽ پنهنوار
وس نہ آهيان مون پنهنجي، مارو وسن ماڙ
ملڻ جي ڪرم علي چوي، سولي ڪندو ستار
لاهي لوڪ ميار، ڪٺي مل تون مارئڙن سان

مل تون مارئڙن سان، سانگي خوش وسن
سڪ سرتين ساهيڙين جا، من ۾ مچ مچن
ٻري باهه فراق جي، دونهان درد دکن
ملان تن مارئڙن سان، پل پري ڪين رهن
هڪڙيون چڏن ٻيون اڏن، اهڙي چال چلن
ساهه ساري ڪرم علي چوي، پلپل پاڙيچن
سانگي سڪيا وسن ملندم شال ملير ۾

مارن سندي ملڪ تي ٿيا، پيرون پسيون ڦوڳن ڦلارا
خوش رهن خيال پنهنجي ۾، سڀ سانگي سوپارا
ڳٽيون ڳاراٽا لٽا تن جا، ٿيا مارو متارا
ملڪ مارن جو ملهار ٿيو، ڪيا سارنگ وسڪارا
جهڳٽا جهڳي جهانگيئڙا، جام پيئن جهارا
ڪرم علي منهنجا مارو موچارا، ملندا شال ملير ۾

Gul Hayat Institute

مارن جي ملڻ جي من ۾، اٿم اڪير گهڻي
ماندي منهنجي مليرلئي، دلڙي آ دلگير گهڻي
سنگهارن لئي سڪي هينئون، آءٌ باندي هت بڻي
آهيان بانداڻي بند ۾، هئي هئي هڪ جڻي
وجي ڏسان ويڙهيچا ڪرم علي، ڪندو مولا ماڙ ڪٽي
جيڪا رب ڪي وڻي، وڃي ملان مارُوئڙن سان

مارُوئڙن جي مونکي آهي، سدا سڪ سرير
خوش وسن شل سانگيئڙا، مون ويڙهيچا ولهار
پلپل ساريان پئي سڪ ۾، سي پڪا ۽ پنهنوار
قسمت قيد ڪيو ڪوٽن ۾، بيوس آهيان لاچار
نتا گذرن ڏينهن ڏکن جا، تيو روئڻ زارو زار
الله ۾ اٿم آسرو، هي ڪرندا ڪوٽ قهار
صاحب لڱ ستار، ملندس تن سان ڪرم علي چوي

بيوس رهان پئي بند ۾، ڪري دم دم دل دانهون
ڪن پَون من مارُوئڙن جي، اهي اندر جون آهون
وري وڃان ملڪ ملير ڏي، ڳوڙها ڳل ڳاڙيون
نيڻئون نير وهائيان، هنجون هت هاريون
ويندس ويڙهيچن ڏي، پڇي طاق تنهنجون تاڙيون
ڪرم علي چوي سڀ ساريون، ملان مارُوئڙن سان

وسڪاري وسي وس ڪيا، ملڪ منهنجي چوڌار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهليا ڦلار
ڏوتي ڏٺي مون ڏينهن ٿيا، ڏڻ ڏٺي ۾ ڏنار
شل ميلي ماروئڙن سان، مون صاحب رب ستار
ڏسان ويڙهيچا ولهار، ڪٺي ٻانڌي موڪ ڪرم علي چوي

عمر ماروئڙن جا اٿر اندر ۾ اوقات
سور سهان پئي سختيون، ڏينهان توڙي رات
لاتي سڪ سڪرات، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر اباڻي پار جي، اڄ آئي خبر ڪري
ٿوهه ڦڃي سڀ لال ٿيا، ڦوڳن ڪئي ڦري
ويجهان شال وري، عمر اباڻي ڏيهه ڏي،
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڪ سنگهارن جي آهي، اندر منجهه اڪير
ڏوتي ڏاڏاڻا ڏور ٿيا، جي ڪليو پيئن ڪير
عمر ناحق ڪيوءِ نذر سان، مارو منهنجا مير
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

پکا تن پنهوارن جا، منهنجي هنيئن منجهه هُرن
مارو هُت مليرِ ۾، جهوريءَ منجهه جهرن
سورن سينو ساڙيو، هر هر ڦٽ ڪُرن
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

عمر بانور چڏ تون، ڳٽتين ۾ نہ ڳار
بيڏوهي آهيان بند ۾، ڏنارن کان ڌار
پلپل آهي اندر ۾، تن پنهنوارن پچار
سانگين سندي سِڪ ۾، نيٽين وهن نار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پٽ پٽونهان ڪين وٺن ٿا، اسانجا واريءَ وچاٽا
مَرڪ منهنجن مارن جو، ٿيو پٽون ۾ پاٽا
لال لويون لاڪيٽيون، ٻيا پڪا پراٽا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

بي ڏوهيون عمر چو بند ڪجن، جن جا سانگي ڏور رهن
ڪنهن سان سور سلن، اهي جهوراٽي منجهه جُهرن
سانگي سور سهن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

قسمت آٽي ڪوٽ ۾، ڪنهن امر اڙايو
ٻيو عمر تنهنجن طعنن، من ماري منجهايو
اباٽن ڪيئن وساريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

عمر ڏسي ڪوٽ ڪچهريون، متان ڪرين بانور
ڪيئن هلندءِ پاڻ سان، هيءَ دنيا دولت زر
اتي وايون ويندءِ وسري، تون وجي ڏس هيڪر
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

باغ باغيچا آهن سڀ ڪوڙا ۽ ڪچا
دنيا دولت زر جي، ڪانهي ات پچاءُ
وايون ويندي وسري، جت ٿيندي ۽ هر پچا
بانور چڙهه بندا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪٽي آئين تون ڪوهه تان، عمر زور ڪري
ٻي ڏوهي رکي ٿي بند ۾، قابو قيد ڪڙي
اٺا مينهن مليرتي، پلر پٽ پري
ڏسي پورب پار ڏي، ٿي منهنجي دل ڳري
پٽ پنهنوارن سان پڙي، ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

اٺا مينهن مليرتي، پلر پرجي ٿيا تار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهلي ڦلار
ساهيڙيون سارن سدا، پرتئون ڪن پچار
الله اوڏانهن وار، ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، ٿيا سرها اباڻا
تر ٿوهر ڦوڳ ڦلاريا، پٽن پاسي پاڻا
اڏيا سانگين سومرا، پٽ پنهنجا پراڻا
ڪُهه تنهنجا چانور چور مان، ڪُهه ڪٽون وهاڻا
جن جا واري وچاڻا، ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

الله ڪاتيندو ڏکيا ڏينهڙا، ملڪ وري ويندياس
روئي روئي رت ۾، هي حال سارو ڪندياس
سور سيئي چونديـاس، ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

هئي هئي پنهوارن جي پار جي، ڪو آٽي خبر چار
بي ڏوهي آهيان بند ۾، بس الله جي آڌار
آهيان اڪيلي لاچار، ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

رات ڏٺو مون خواب عمر وئي آهيان ويڙه وري
سکين سانگيئڙن سان، منهنجي پت پڙي
لتا ڏولاوا ڏکن جا، قادر پڳي ڪڙي
ويندس مارن ريءَ مري، ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

ڪٽيا ڏکيا ڏينهڙا، ڪئي مولا مونتي ماڙ
رات ڏينهان هو جنهن کي، منهنجو هي سوال
ڪديائين ڪڙي قيد جي، ڪري پالايون پال
هادي سٽيا حال، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪڏي بنديئاٽي بند مان، عمر ڏي چڏي
پڪا پنهنوار پٽن تي، ويتا ڏور اڏي
ڏسي ڏورئون ماروئي، ڪيائون سڏ سڏي
تنهن دم مئي ماروئي، ويئي لوءِ لڏي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

مرڻ ماروئي جو ڏسي، ڪيائون واري وچاڻا
منجهه ڳڻتي ڳاراٽي پيا، ڪنهن جهوريءَ جهوراڻا
سور سيباڻا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪڏي بندياڻي بند مان، عمر ڏني چڏي
پري ڪان پئي ماروئي، منجهان سڪ سڏي
ڳچي لڳي ڪِرِي تنهن دم، وئي ماروئي مري
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر ڏنائون ماروئي جي مائٽن کي، ماروئي وئي مري
جنهنجي ڪانءِ ڪوٽن ۾، سانگين ريءَ سري
قسمت ڪانءِ ٿري، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سچي سڪ جن سيني ۾، خيال نہ رکن خام
الست بربڪم قالو بلٰي، پاڙن قول انجام
سخن سچارا سانگيئڙا، ماڻن موج مدام
دنيا سندي زندگي، دل ۾ پائن دام
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

بيت عمر ماروئي سوال جواب

عمر ڪر نہ ظلم زوراوري، پسي دور مڪان
جواني جوين پيڙا ڪين هلندءِ ، ڪر ٿورو تر ساڻ
موٺائج ماروئي، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

جا آندم منجھ ڪوٽن، سا ناھ موٺائڻ ڪار
ڏوٿين ڏاڏاٽن ڏيھ جا، وهم سي وسار
مارو ملڪ ملير جا، ڪين لهندءِ سار
ويهي هت گذار، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

هت گذاريان ڪين ڪي، توڙي حيلا ڪرين هزار
سڪيا سانگي مون متي، مارون ڪن ميار
هت ويهندس ڪين ڪي، آءٌ ويڙهيچن ڪان ڏار
ٻن ٻانهوٽا تنهنجا هار، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

پڪو ڪر تون پاڪٽي، پل سانگين ڪنان ساھ
پهرج پٽ پٽيهر ماروئي، اها لوئي ڪٺي لاھ
مڃ هي نيڪ صلاح، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪوٽين ويهندس ڪين ڪي، نڪا لوئي لاهيان
پٽ پٽيهر کي باھ ڏيان، لوئي ڪين لڄايان
مارن مون ملان، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڏيائين موڪل ڪين ڪي، توڙي حيلا ڪرين هزار
رهي پوڄ تون اتهين، ٻي وائي سڀ وسار
پنهنجو پاڻ ڪٺي مار، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

جن کي سک سچي، سي ويھي کين رھن
پُرن پريان جي پار ڏي، توڙي ڏک ڏسن
سانگي شال ملن، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

چوتو کرين نتر سان، عمر ايڏيون ارڏايون
ايندءِ موت اوچتو، کال متان کاھيون
بي ڏوھيون چو بند کرين، پرايون ڄايون
سڻ ويڙھيچن وايون، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

مارئڙن جي مونکي، اندر منجھ اکير
ساري سنگھارن کي، نيڻين وھايان نير
ڏوتيئڙا مون ڏور تيا، جي کليو پيئن کير
قرب جا کرم علي چوي، کات ھئين ۾ کير
پردو رکندو پير، کٽي ملان مارئڙن سان

رکي سر سوليءَ تي اناالحق، چون
عشق سندي آڙاھ ۾، پتنگ جيئن پچن
پاڻ پيل پاوا تيا، اڏيءَ سر اچن
سٽي سر پنھنجو، وجود ۾ ڏسن
چشمو ھک حق جو، مو تي مرد لھن
کٽي قلب اندر کرم علي چوي

مرڻا اڳي جي مرن پرت پکي پاڙين
جو ھيا سو تيا، بيا وھم وسارين
سر ھک صحيح کري، اناالله اچارين
کٽي قلب اندر کرم علي چوي

متفرق بيت

دنيا دنيا سيڪو ڪهي، ٻڌ دنيا جا پار
پٽ ماري ٿو پيءُ کي، ياءُ ياءُ کان ڏار
اهڙا بڇڙائي جا پار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

دنيا دنيا سيڪو ڪري، يڃ دنيا کان پري
ڪنهن جي ساڙي باهه، ڪنهنجي ويا چور ڦري
هڪڙن جي درياهه ٻوڙي، ڪنهنجي رهي زمين تري
ڪنهن سان ڪين هلي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پير پيغمبر سڪندر جهڙا، ويا هتان لڪ هلي
خبر تن جي پئي ڪا نه ڪا، نڪا رهي نشان ذري
ڪنهن سان ڪين پڙي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

جو هٿ ڏيندو سو ايندو اڳيان ڪم
دمڙي نه هلندي پاڻ سان، ليڪو پڇندءِ جم
پوءِ غافل ڪائيندين غم، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڏي صاحب جي نام تي، وٺجي ڪر واپار
اڳيان پڇندءِ چا ڪيئي، ڪهڙو ڏوهه ثواب
ڪهڙو ڏيندين جواب، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

هئي هئي ڪري غافل تون، عمر وڃائين
راتيان سمهين ننڊ ۾، ڏينهان غفلت گذارين
پوءِ ڪيئن ملندءِ سائين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

يلي ڪندءِ يڳوان هر ويلي هر دم
ڪر مسڪينن تي ڪرم، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

Gul Hayat Institute

ديا ٽيندءِ گر جي راضي ٿيندءِ رام اوهان ڏيو انعام
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هِت ڏيندين هُت ڪم ايندءِ
داتا جو در دان صاحب آهي سبحان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

چڱائي ڪر تہ چڱائي ٿئي، جڳ ۾ اٿي جس
نائي ڪند قلوب ۾، پير پرينءَ جو پس
وٺ گروءَ وارو گس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هتان ولر جي ويا سي موٽن ڪين ڪي، ويڙهيچا ولهار
وس چلي ڪنهن جو ڪين ڪي، توڙي حيلا ڪجن هزار
ساهہ اندر آ سار، راتيان ڏينهان ڪرم علي چوي

ويا پري پرديس تي، منهنجا مارو ماڳ متي
سور سرجيا سيني ۾، محبت مچ مچي
شل روحي راند رچي، موٽي ملن ڪرم علي چوي

هتئون ويا جي موٽن ڪين وري، توڙي حيلا ڪجن لک
ميثاقئون ماروئڙن جي هئي مونسان پڪي پڪ
هتي رهندس ڪين ڪي، سانگي ڪندا شڪ
پاڙي وجن شل قول، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪوڙا مڪر جا ڪنا پائن، ڪشتا ڏنڊا ڇيريون ڇمڪائن
در در نچي حال وڃائن، پاڻي لڄي تي گر بہ لڄائن
ڪرم علي عشق ڪان ڪيائون موڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

Gul Hayat Institute

ڪوڙمڪر جي تسبيح ڦيري، هٿ منهن ٿو گهڙي گهڙي ڌوئي
اندر چشمون عشق جو آهي، تنهن ۾ دل جو وضو سنوار
ڪرم علي چوي تنهن ۾ رک، پنهنجي ڪوڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

هڪ دم جو رک تون ڌيان، ساڳي سر آهين پاڻ سڃاڻ
ونحن اقرب آهي ڪرم علي چوي، حاضر هر جاءِ ڄاڻ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٿ بادشاهه سڏائي ڪٿي حاڪم ٿي حڪم هلائي
ڪٿي گداگر ٿو سڏائي، ڪٿ عشق حسن جون موجان ماڻي
سير ڪرڻ پنهنجو آ ڪرم علي تو ڪانسواءِ ناهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

اندر باغ اندر بهار، اندر ۾ ميرا اڪيچار
سر ڪيائو صدقو، تن من ڪيائون گهور
رات ڏينهان آهي ڪرم علي چوي، تن ڪي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٿ عشق حسن جون موجان ماڻي
سير ڪرڻ پنهنجو، ڪرم علي توڪان سواءِ نه آهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ، آسا

بـره وارن جو بـاب، عشـق اسان کي اچـي تـو پـڙهـائـي

عشق اسان جو اُستاد جو آهي، سـتون سورن سوئي سِکائـي
باه بـره جي تـو پـڙڪائي، علـم عـقـل سڀ چـڏي پـڄائـي

لـوڪ لاڳـاپـا سـارا لاهـي، غـيـر انـدر جـا ڍوهَ تـو ڍاهـي
سـيـر منصوري ڏي تـو ساهي، سوليءَ تي سر عشق چڙهائي

مـرشـد موجون عشق جون آهي، راه تـنهـن سـان طـالـب لائـي
انـاالله تــو پـاڻ چـوائـي، هــو هــو هــر جـا هــل هـلائـي

ڪـرم علـي عشـق امـام جو آهي، عشـق نـماز حـقـيـقـي پـڙهـائـي
ڪـعـبـو قـبـلـو پـاڻ ئـي آهـي، الانسـان تــو سـر سـڏائـي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

تن ۾ تار لڳي مرشد جي
ننڊڙي وئي آهي ڦٽي

مَئي پي مستو مست ٿيا سي
پيتي سي جو ورهيہ وٽي

سورهيہ اچن ٿا قربئون ڪاهي
مرد پون ٿا مڇي مڇي

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾
دونهان پيا سي دُرس دُکي

سنياسي آهي سر جو سودو
پير نہ ڏي تون پوئين پني

Gul Hayat Institute

فيض علي سائين فيض رسايو
ڪرم علي سر ڏنو آهي سٽي

ڪافي روپ

پاڻ وڄائي پاڻ سڄاتم، ڳالهه الڪ جي لڪندو ڪير
پنهنجو پاڻ ۾ پاتم جهاتي، ڪونہ ايئن ڪو نهاريندو ڪير
دين ڪفر ڪان آهيون نيارا، رمز رندن جي سمجهي ڪير
الٽو راهه اسانجو آهي، عشق ٻنان ٻيو لهندو ڪير
ڪرم علي آهي سر جي بازي، سوليءَ تي ڪو چڙهندو شير

ڪافي روپ جوڳ

راهه الله جو مشڪل آهي، اتي اچن ٿا عاشق ڪاهي
خوف ۽ خطرا آهن تنهن ۾، سورهيہ اچن ٿا قدم وڌائي
اناالحق تو نعرو هڻي جو، تنهنڪي چاڙهن سوليءَ ڦاهي
ونحن اقرب ويجهو آهي، عاشق وينا دوئي ڪي ڍاهي
ڪرم علي آهي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جهاتي پائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

جوش جدائي تو ماري، ڪير نتو ڪو سرچائي

محب جڏهن جو موڪلايو، دردن دل ۾ دود دکايو
ورهه وچوڙي واءُ ورايو، سورن وڌو هي ساهه ساڙائي

لک تنهنجا پال پلايون پانيان، ڳالهيون ڳڻ پيو تنهنجون ڳايان
پلپل تنهنجا پنڌ پچايان، دلڙي ور ور پئي واجهائي

نينهن نوان نِت ناز ڏيکاري، جوشن ۾ پئي جندڙي گهاري
ساهه سڄڻ پيو توکي ساري، پل ۾ پيارا وڃ پرچائي

ڪرم علي تئي باغ بهاري، ڏي ڪا دلبر تون دلداري
جان جڏي آ سورن ساڙي، واڳ وصل آ يار ورائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

خبر ناهي پئي ننڍڙي سن ۾، عمر وئي گذري ڳالهين ۾

ننڍپڻ ۾ ڪين ڪيم، رانديون ڪندي وقت ويم
تنهن ۾ سمجهه ڪانه پيم، عمر وئي هي صغيريءَ ۾

هئي هئي ڪندي عمر وئي، ڪل مونکي ڪانه پئي
عمر اجائي سڀ وڃائي، آيس هاڻي اخيريءَ ۾

اڄن جي لڄ اڇي رک تون، پرين پاڻ سان گڏ تون
سگهو سڻ سڏ تون منهنجا، عمر آئي اسيري ۾

ڪرم علي جي پت رک تون، پنهنجو پاڻ اڇي پس تون
ڪارن مان اڇا تيئڙا، آهيان پرتل توکي پيريءَ ۾

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

دکي دلڙي ڪري ٿي دانهون
سڻي من کو منهنجون آهون

ڏجان پيغام ادا ڙي پاندي
آهي دلڙي تو لئي ماندي
ڪوٺن ۾ آءُ آهيان باندي
اچي من کو اوڏاهون

بيو پيغام ڏجان هي ساري
ڳوڙها ڳلن تان هيڪر ڳاڙي
نير اکين مان هر هر هاري
روز ڏسان تي پئي راهون

ٽيون پيغام ڏي قربئون ڪاهي
توريءَ منهنجو هٿ ڪجهه ناهي
ويهان ڪيئن توکي وساري
سور وجن تا دلڙي ساڙيون

ڪرم علي هي دلڙي ساري
ڏکيا ڏينهڙا ويني گهاري
دردن وڌي آ دلڙي ساڙي
پيا ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙيون

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ڏسي هن خواب کي، نيڻن ننڊ وساري

ڏسي صورت تون ساري، دردن هي دل آهي ماري
برهه اچي ٻارڻ ٻاري، سک آرام ننڊ وڃائي

هيءَ عمر آ ڪوڙي بازي، متان تون ٿئي تو ۾ راضي
گوءِ ڪٽي مرد ڪو غازي، من پنهنجي ۾ ويچاري

جاڳي ڏس تون پنهنجو جاني، متان تون ٿئين حيراني
سمجهه صورت ساڃي سلطاني، محبت مچ مچائي

ڪرم علي کي سمجهايو، آهي عشق آرام وڃايو
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙيو، نيڻين نير وهائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ساميئڙن سان منهنجي آهي دل گهٽي
آهي دل گهٽي، محبت تن وٽي

ڏک ڏولاوا ڏيئي دل کي، عاشق بر ۾ تا اورن
پاين برهي ڪٽي

سور سختيون ڏسي سوين پل پل پور پون
ڪين پاين تا جٽي

ڪرم علي ڪاه ڪيو تا ڪاهن سر سوليءَ تي عاشق ساهن
گيت انا الحق رب کي بٽي

ڪافي روپ جوڳ

سورن ساڻ آ منهنجي اور، سنگت مني ساميئڙن جي

حال اندر جو ڪنهن سان اوريان، ڪير سٽي ڪو وره وائي
عشق جي آڳ لڳائڻ جي

ڏک ڏولاوا اندر ۾ آهن، سلجي ڪنهن سان حال
خون جگر جي ڪائڻ جي

ڪرم علي آهي سر جي بازي، گوءِ ڪٽن تا مرد ڪي غازي
سوليءَ تي قدم اُٺائڻ جي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت انا الحق ڳايان ٿو

پنهنجو پاڻ ۾ پاتم جهاتي، لا جي هٿ ڪري ڪاتي
ڪري مجوسيءَ تي مارو يار، ماري من مڃايان ٿو

بيک بيراڳي بسمي لاتم، وهم دوئي جا سڀ اڏاريم
نينهن ڪري نروار، تن ۾ تيرٿ نايان ٿو

خيال خدائي خاصو ڄاتم، صحيح ڪري سو پاڻ سڃاتم
اچي ٿيم اظهار يار، چرخو چست چلايان ٿو

ڪرم علي سر جو سانگو لاهي، ڪاف ڪشالا تن کي چاهي
چوڪنڊ ۾ چوڏار، هوڪو حق هلايان ٿو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت اناالحق ڳايان ٿو

دين ڪفر جا ٽڳڙا ٽوڙيم، وهم دوئي جو سڀ ٻاريم
ڪعبو قبلو پاڻ ۾ جاتم، تن ۾ تيرٿ نايان ٿو

مسجد منبر پاڻ ئي آهيان، مندر مورتون پير نہ پايان
عشق آهي امام اسان جو، تنهن کي سيس نوايان ٿو

رهبر عشق اسانکي آڻي، برهہ جو باب پڙهائي ٿو
اناالحق جو هوڪو ڦيري، شاهي طبل وڄايان ٿو

اَلاِنسان سِري وَاَناسِرّہ، مرشد راهہ ٻڌائي ٿو
ڪرم علي سر صحيح سڃاتم، ذاتي ذات ملايان ٿو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

عشق سچي دل سان لڳائڻ چڱو آ
لڳائڻ چڱو آ نيهن نڀائڻ چڱو آ

سور سختيون سهي سر تي
سر جو سانگ نه ڪرڻو آ

ڏک ڏاڪڙا ڏسي ارڏايون
پير نه پوئتي ورڻو آ

پير پريت جو پائي پڙ ۾
عشق جي چاڙهي چڙهڻو آ

ڪرم علي ڌيان الله جو هردم
دم دم دل ۾ ڌرڻو آ

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق ڪري اظهار، پنهنجو پاڻ پچايان ٿو
پنهنجو پاڻ پچايان ٿو، مر جي رام ريجهايان ٿو

گنگا جمنا هليا مٿائي، تن ۾ تيرٿ جو ڪو نائي
عشق ڪري اظهار، گيت اناالحق ڳايان ٿو

عشق چارو چست ڏيکاري، غير اندر جو سڀ اڏاري
نينهن ڪيو نروار، هوڪو هر جاءِ هلايان ٿو

جاڳي جارون يار سڄاتم، پير پڙم عشق جي پاتم
لاڳاپا سڀ لاهي يار، سوليءَ سر چڙهايان ٿو

ڪرم علي آهي پنڌ اٽانگو، ڇڏتون لاهي سر جو سانگو
درس ڏنم ديدار، اَلاِنسان الايان ٿو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق وارن جي آهي الٽي بازي
راند ڪٽن ٿا مرد ڪي غازي

چئوپڙ شطرنج راند ڪيائون
ڳوٽ جا حق جي سا نِرڪيائون
عشق اندر ٿيا عاشق راضي

عارف بازي راند ڪيائون
اناالحق جو نعرو هنيائون
شور مچائي مفتي قاضي

غير اندر جو دور ڪيائون
خيال خدا جو راهه ورتائون
عشق ڪيڏي ٿو برهه جي بازي

ڪرم علي ناهي حق پِن چارو
نوري ڏس تون پنهنجو نظارو
سڪ برهه جي اندر بي نيازي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق جو آهي پنڌ اڻانگو، ماريو نينهن جو نعرو يار
سوليءَ تي منصور چڙهايو، گيت اناالحق ڳايو يار
ملان مام ڪين پروڙي، شريعت ڏي تنهن ڪاهيو يار
اَلاِنسان سِري وَاَنَا سِرّہ، پاڻ الله فرمايو يار
وَنَحنُ اَقرَب ويجهو آهي، منجهه قرآن ڪهايو يار
ڪرم علي آهي سر جي بازي، اَلاِنسَان الايو يار

ڪافي روپ جوڳ

ڪعبو قبلو پاڻ ۾ آهي، ڪنهن کي سيس نوايان ٿو
چار ملائڪ چوڏنهن ييرا، چوڙ چاڙهي ڪيڏايان ٿو
آدم هوا جو جم سنيران، هٿ سان مان پرڻايان ٿو
رنا هئا سي مون ئي ملايا، بازي برهه بنايان ٿو
بيد قرآن ڪان اڳي هئا سي، اَلاِنسَان الايان ٿو
هڪ حق پاڪ اڪيلو هو، ڪرم علي راند ڪرايان ٿو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پيروي

لڪيو اهڙو ئي آهي، ترڻ جو ئي ناهي
هزارين شاهه بادشاهه، ڇڏي تو پلائي

جيڪو جنهن جو مقدر بڻيو آهي
ڪاٽي وجي تو سڀ ڪو، پنهنجي توڙ نيائي

آدم حوا کي اصل وڏو هو پول پُلائي
اڄڪلهه جو ناهي، روز اول کان آهي

ليکو ڪيان ڪهڙو، ڳڻڻ جو ئي ناهي
سيکو ويو هتڙي، پنهنجو وارو وڃائي

ڪرم علي جي دل وڏي آ دردن دکائي
ٻيو ڇوي ڪنهن کي، دل جي دل ۾ آهي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ آسا

مون ۾ عيب هزار، ڍڪين تون ڍڪڻ هار
تو ڏاران منهنجو ڪونهي وسيلو وصل جا آڌار
صبح شام پرتل آهيان توکي، صوفين جا سردار
ننگ نمائيءَ جو تو تي آهي، تنهنجو نام ڏاتار
ڪرم علي جهڙا لکين سوالي، دلئون ڪين وسار

ڪافي روپ آسا

سٽج تون سردار، ننگ نمائيءَ جو تو تي آهي

تنهنجي ڪارڻ ڦالان پايان، واٽون ويني روز نهاريان
تن من لڳڙي تار، دل اداسي تو لئي آهي

راتيان ڏينهان آرام جو ناهي، سک ڪيو ماندو آهي
جر وهاير جال، سوز سيني ۾ سمايو آهي

ڪرم علي اصلي تنهنجو آهي، درشن پنهنجو ڏيکار
صبح توڙي شام، تون اسان جي واهر آهين

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ بروو

ناهي سلڻ جو سور، آءُ تہ پرين توکي سارو سڻايان

دردن دلڙي ڪئي آ ماندي، ناهي هڪڙو پل بہ واندي
برهہ ڪئي آهيان پرپور

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾ جهجهڻ جهوري آهي جيءُ ۾
پل پل پون ٿا پور

ناز اوهان جي وڌو نهوڙي، جيءُ منهنجي کي وڌو آ جهوري
چشمن ڪيو چڪچور

ڪرم علي فقير جي دلڙي اداسي، آهي پرت پريم جي پياسي
گهائي تنهنجي گهور

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پيروي

نصيحت تو ڪيان توکي، سمجھ تون دل لائي
چار ڏينهن جوين جا، ڪلا چو تو ڪائي

جيڪو مجي تو، ڪين ڪي خطا تو ڪائي
عقل انهيءَ جو پنهنجو سر تو وڃائي

نادان ڪي چوڻ اجايو آهي جنهن مجيو ئي ناهي
جو مجي نہ تو ڪڏهن، سو تر جو گتل آهي

تڏهن تو سمجهي جڏهن اجل سرتي آهي
هيڪر اهو پنهنجو سر تو وڃائي

ڪرم علي چَوئي سچ تو، هي رندي سخن آهي
خبر پوندي تڏهن، جڏهن موت آيو سر ڪاهي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

وڏو خـيـال زلـف جـي دامِ مـونـکـي
وسـريـو سـک سـمـهـڻ آرام مـونـکـي

چشـمـن واري چـال ڏسـي، پـئـي دلـڙي دلـبـر يـار ڦِـسـي
مـاريـو مـحـبـت واري مـام مـونـکـي

بـره جـو بـادل بـرسـڻ آيـو، انـا الـحـق جـو نـعـرو مـاريـو
پـرت پـيـاريـو آ جـام مـونـکـي

بـاهـہ بـرهـہ جـي آتـش لائـي، وسـري وئـي ٻـي سـڀ وائـي
آهـي سـورن جـو مـاتـم مـونـکـي

ڪرم عـلـي پـنـهـنجو پـاڻ سـجـاڻـي، غـيـر انـدر جـو سـڀ اڏائـي
هـو هـو جـي آ هـام مـونـکـي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

اندر ۾ تم سار، مونکي تن ماروئڙن جي

مارو منهنجا ڏور وسن ٿا، خوش وسن پنهوار
آءٌ اداسڻ آهيان انهن جي، جت وسن ولهار

سانگيئڙن جي آ سار ميان، جيئڻ پانئيان جنجار
ماروئڙن جي سڪ سدائين، روئي وهايم نار

مارو مونکا مور نہ وسرن، لهندا نيٺ سنيار
ڪرم علي شل ملان مارن سان، مولي ورائي وار

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

دردن وڌي آ دل ساڙي، دم دم دلڙي پئي ٿي پڪاري

ياد ڪيون پئي قاران پايان، ڏينهن ڏکيا پئي گهايل گهاري
گوندر ۾ ٿي گذاريان، پرت پرين شل پنهنجي پاڙي

دلڙي لٽي ويو دلبر جاني، قرب واري ڪا هٽي ويو ڪاني
حيرت منجهه آهيان حيراني، سورن وڌو آ ساڙي

اکيون روئن راتيان ڏينهان، سور اچي ڏين لوهان لوهان
درد دکايا دل ۾ دونهان، پرت وجان شل پاڙي پاڙي

ڪرم علي سان ڪري ويو ڏاڙو، ڏئي چشمن جون چقمق چالون
ڏسان نرمل نور نرالو، قتيل دلڙي ٿي باڪاري

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ڏسان مارو شال سندا، سڪ سانگين جي آهي سدا

ڏيج سنيهو ساري الا، نام الله جي پانڌي ادا

هيٺا منهنجا حال ٿيا، جهانگين کان ٿي آهيان جدا

ڏوتي ڏني مون ڏينهن ٿيا، مارو ميلي شال خدا

ڪرم علي آهي اڪير گهڻي، باور چڏ تون عمر ادا

ڪافي روپ جوڳ

مارن ساڻ ميلو ڪندو، منهنجو پاڻ خدا
ڪندو منهنجو پاڻ خدا، موٽي شال ملندا

لال ليارون پوڳ ڦلاريا پٽن ٿوهر پڪا
هُت سانگي سارن ٿا، هِت مونکي پور پيا پوندا

قيد ڪري تو هِت آندي، بيوس آهيان مان باندي
ڪڍ ڪوٽن مان باندي، بانور چڏ تون بندا

آچ نہ عمر پٽ پنيهر، پهريندس مون ڪين مُدا
لوئي ڪين لڄايان، مونکي مهٽا ڏيندا مارو سدا

چوي ڪرم علي فقير، جهانگيئڙن جي جهوري آ
ويڙهہ وري شال وجان، مکڻ مهيون پيان ٿڌا

Gul Hayat Institute

ڪافي

ڏوٽي ڏٺي ڪي ڏينهن ٿيا
هيٺا منهنجا هت حال ٿيا

سِڪ سانگين جي سمهڻ نه ڏئي ٿي
دم دم دل ۾ وڌ وڃي ٿي
ڪوٽ ڪڙا مون ڪال ٿيا

مڪٽيون مانڊاٽيون، ليُون ۽ لاٽا
سانگي منهنجي ساهه سيباٽا
سڪندي ڪيئي سال ٿيا

ويڙهيچن جا ڳڻ پئي ڳايان
سور سانگين جا سيني لايان
پلپل ياد پڪا ۽ پال ٿيا

ڪرم علي اڪير اباڻن جي آ
ڏٽ ڏوٽين ڏاڏاڻن جي آ
چيلا چانگو چال ٿيا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

راتيان ڏينهان اتم سار، مونکي تن ماروئڙن جي
مارو مونکان مور نہ وسرن، دل ۾ تن جي تار

انڙا مينهن مليرتي ، گاهن ڪئي گلزار
زر زيور هي مول نہ پايان، لوئي اباڻي لال

ڪوٺن ۾ ڪيئن گهاريان اڪيلي، نيڻن وهايان نار
ڪرم علي ڪاج مور نہ ڪائيندس، مارو ڏيندم ميار

ڪافي روپ جوڳ

تن ۾ لڳي آ تار، مونکي تن ماروئڙن جي
مارن وساري مون نہ وساريا، جيئري ملندم شال

ماروئڙن ريءَ هت نہ رهنديس، سڪندي ٿيئڙم سال
آچ نہ عمر اِهي پٽ پٽيهر، ٻَن ماڙيون هي مال

سرتيون سارن ڪين وسارن، جر وهايان جال
ڪرم علي ملڪ موٽي ويندس، پلو ڪندو پلا پال

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

رات ڏٺو مون خواب ادا، ملڪ مارن جو آهي اُتو
ملڪ، مارن جو آهي اتو، ساري سڻايان سچ سچو

خبر اباڻي پار جي، خواب اندر پئي خاصي ڪري
روز نهاريان راهه وري، جن جي آهي ڳالهه ڳري
پنهنوران سان آءٌ مِلان، آڻي ڏي ڪو ڏس پتو

سور سختيون سهندي مون کي سال ٿيا
گهنگهر ٿيو گهارڻ هتي، ماروئڙا جو ياد پيا
لوئي ڪين لاهيان مت، مارو ڪن مونکي ڪچو

پڪا پنهنوار ۽ پٿون پاڻا، ڏيهي ڏاڏاڻا ڏور ٿيا
سرتيون ساهيڙيون ساريان، ڪوٺن منجهه ڪلور ٿيا
روز روئان ٿي رت ڦڙا، سانگين جي سورن سٿيو

ڪرم علي جي ليک لکيا، قادر ڪريم هي قسمت جا
ڪاٽي عمر هي قيد ڪڙا، ويڙهه پيان وجي ڪير ڪٿا
مولا ميلي من ماروئڙا، محبت جو آ مچ متو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

عمر ماروئڙن جي ماري ٿي جدائي
پکا تن پنهنوارن جا، ڏسان ٿئي سرهائي

روئان ٿي ڏکن ۾ سانگيئڙا ساريون
يٽن پاس آهن ويڙهچن جون واڙيون

ويهان کيئن کوٽن ۾، وڃن سور ساڙيون
ولر ۾ ويڙهيچا، ڏسان شال ڏاريون

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن کي سڻايان
لوئي کين لڄايان، اٿم اباڻن پارائي

Gul Hayat Institute

عمر ادا مارن جي خبر ڪانه آئي
روئان روز دم دم، قيدن مت منجهائي

سنگهارن جي سڪ ۾، ڳوڙها روز ڳاڙيان
ساهيڙيون ۽ سرتيون، ڀلا ڪيئن وساريان
روئان راتيان ڏينهان، ڪونهي حال ڀائي

ڀرم تن مارن جو، رهي شل سدائين
لڌم خواب ويندس، وري مان اوڏاهين
ڪٽي آئين ڪوه تان، رکي دل ۾ دغائي

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن کي سڻايان
ڏک سک ۾ تنهن سان، گڏجي گذاريان
لوئي ڪيئن لڄايان، اباڻن پارائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عمر ڪان آهي ايل ميان، ڏسان مارو شال ملير ميان

روز رويو پئي راھ نهاريان، ڳوڙها ڳلن تان ويني ڳاڙيان
تيئڙا حال زهير ميان

هڪ آهيان پرڏيهه ۾ باندي، ٻي مدت گذري آ هيڪاندي
پيا چاڪ اندر ۾ چير ميان

سڌ سانگين جي ڏي ڪو آٽي، دلڙي دردن ۾ پئي ڪاٽي
آهيان بيوس بند اسير ميان

ڪرم علي ان پار ڪان ناهي آر ميان، سڪ سانگين جي آ سار ميان
وجي ڪليو پيان شل ڪير ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

ڳجهن جون ڳالهيون ڪيان ڪنهن سان
مارن ريءَ هيٺا حال ٿيا

سرتيون ساريا ڪيئن وساريان
گهڙيون برابر سال ٿيا

ملڪ مارن جي مينهن وسي پيا
پلر پاٽي پرجي جال ٿيا

ڪوٺن ۾ آٽي عمر اڙايو
قيد ڪڙا مون ڪال ٿيا

ڏٿ ڏونئڙا ۽ پيرون پچي پيا
ڪرم علي سرها مارو مال ٿينا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ماروئڙن جا مونکي، اندر اولانبا الو ميان
پڪا پڪن سامهان، اڏن اباڻا، الو ميان
پٽ پهريندس کين کي، لوئي اٿم ليڙان الو ميان
ڏٿ ڏونئڙا آهن قوت تن جو، کير کٿا اباڻا الو ميان
ڪرم علي ملندس تن سان، جن ٿرن ٺيا ٺاٺا الو ميان

ڪافي روپ جوڳ

ياد پون مونکي ڏوٿيئڙا ڏيهي، الو ميان
جيڏين سان وڃي حال وندبيندَيس، ويڙهيچن ۾ ويهي، الو ميان
ڪاڄ تن جو آهي ڪنييون، سگر اچن سوئي الو ميان
ڦرڙا چاريندس ڦوڳن ۾، پڪي اچن پيهي الو ميان
ڪرم علي تن کي حال جو چونديس، ويڙهه اندر ويهي الو ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

وينديس ملڪ ضرور عمر، دل تي سدائين سانگي ساري

مارن بنان هت دم نہ رهندس، وينديس ملڪ ملير
پهچان پنهنوارن جي پاڙي

رات ڏينهان سڪ مارن جي، روز ڪيان تي راڙون
گوڙها ڳلن تان ڳاڙي

سڪ مارن جي اندر ۾ آهي، ويهان ڪيئن وساري
ساهہ سانگيئڙا هر هر ساري

ڪرم علي ملنديس سرتين سان، جن جو ذوق ضرور
ماڳ تي موٽان شل هڪواري

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ياد ڪيون ٿي سڄڻ ساري، دلڙي ڪو دم ڪين وساري

مارو ويا ملڪ ولايت، هت منهنجي پل نہ سري
ڳاراٽي ۾ وجان ٿي ڳرندي، قول پنهنجا ويا پاڙي

ڏور ويا منهنجا سانگي، دلڙي مُٺي آهي ماندي
بيوس آهيان هت باندي، سورن وڌي آ دل ساڙي

رات ڏينهان سدا ساري، روز هنجون پئي هاري
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي، هر هر پئي پڪاري

لڳي روز ازل ڪئون لوري، جيءَ اندر پئي جهوري
ڪرم علي ٿاريلا ٿوري، سڪندي سدا ٿي ساري

Gul Hayat Institute

سرائڪي حصو

بيت هير رانجهن جا سرائڪي

Gul Hayat Institute

سک ماهي دي چکچور کيتا، برھ پاليندا باھين
نيڻين نندر وسرڳيوسي، عشق لايان آڙاھين
کرم علي اسان رانجھن ھک ٿيوسي، کيڙيان دي منھن چائي

عشق جڌھن آ آتش لائي، ھيڻا ٿيا ھي حال ميان
اتڻ ٻهڻ کنون لاچار ٿئي ھان، سکدي ٿئي ھن سال ميان
سک رانجھن دي ڏِتي، ماس ھڏي سڀ ڳال ميان
کرم علي رتي رت نھين رھيا، ڏتا برھ ٻالڻ ٻال ميان

سک شاھ رانجھن دي وچ اسان چوڙيا سڀ سنسار ميان
کيڙا خبيث ھي لڙدا ھردم، نال ميڏي ھروار ميان
سڀ سھيليان وچ نعرا ماريم، نينھن کيتم نروار ميان
کرم علي اسان رانجھن ھک ٿيا سي، اصل ھويا اقرار ميان

ويسان جھوک رانجھن دي چل کي، ھر دم صبح شام ميان
ڏيسان باھ کيڙيان دي ويڙھيان کون، ھي رانجھن نال انجام ميان
کرم علي سچي سک پريت ٿئي، ھڻ ٽوڙڻ ھي حرام ميان

ونجھلي ديان کوکان سڻ کي، دل ٿيندا باغ بھار ميان
جھنگل ٻيلي وتان ڳوليندي، رانجھن تخت ھزار ميان
کرم علي سک والي ھک ٿئي، کيڙي دي منھنِ چار ميان

رانجھن جوڳي چيٽک لايا، وچ ونجھلي دي للکار ميان
مَا سويٰ الله سڀ وسر ڳيا، ھوئي نينان تون نندر ڏار ميان
کرم علي محبت روز اصل دي، نيھن کيتي نروار ميان

هیر مُٺي حیران ٿئي، ڏٺي صورت صاف هزاري
باھ برھ دي جوش جڳايا، وسر ڳيا گھر ٻاري
هڪ رانجھن يار نال میان، نینھن کیتم نرواري
کرم علي روز ازل دا هویا، عشق کیتي اظهاري

باھ برھ دي آتش لائي، سڪ آرام وڃايا
چاھ وچون چڪچور تیوسي، پیچ پریت جو پايا
روزون روز هي وڌ پریتي، سیني سوز سمايا
کرم علي اسان هڪ تیا سي، عشق عجب رنگ لايا

عشق آرام وڃايا، ڳئي علم عقل دي جاڻ میان
ڳولیندي هان جهنگل ٻیلي، شاھ رانجھن دي ڪاڻ میان
لڳڙي پریت اصل دي آهي، ٻھڳڻ لڳڙا ٻاڻ میان
کرم علي سڪ والي هڪ ٿئي، ٻي دي کهڙي ڪاڻ میان

تئين دلبر دي کیتي تیسان جوڳياٹي، کرسان شهر گدائي
ڳل وچ گيڙو الفي پاکي، وتستان در در الک جڳائي
دل مئڏي کون نهين وسردي، جو دردان دل دکائي
کرم علي سڪ آرام وڃايا، دل رانجھن نال رلائي

سڪ ماهي دي دل دي اندر، رات ڏينهان کُرلاندي
عشق آرام وڃايا سارا، جھوڪ ڏھون لنگھ جاندي
تن من تانگھان تار لڳیان، نینھن کیتي هان نانگي
کرم علي سڪ ٻھڻ نہ ڏيندي، درد کیتي دل ماندي

ویسان ماهي دي ٻيلي، پلک نهين هڻ سردي
عشق لڳا تئي دلڙي ماندي، وچ مونجهه ڳاراٽي مردي
رو رو حال وڃايم سارا، ڪُل ڪار وسري گهر دي
باهه برهه دي يڙڪي لائي، وچ سوز فراق پئي سڙدي
ڪرم علي هووي ربّ راضي، ڪري اپني مهر نظر دي

درد لڳا جنهن نون دلبر دا، سا ڪيوين گهر وچ گهاري
سک شاهه رانجهن دي شور مچايا، رو رو هنجوان هاري
در در قردي تي ديواني، پو تيدار پڇاوي
ڪرم علي سک ٻهڻ نه ڏيندي، پئي خون جگر دا ڪاوي

جنهن ڪون درد لڳا دل دي اندر، ڪيوين گهر وچ گهاري
سک شاهه رانجهن دي سدا، ماس هڏيان پئي ڳاري
عشق هويا جنهن دل دي اندر، نيٹين نندڊ وساري
ڪاوڻ پيوڻ ناهين پاوندا، جيسين يار نه مک وکلاوي
ڪرم علي ربّ تيوي راضي، تان ياڳ پراپت پاوي

هير ڪنون سي تدبير چڪي، آ ڪي رانجهن چيٹک لايا
آڌي رات دريا هان وچ تردي، عشق آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي تئي هي، عرشين عشق اڏايا

هير ڪنون سي ڳالهين پليان، جڏان رانجهن ياڻ وسايا
ڪاوڻ پيوڻ سي وسر ڳيا، نينهن نيٹين آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي تئي هي، ياڳ پراپت پايا

Gul Hayat Institute

سک چین آرام حرام تیا، اڑي دلڑي رانجھن نال میان
راج سیالین دا مول نہ پاوي، چوڑیا خام خیال میان
کرم علي دل رانجھن یار نیتي، ھڻ نھین کوئي حال میان

مئڏي جھیڑي کیتي تسان، سڀ سیالین کیون کڑیان ھو
وس کنون بیوس تئي ھان، مل جھیڑي کیتي جڑیان ھو
کرم علي روز میثاق کنون اڳ ھویا، مئڏي نال کیون اڑیان ھو

لک حیلي ھنر ھزار کرو، رانجھو یار مئکون منا نور کنون
تسان کون لڳي ھووي تان کل پووي، پچو خبر کھطور کنون
کرم علي سڀ پٹیندیان ھو، سڀ ساڑ سیني دي سور کنون

کیڑي حیلي ھزار کیتي، ھیر نہ آئي کنھن دام میان
ھک سر آھي انگ کڑي، شاہ رانجھن دي کاڻ میان
کرم علي جنھن دي آھي تنھن دي تئي ھان، ھک اسان نون جاڻ میان

حیلي ھروار ھزار کیتي، ھیر رانجھن دي کاڻ میان
وچ دریاھان رات انداري، تر تر ویندي تاڻ میان
لنگھہ گھمدي جھنگل ٻیلي، ھکو رانجھن دي کاڻ میان
کرم علي اسان ھک تیو سي، ٻي دي کیھي کاڻ میان

روز اول کنون عشق لڳ رھیا، ھکو رانجھن نال میان
وس کنون بیوس تئي ھان، کیڑیان دي خام خیال میان
کرم علي پیچ محبت دا لڳ رھیا، ھي چنڻ ھي محال میان

Gul Hayat Institute

مِل سيالين تدبير كريندياں، جيوين هير وڃي دل هار ميان
رات انڌاري تر ترويندي، وچ درياهون پار ميان
رانجهو كنون اڳي مر وڃي، ٿيوي خراب خوار ميان
كرم علي پيڇي سڀ سيالين، هو ون باغ بهار ميان

سچي سك والي كڏهن نہ مڙدي، موتڻ تنهان محال ميان
روزون روز وڌون وڌ هوندي، پريت ويندي هن پال ميان
كرم علي دل رانجهن نيتي، هور نهين كو خيال ميان

سور سختيان سڀ سرتي سهسان، عشق كيتا اعلان ميان
ياري نهين هُڻ چوڑڻ دي، هي نينهن كيتا نادان ميان
كرم علي پريت لڳي نهين چنڻ دي، چاٽي رب رحمان ميان

يار سهڻي دي كيتي، سڀ هير خواري چائي
قالو بلیٰ دي قول كنون اڳ، لئون رانجهن لائي
كرم علي سر هك هويا سو ڏي كڙي، كاڻ رهي نہ كائي

ماءُ ماسي مئڏي كيتي تسان، كيون جهيڙي كيتي جڙيان هو
دل آهي هك يار نيتي، هڻ نهين كو ڏوجها خيال ميان
چاك دي نال مئين چاك ٿئي هان، متان مئڏي كرو پچار ميان
كرم علي دل هك رانجهن يار نيتي، هڻ هور نهين كو يار ميان

لچ كيڙي دي خاطر، سڀ سيالين جنگ جوڑ كڙيان
تساڏا ملان دي هتون ها ٿيا، مئڏا خدا خود نكاح پڙهيا
كرم علي سڀ سيالين گهول گهتان، هكو رانجهن كاڻ ميان

Gul Hayat Institute

چاکي چاک کيتي دل مئڈي، رانجھن چيٹک لايا
روز اول کنون اڳ ھويا، عشق جو آڻ جگايا
ملان قاضي نہ آھا جبرئيل نکاح پڑھايا
کرم علي، روز اول کنون اڳ ھا لکيا
رانجھن الله ملايا

ھير دي دل حيران تئي ھي، جنھن ڈٹي صورت ساري
عشق لڳس شاھ ھزاري دا، جنھن ساري سڌ وساري
لون لون دي وچ رانجھن وسدا، برھ کيتي بي اختياري
باھ برھ دي پڑکي ڈيندي، دونھان کري ڈنڈکاري
کرم علي سک پھڻ نہ ڈيندي، پل نہ گھتيندي گھاري

مئين رانجھن دي رانجھن مئڈا، کيڑي گھول گھميندي
رنگپور شھر شيطاني ويڑھا، مئين چوچي لا سڑيندي
راج سيالين دي ويڑھي کون، جيکر پالڻ کر پاليندي
سھٹا يار وچيندا ونجھلي، کوک پئي کن پوندي
باري بار برھ دا ھويا، اھو سور کنھن نہ سٹيندي
کرم علي چار درياھون پار کر، پور پھلي لنگھ ويندي

پار درياھون رانجھن وسدا، ويسان نديان ترکي
جھوک ڈھون ول ھير ويندي، سڻ منجھيان دي کڑکي
سچي سک والي کڈھن نہ مڑدي، توڑي پوھ دا پالا کڑکي
آدي رات درياھان وچ تردي، نھين رکدي قدم ڈرکي
کرم علي سک والي ھک تئي، لتي کيڑيان دي دڑکي

Gul Hayat Institute

سڪ ماهي دي چڪچور ڪيتا، لايان وانگ ساوڻ دي موڪان
سڪ سهڻي دي ٻهڻ نہ ڏيندي، خبر نہ ڪائي لوڪان
ڪرم علي عشق تئڏي ڪيتيان، دل وچ دلبر جهوڪان

سڪ رانجهن دي مار نيتا، سر ساهہ صدق جند واري
سانگ ڪيتي جو سانگ بنايا، مالڪ تخت هزاري
رنگپور والي راهہ نہ ويسان، گهولي ڪيڙيان دي ياري
ڪرم علي نينهن اسا ڏا اڳ دا هويا، عشق ڪيتي اظهاري

Gul Hayat Institute

سيهہ حرفي هير رانجها سرائڪي

(الف) اداسي حسن ڪيتي هان، ٿيا شاهہ رانجهن هڪ متا
روز اول ڪنون اڳ دا هويا، نال ماهي مئڏا لکيا
شاهي چوڙ گدائي ڪريندا، انهان اکيان نال مئين ڏنا
سانگ ڪيتي جو سانگ بنايا، ڪيتس تخت هزارا ڦٽا
در در ونجهلي وڄاندا جوڳي، چا تلڪ لڳايا چٽا
ميان ڪرم علي شاهہ رانجهن هويا جوڳي، دل وچ رهيا ڪتا

(ب) بار برهہ دا باري هويا، ڪهڙا منډ چلايا
ماهي مئينون هڪ منتر ماريا، دل وچ دود دکايا
برهہ بيراڳ تنهين وچ مئڏا، عيش آرام وڃايا
رت رڳان وچ نهين جو رهيا، ساهہ لبان تي آيا
ميان ڪرم علي جنهن نال شاهہ رانجهن هووي راضي
تنهن چنډ جهولي وچ پايا

(ت) تانگهہ طلب هي دلڙي تائي، هڻ ماهي ويڙهي وس ميان
ين سير وڃان جهنگ چير سدا، گهن منجهيان دي گس ميان
رک رمز رانجهن هي وڄاندا ونجهلي، ويندا هي دل کس ميان
پار درياهون تر تر ويسان، توڙي وهن لهران لس ميان
ڪالي رات ڪرن ڪن ڪڙڪي، متون گجڻ گس ميان
ميان ڪرم علي عشق هويا سچا، ڪهڙي مئڪون ڪس ميان

Gul Hayat Institute

(ث) ثابت رکان کیوین سر دا سانگا، لک دل تي هلیندي حیلي
هک شاهہ رانجھن دي کاڻ چوڙیم، ساري کڙم قبیلي
خود خدا هي نینهن نکاح پڑهایا، هویا عشق اسا ڏا وکیلي
رب روح جڏان پیدا کیتي، اسان پیتا سلسبیلي
میان کرم علي دک دور تئي، هوئي نال ماهي دي میلي

(ج) جوڳي جادوگر جاڙ کریندا، مئڏي نال همیشان
برهہ بیراگ هي ڏیندا پڑکي، نال ماهي گڏ رهسان
درد جو دل دا دل وچ هویا، نہ کنهن کون کوک سڻیسان
شاهہ رانجها جو ملسي مئنون، سب دل دا حال وندیسان
آڌي رات آڌیري کاوندي، تر پار دریاهون ویسان
جهوک رانجهن دي ویسان، اڳون سونهان عشق کریسان
میان کرم علي ملي شاهہ رانجهن، تان یاڳ پراپت پئیسان

(ح) حامي حضرت عشق اساڏا، روز اول کنون اڳ آیا
قادر اپني قدرت اندر، هک هکو حق الایا
زمین آسمان پیدا کیتي، کن فیکون دا حکم هلایا
آدم حوا پیدا نہ هوئي، روح کو منصب لڳایا
میان کرم علي لوح محفوظ دا لکیا، قیر کنهن نہ قرایا

(خ) خالق خلق جو خلقي، هادي حکم هلایا
هک هکو حق پاک جو هویا، جنهن سارا رنگ رچایا
ڏاند ڏبي دي سڳ اتي، سب ذرتي ذرا ٺهرایا
اربعہ عناصر دي مٽي مل کي، بوتا خوب بنایا
خاکي بوتي دي وڏي وڏائي، جتھ صاحب آپ سمایا
اَلاِنسان سِري وَانا سِرہٗ، اللہ آپ فرمایا
میان کرم علي اکین ڏیکن کن سڻدي الانسان الایا

Gul Hayat Institute

(د) دلي درجا پايا روحان، روز اول کنون اڳي
هر عاشق حق پاڪ ڪنون، پيا موڙي محبت منگي
طالب موليٰ مول نہ مڙدي، جنهان پول پرم سي پڳي
دين ڪفرڪنون هڻ مئين مايان، ٿوڙيندي سي ٿڳي
شريعت والي شور ڪريندي، دوئي جنهان دا دڳي
وحدت واٽ جو ويندي عاشق، لنگهہ لا مڪانون اڳي
اولي وقت ٿڪر مردي عاشق، دل وچ رکدي سڳي
ميان ڪرم علي رب اهين ڪون ملسي، لئون سچي جا لڳي

(ذ) ذاتي ذکر ڪر رب دا، جنهن ڪل جهان اپايا
ڏاند ڏبي دي سڱ اتي، رب ڌرتي کو ٺهرايا
جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتي، نينهن نوان مئين لايا
سج چنڊ تاري زمين اپائي، قدرت عجب کيل بنايا
ميان ڪرم علي نوشهہ هووي راضي، مئين ڀاڳ پراپت پايا

(ر) رانجهن مئڏي دلڙي ريهي، روحي رمز رلائي
عشق اساڏا هويا رهبر، مرشد راهہ بتائي
لا يحتاج اِلا الله والي، ڏيندا عشق گواهي
حق پاڪ ڪنهان ياد پيا، ڪنهان اپني عمر وڃائي
ڪئي ڪئي محڪم مست مدامي، پير فقير الاهي
ميان ڪرم علي رب تنهن ڪون ملدا، جنهن سچي دل لڳائي

(ز) زيارت جي چاهين رب دي، رک رب اَرني دا رايا
هي دل تئڏي وچ الله وسدا، مرشد سبق سڻايا
رکين يقين ارادا پختا، تون شائق شوق سوايا
چوڏنهن طبق تيسن روشن، جو اپريا سورج سوايا

Gul Hayat Institute

ڇڻ پوءِ سي جند سوال جوابون، جو نوشهہ مئين گھر آيا
پيسان پريم پيالا مستي والا، پر جام ڪوثر ھي ڇايا
ميان ڪرم علي لکيا اساڏا اڳ ھويا، ھي ڀاڳ پراپت پايا

(س) سر ساھ اساڏا سيتا سئنيان، رانجھن نال ھميشان
جو لکيا روز اول دا ھويا، جوڳي نال جاليسان
ھي چاڪ ڪيتي دل چاڪ مئڏي، چم اکيان تي چئيسان
راڄ سيالين دي ويڙھي وچ ول، پير نہ ھر گز پئيسان
پار درياھون رانجھن وسدا، واھڙ تر تر ويسان
ميان ڪرم علي سڪ ڀهڻ نہ ڏيندي، ڪنھن ڪون ڪوڪ سٽيسان

(ش) شڪراني لک شڪراني رب دي، آ رانجھن روح جو رلي
ڪيڙي ييڙي جو لاندي جهيڙي، تنهان خوب مريسان ڪلي
راڄ سيالين دا دشمن مئڏا، ڏيسان زمين دي تلي
پار درياھون وڄدي ونجهلي، ٻل ٻل پئي دل ٻلي
ھڪ پل مور نہ ٻھسان، ويسان، جت منهجيان دي ٽلي
ميان ڪرم علي عاشق نهين مڙدي، توڙي راھ اڳون ڪو ملي

(ص) صاحب جو سي دا ھويا، ويسان جھوڪ ضروري
جو ملي شاھ رانجھن تان ھووي، من دي آسا پوري،
روز اول رب رلائي، مئين، رانجھن گڏا صفوري
جھنگل ٻيلي گھمندي وتان، نينھن لڳا ھي نوري
لڳي پريت نهين ٽٽدي ميان ڪرم علي، عشق ڪريندا اڳوري

(ض) ضرور ويسان جھوڪ رانجھن دي، ٽوڙ ويسان سي ٽڳي
روز ميثاقون ساڏا نينھن ھويا، پول پرم سي پڳي
آڏي رات درياھ وچ تردي، نهين ڪيڙي ييڙي سڳي
ميان ڪرم علي عاشق مول نہ مڙدي، ڪاھ ڪريندي اڳي

Gul Hayat Institute

(ط)	طلب تات رانجهن دي، پئي رات ڏينهان تڙپاوندي،
اڏرات انتاري كاندي مئين، كنهن كون كوك سڻاوندي
شاه رانجهن دي هركر هر دم ، ماس هڏيان دا كاوندي
باه بره دي ڏيندي پڙكي، پئي دل وچ دود دكاوندي
عشق سارا آرام وجايا، پئي پار چناه دا پڇاوندي
سانگ كيتي مئين سانگ بنايا، چاك اكين چم چاوندي
ميان كرم علي ٿيوي رب راضي، مئين ياڳ پراپت پاوندي

(ظ)	ظاهر ظهور مئين زوري ويسان، لنگهه واهڙ وڏڙي ويلي
جهوك رانجهن دي ول ول ويسان، ماهي نال كريسان ميلي
چاهئون چير چناه ديان لهران، وچ گهمسان جهنگل ٻيلي
نينهن رانجهن دا شينهن مريندا، شوق شكار پيا كيلي
ميان كرم علي سچي عاشق نهين مڙدي، وچ كير پيندي البيلي

(ع)	عشق عقاب جو عاشق چايا، كر ترك آيا سي تركي
پار درياهون ونجهلي وجاندا، سارا درد اندر دا يركي
جنهن رانجها ڏنا حق پاك ڏٺا، نهين تل تنهين كو فرقي
پن سير وجان جهنگ چير سارا، سڻ منجهيان دي چركي
عشق ماهي دا سونهان هويا، ويسان نديان نالي تركي
ميان كرم علي سك بهڻ نه ڏيندي، لائي باه بره دي پڙكي

(غ)	غير ٿئي سي كيڙي پيڙي، هك رانجهن لڳدا منا
راڄ سيالين كنون ڏار ٿيوسي، جڏان چاك اكيان هي ڏٺا
سچي سك والي وچ هك ٿئي، چاه كيتا سي چٽا
سانگ سانگي جو بنايا، سو در چوچك مئين ڏٺا
ويس فقيري پا كر آيا، كر تخت هزارا ڦٽا
ميان كرم علي سك ٿاب پيوسي، آڻ عشق اسان كون كٺا

(ف) فراق فنا کیتي دلڑي مٹڈي، چاک جو چیٹک لاکي
دردان دل وچ دود دکایا، باھ برھ پئي پڑکي
چاک دي چاھت چور کیتا ھي، ویسان ندیان ترکي
مٹین ھک ھکو حق پاک ڈٹا، فرق نھین کو فرقي
ویسان پار چناھ دي پاسي، جٹ منجھیان دي چرکي
میان کرم علي عشق عنایت کیتي، جام پلایا پرکي

(ق) قلب وچ رانجھن وسدا، مٹڈي نال ھمیشان
سھٹي سیج نھین من پاندي، کیتي پریم پریشان
ویسان جھوک رانجھن دي، کیڑیان مول نہ بھسان
کیڑیان والي ذات وچون مٹین، ھِکو کانہ چڑیسان
رنگپور شھر شیطاني ویڑھا، سپ چوچي لا سڑیسان
سارا راج اي سیالین والا، بالڻ کر بلیسان
میان کرم علي رب راضي ھوسي، چنڊ جھولي وچ پئیسان

(ک) کوئي نہ قصور کریسان، ویسان جھوک ضروري
من مٹڈي وچ ماھي وسدا، ھر آسا تیسي پوري
رب سبب کریسي رانجھا ملسي، دور تیسي سپ دوري
دل دیان مرادان دل وچ رھیان، عشق کریندا اگوري
میان کرم علي ھي نینھن اساڈا، لکیا لیک حضوري

(ک) کیڑي پیڑي لاتي جھیڑي، روز ڈیندا ھي دڑکي
شان شاھاني رانجھن آیا، ویس جوگیان دا کرکي
تخت ھزاري دا مالک ھویا، ترک کڑا سپ ترکي
پار دریاھون بین وجاندا، دل پئي ڈک ڈک ڈڑکي
میان کرم علي دل مور نہ مڑدي، باھ برھ پئي پڑکي

Gul Hayat Institute

(گ) گولي ٻانهي رانجهن يار دي تيسان، ڳول تنهين کون لهسان
کيڙي پيڙي لاوندي جهيڙي، مئين تنهان ڏوڙ مليسان
نينهن نواب اساڏا هويا، تنهن نال مئين توڙ نيسان
رمز ماهي دي کيتا ماندا، کنهن کون کوک سٹيسان
سک ماهي دي لڳڑي دل وچ، عشق دا مچ مچيسان
ميان کرم علي، اَلاِنسان سري صحيح کر ٭مچٹيسان

(ل) لڳن لڳي هي لون لون اندر، پئي خون جگر دا کاوان
باه برهہ دي پڑکي ڏيندي، پئي دم دم دود دکاوان
رات ڏينهان آرام نهين کو، جيندیان ساهہ سکاوان
رنگ زرد هويا، سک چين کويا، چم بار برهہ سر چاوان
زور زئيتر هي زهر چڑهايا، کنهن کون آک سڻاوان
ميان کرم علي پئي اپني اندر، آپي آپ سماوان

(م) محمدﷺ مرسل مختيار تي آيا، رانجهن تخت هزاري
جنهن نگري رانجهن نهين وسدا، سا نگري سج هي ساري
رنگپور دي وچ مئين پير نہ پاندي، کر سان توبہ زاري
راج سيالين دي مول نہ ويسان، نينهن کيتي نرواري
ويسان جهوک رانجهن دي مئين، ول ول لک لک واري
ميان کرم علي مولا ماهي ميلي، کرسان شکر گذاري

(ن) نينهن نياوڻ کيتي رانجها، سانگي سانگ کرينداGul Hayat Institute
شاهي چوڑ گدائي کريندا، در چوچک چاک سڏيندا
چاکر تي کي منجهيان چاري، در در بين وڄيندا
ڳل وچ کفني دست پاهوڑي، دونهين درد دکاندا
رک راز روحي رهوار حقيقي، رانجها رمز رليندا
ميان کرم علي هووي نوشہ راضي، پاڳ پراپت پاندا

(و) واجب وارث هي برحق رانجهن، كير اهين كنون الي
ويسان چير چناهہ دي چاري، چم چاڪ چا لائيسان ڳلي
هي ماهي مئڏا مئڏي من ڀاڻا، چال عجب جو چلي
رنگپور شهر شيطاني ويڙها، تنهن كون مريسان كلي
يار رانجهن دي ٻيلي ويسان، جٹ ماهي منجهيان جهلي
ويسان نہ رهسان، توڙي سو سو كيڙا راهہ ملي
ميان كرم علي عاشق نهين مڙدي، پيا عشق جنهان دي پلي

(ھ) هردم رهسان نال رانجهن دي، پير نہ پوئتي پئيسان
سيالين دي سڀ چوڙ قبيلي، سڀ سهمي سر تي سهسان
لس لهران لنگهہ جهنگل ٻيلي، جهوڪ رانجهن دي ويسان
ميان كرم علي تيسي رب راضي، جهولي چند جهليسان

(لا) لائق لک يار رانجهن دي، جنهن پيچ پريت دا پاتا
سڀ لُل لچڙ هن مئين وچ، هير جٹي هي ڄاتا
مئين چوچڪ دي ٻيلي والا، چاڪ اكين تي چاتا
روز اول كنون اڳ دا هويا، صاف صحيح هي سڄاتا
روح جڏان رب پيدا كيتي، لڳا نال ماهي دي ناتا
ميان كرم علي عشق اول دا هويا، رانجهو رنگ هي لاتا

(ء) اتي آڏي رات وئوڙيندا، ٻهگڻ ٻهہ ٻهہ ٻيلا يار
روح رانجهن ٻن نهين رهندا، تر تر ويسان تار
پن سير ويسان جهنگ چير سدا، لڙ لانگهي لنگهہ پار
الست بربكم قول كيتوسي، چاهئون چايا برهہ دا بار
سک سولي تي منصور چڙهايا، آ عشق تيا اظهار
ميان كرم علي لڳن لڳي هي، نينهن كيتا نروار

(ي) ياد تساڏي يار سڄڻ پئي دل وچ دود دکاندي هي
عشق جڏاهن آتش لاتي، نيڻين نند نہ آندي هي
باهہ برهہ دي پڙ پڙ پڙکي، تن من تات تپاندي هي
پيڙ پريم دي کنهن کون سڻاوان، جگر جان جلاندي هي
دل دا درد نہ کوئي ڄاڻي، کيڏا سوز سماندي هي
ميان کرم علي سک سڄڻان دي، سيني نهين سماندي هي

Gul Hayat Institute

سیہ حرفي

(الف) اپڻا آپ پرکاش هویا، ڈٹھ صورت صاف پیاري
پریم رس پیالا پر کر پیتم، چڑھي خوب خماري
میان کرم علي بار برھ سر چایا، وسري کایا ساري

(ب) برھ دا بادل برسڻ آیا، بن بجلي دي چمکاري
انحد ناد وڄا گھن گھور پیا، برسي پریم قواري
میان کرم علي برھ شور مچایا، آیا بار برھ سر باري

(ت) تک تات طلب دا شور متا، کیتا عشق اشارا
بار برھ دا سر چڑھ آیا، پسریا پرت پسارا
میان کرم علي صوفي صاف هویا، لڳا اناالحق نعارا

(ث) ثابت سر صحیح سجاڻین، پیر پچین پڑ پاوین
هي عشق دا اوکا پند اڻانگا، سر دا سانگا چاوین
میان کرم علي سمجھ برھ دي بازي ، اناالحق الاوین

(ج) جوٺا اي جڳ هي سارا، جٹ کام کروڈ کا واسا
سارا سنسار ٺڳان ٺڳبازي، چوڑ تنھن دا پروسا
میان کرم علي دوئي دور کرین، ویکین ترت تماشا

(ح) حجت حاجت حسن حقیقي، رک رات ڈینھان من میري
سر سرواھ کرین سي صدقي، تن من تیري میري
خیال خودي دي ناس کرین تون، پال کرین کل کیري
میان کرم علي صوفي صاف هویا، هڻ ویر نهین کو ویري

Gul Hayat Institute

(خ) خيال خودي دي دور كرين، تان موج حقاني ماٹي
عشق دي بازي عاشق ڄاڻن، كيا ڄاڻن لوك اياڻي
هي عشق الاهي راهه نرالي، ڄاڻ والا كو ڄاڻي
ميان كرم علي صوفي صاف هويا، سڀ خام خيال اُڏاڻي

(د) دغا دولاب دوئي دي، دل تون خيال اوكاڻين
حق هكوئي سڃاڻين هادي، وحدت ويسهه آڻين
ميان كرم علي جي تو آپ سڃاڻي، موج حقيقي ماڻين

(ذ) ذكر دا ذوق ركين تون، ماڻين خاصا خيال خلا.صا
سچي سك ركين سدائين، ڏيكين طالب ترت تماشا
دنيا ڏوتي مكر كريندي، تنهن دا كهڙا پرواسا
ميان كرم علي صوفي صاف هويا، ركين قدم خاص خلا صا

(ر) رمز رباني لڳي روحاني، پايم گهٹ وچ جهاتي
خيال خودي دي دور كيتوسي، الف هويا اثباتي
ميان كرم علي ديدار تيو سي، رات ڏينهان وچ ڇاتي

(ز) : يارت روز كرين تون رب دي، ڏيكين محراب منارا
دل تئڏي وچ الله وسدا، هي ڏيندا عشق اشارا
مرشد دي صورت وچ گم هُووين، ڏيكين نور نظارا
غير اندر دا دور كرين تان، پيوين امرت ڏارا
ميان كرم علي صوفي صاف هويا، كليا بخت هزارا

Gul Hayat Institute

(س) سانگا سر ساھ دا لاھين، ھيئي بيحد عشق اٹانگا
خيال خودي دي دور کرين تون، نينھن نيا وين نانگا
مُوتوقِبلَ انت مُوتُوا، ھي پچين مرڻ مھانگا
ميان کرم علي نينھن توڑ نياوين، اوکا سوکا يا اڑانگا

(ش) شکر شکراني رب دي، دلبر پائي جھاتي
چٹي جند سوالون جوابون، مليا قطره قلزم ذاتي
ميان کرم علي مليا جام کوثر دا، ٿئي حاصل نوين حياتي

(ص) صاحب ھين تون سب دا، رکين لج شرم ھمارا
کيڏي وجان در تئڏي ٻاجھون، کونھي ٻيا کو چارا
ڏيوين سرکي حق دي ھادي، رکين پرم تون سارا
ميان کرم علي گھٹ وچ سورج ايريا، عشق ٿيا اظھارا

(ض) ضروري ذوق تئڏي دا، برھ اسان نون ساوڻ لايا
گھن گھور گھٹا دا شور پيا ھي، برھ دا بادل برسڻ آيا
سيج سکان دي مول نہ پاوندي، تن من طلب تپايا
ميان کرم علي عشق شھباز ھويا، آڻ چنبيان وچ چايا

(ط) طلب تئڏي وچ رات ڏينھان پئي، کونج وانگون کر لاوان
باھ برھ دي آتش لائي، کنھن کون کوک سڻاوان
دم دم دلڙي درد دکاندي، ھار ھنجون گل پاوان
ميان کرم علي روز اول کنون، مئين لڏيان عشق نال لاوان

(ظ) ظاهر ڪرين زيارت هڪو حق دي، اپڻي ذات سڃاڻين
غير گمان اي خيال خودي دي، ٻالڻ ڪر سڀ ٻالين
ميان ڪرم علي پيالا پريم دا پيوين، خام خيال نہ دل تي آڻين

(ع) عنايت ڪيتي مرشد پوري، پر جام شراب پلايا
پيوڻ نال وسر ڳئي ڪايا، واهہ رانجهن رنگ لايا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، سڀ غير گمان وڃايان

(غ) غير اندر دا ڪڍين سارا، ڪس ذرا نہ ڇوڙين
منجهو منجهہ هئي چاهت چشما، جاءِ اتاهين جوڙين
دم دم دل وچ غوطا مارين، روڳ رڳان دا روڙين
ميان ڪرم علي خيال خودي دا جوڙين، خيمي عشق دي ڪوڙين

(ف) فڪر فهم دا هٿ ڪر تيشا، غفلت غير اڏارين
مار ڪڙا ڪڍ ڪٽ اندر دي، اپڻا آپ اجارين
ميان ڪرم علي صوفي صاف ٿيوين، نعرا حق مارين

(ق) قلب مئڏي وچ قولي قلواڙي، ڪليا گل هزارا ذاتي
تنهن دي خوشبو مستو مست بنايا، چڙهيا نينهن نشا دن راتي
رنگ لڳو سي وحدت والا، عشق تيا اثباني
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، دل وچ پاتي جهاتي

(ڪ) ڪتان نهين ٻي پاسي دلبر، هيئي وسدا سيني سائين
پريم پيالا پي مرشد والا، جهدئون جوش جڳائين
خام خيال خودي سٽ ساري، دل وچ دود دکائين
ميان ڪرم علي صوفي صاف هووين، جبروت جوڙين جائين

Gul Hayat Institute

(ک) کوڻا کيل تماشا جڳ دا، ڪنهن ڪون راس نہ آيا
هي دنيا ڏوتي رنگ رنگيلي، ڪوڙي ڪايا مايا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، جنهن ذاتي ذکر ڪمايا

(گ) گر گيان اگا گهت اندر، جوڙ ڪڙا جنسارا
چوڏنهن طبق هوئي روشنائي، ڪنڌي رهيانہ ڪنارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، ڪليا بخت هزارا

(ل) لگن لڳي لون لون اندر، پيتا پيالا حوض ڪوثر دا،
ساقي هويا مرشد ميڏا، لٿا سارا خوف محشر دا،
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مليا سات سچي سرور دا،

(م) محمد ﷺ مرسل مليا، ڪيتم لک شڪراني
غير اندر دا گم ٿيو سي، عين ٿيا آساني
جام ڪوثر دا پر پر پيتا، مست رهيو سي مئيخاني
ميان ڪرم علي صوفي صاف سدا، مرد رهن مرداني

(ن) نَصرَ مِنَ الله پڙهي بِسمِ الله، سهج پڌيوسي ڪمران
عشق آفاقي موج ميثاقي، خوب ڏيندي خوش خبران
غبغب دي وچ مار ڪي غوطا، پڙهدي عاشق زيران زبران
ميان ڪرم علي پتنگ مول نہ مڙدي، ويکو شائق شمع ديان قبران

(و) وحدت وادي وچ گم ٿيو سي، پر جام پلايا ساقي
جند چت پئي سوال جوابئون، هويا مرشد پاک ملاقي
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مرجي ماٽي حياتي

Gul Hayat Institute

(ھ) ھادي ھويان دلبر ديان ديدان، اندر عشق أجارن
گم کر غير گمان دلين دي، پلپل پرت پچارن
ميان کرم علي صوفي صاف ھويا، ول ول الف اچارن

(ء) الف الله دي ذات ابناسي، عاشق مست اربيلي
برھ دي بانگي ڏيندي اذانان، چڙھ سولي صبح سويلي
ميان کرم علي عاشق صادق سھٽي، مر جي کريندي ميلي

(ي) ياري يار يگاني رب دي ھوئي، جڏان پايم گھٽ وچ جھاتي
غير اندر دا گم ٿيا ھي، عشق کيتي اثباتي
ميان کرم علي روحي رنگ لڳا ، واہ وليا وصلاتي

Gul Hayat Institute

كافي روپ

آپ كون ويكڻ آيا هي، يار تماشا لايا هي

حال اندر دا كيوين آكان، هوش حيرت وچ آيا هي

ربّ روح جڈاهين پيدا كيتا، خاص خوشي اتھ آيا هي

ڈينهن رات بانگ صلوات نہ آها، روح موجود تڈهن دا هي

كرم علي هي نام ڈرايا، پير گھماوڻ آيا هي

كافي روپ جوگ

كيها غرض پيوئي اتھ آوڻ دا، اپڻا نينهن نياوڻ دا

وَفِيْ اَنْفُسَكُمْ ڳجهڑيان ڳالهيان، آپو آپ ملاوڻ دا

فَاذْكُرُوْنِي اَذْكُرْكُمْ هي، دل وچ ڈيان لڳاوڻ دا

هي آدم نام اسرار الاهي، خاكي بوتي وچ آوڻ دا

كرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات سماوڻ دا

Gul Hayat Institute

كافي روپ جوگ

آوس رانجھن نال اساڈي، کيڙي دي غرض نہ کائي

شاہ رانجھن دي عشق اسا ڈي، نند آرام وڃائي
کاوڻ پيوڻ مول نہ پاوي، آتش اڻ تڻ لائي

باہ برہ دي لاتي پڙکي، اسان رو رو رات وِھائي
پلک پاسي مول نہ تيوين، ويندي دل گھبرائي

سک اندر وچ آتش لائي، دردان دلڑي ويڑھ ولائي
کنھن کون آکان سور اندر دا، ہي کون کل نہ کائي

نال جوگي دي تيسان جوگڻ، کرسان شہر گدائي
کرم علي ھويا سو شہ پايا، کليا بخت سوائي

كافي روپ جوگ

آئو سيالين رانجھن ويکو، شاہ ھي تخت ھزاري دا

حسن رانجھن دا ھي ھزاري، چشمان نور نظاري دا

جانب جوگي تي بين وجاندا، ونجھلي درد پکاري دا

چاکر تي کر منجھيان چاري، پتڙي پاڻ ہاري دا

کرم علي سيل سيالين دي آيا، ڈيکو وٹج وچاري دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

آئو وي سئينيان رانجھن ويکو، صاحب تخت هزاري هي
در چوچڪ دي چاڪ سڏئيندا، نينھن ڪيتا نرواري هي
پوش فقيري پرتئون پايس، عشق ڪيتي اظھاري هي
ويس جوڳيان دا سڀ جو سُھندا، ڪفني ڳل وچ پياري هي
ڪرم علي مِلڪ رانجھن دي ٿئي هان، برھ دي واھ بھاري هي

ڪافي روپ سورٺ

اکيان تيڏيان مار گھتينديان، ڪاليان ڪجلي واليان
ڪاليان ڪجلي واليان، دلين لٽڻ ديان ڳالھيان

اکيان دي هي جھڙپ اٽانگي، جيون بحري باز بواليان
چڙھديان شاهي شڪار اتي، جيوين ٽٽ پون دواليان

آڻ جٽان ول چانک لاوَن، تنھن ڪون خبران ساريان
پلپل دي وچ ڪرديان جنگان، خون ڪرڻ ديان چاليان

هي تنھان دي جھلڪ اٽانگي، خوني وتن خماريان
سورهيہ سھندي تاب تڪيري، برھ جو باهين ٻاليان

هن ابرو محراب تنھين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان
ڪرم علي ڪري جو سر دا سودا، قبول تنھان ديان ياريان

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوڳ

اوکي بار برهہ دي چاڙهي، لاوڻ نينهن
نياوڻ مشکل بازي

سورهيہ لئيندي سر دي بازي، پيچ پريت دا پاوڻ
لڳي تات طلب دي تاڙي

سک کنون عشق آنباهہ جو کردا، باهہ برهہ دي باري
ويندي ماس هڏي سڀ ساڙي

کرم علي خيال واليان کون سوکا، برهہ کيتا برحال
محبت تنهن دي نال جو پاڙي

کافي روپ جوڳ، کنيات

دل تنهن رانجهو نال ميان، روز اول کنون لڳي هي

تخت هزاري دا رانجهن آيا، پريت اصل دي آڻ پڄايا
قالو بلئ دي قول ٻڌايا، توهہ تنهين دل تڳي هي

نينهن نسنگ دا نعرا ماريم، ٻول هکوئي حق دا پاڙيم
سر دي سئودي ٿيا واپار، ڏور کيڙي کنون يڳي هي

کرم علي سمجهي هي جو ساري، عشق ڏيندا هي اها اوگاهي
مر جي جيکو آپ سڄاڻي، گوءِ غازي تنهن کٽي هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

آئو وي سئنيان ڏيوو مبارڪ، رانجهن مئين گهر آيا هي

شاهي چوڙ گدائي ڪيتس، گهر گهر الک جڳايا هي

رنگپور دا ڪيتس رايا وهوا، چاڪ چا نام سڏايا هي

تخت هزاري دا مالک هويا، الله يار ملايا هي

ڪرم علي مِلڪ ماهي دي ٿئي هان، روزون روز سوايا هي

ڪافي روپ

لکيا روز اول دا هويا، ماهي نال اسا ڏا

ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ماهي مئڪون پايا

روز اول ڪنون نال رانجهن دي، اپنا نينهن نيايا

تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، رانجهن روح رَلايا

ملک هزارا هويا تنهن دا، چاڪ لقب چا لايا

ڪرم علي هان مِلڪ ماهي دِي، ڪليا بخت سوايا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

بيخود بار برهہ دا هويا، نينهن مريندا نعرا هي.
شاهہ منصور سولي تي هويا، انا الحق الايا هي
چيران جامي عاشق پائي، در در يار نچايا هي
سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آيا هي
دل دي ڪالي سمجهن ناهين، آپ الله الايا هي
ڪرمہ علي هويا شاهن شاهي، الاِنسان الايا هي

ڪافي روپ جوڳ

سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آئي هون
رنگپور دا هويا جو رايا، نينهن نياوڻ آئي هون
آدمہ دا هي پهريا خرقا، اناالحق الائي هون
روح جڏان ربّ پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آئي هون
ڪرمہ علي هي نام ڌاريا، الاِنسان الائي هون

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

بيسر بين وڄائي، رنگپور دي وچ رانجھن آيا
وچ بنسي دي جادو ڪيتا، دردان ڪوڪ سڻائي ھي
چاڪ نھين حق پاڪ ھويا، ڪو ڏسدا نور الاھي ھي
تخت ھزاري دا مالڪ ھويا، سيل سيلاني آئي ھي
ڪرم علي ملڪ ماھي دي تئي ھان، ڪليا پاڳ سوائي ھي

ڪافي روپ جوڳ

آ مل سيالين رانجھن ويڪو، صاحب تخت ھزاري دا
حسن ماھي دا ھويا ھزاري، گل ڦل باغ بھاري دا
پيٽين پائي مائين ڏيندياں، مھٽا چاڪ وينچاري دا
ڪلي ڪيڙي نون خوب مريسان، ويڪان مک پياري دا
رمز اساڏي دلڙي راھي، ويڪيا مکڙا نور نظاري دا
ڪرم علي ملڪ ماھي دي تئي ھان، عشق ڪيتا اظھاري دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

رانجھن مئين گھر آيا
پوش فقيري دا پايا، ٽِل آيا، مئڏا رانجھن مئين گھر آيا
نانءُ لڪايا
تنبا چاتس ڪفني پاتس، در در الک جڳايا، نانءُ لڪايا
هل آيا
پڳوان پاتس مالها چاتس، روحي رک ڪي رايا، هل آيا
هير پايا
تخت هزاري دا مالک هويا، سيل سيالين آيا، هير پايا
رنگ لايا
آکي ڪرم علي نال اساڏي، لکيا نينهن نيايا، رنگ لايا

ڪافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا صاحب آيا، لوک تماشا لايا
پريت پراڻي نهين جو تيندي، مولئٰ يار ملايا
سچي سک هي اصل اساڏي، جوڳي آڻ جڳايا
قالو بلئٰ دا قول جو آها، رانجھن روح رلايا
ڪرم علي نيسان نينهن دا ناتا، پيچ پريت جو پايا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڪنيات، آسا

تئڏي ڪيتي يار مئين، ساري لوڪ دي خواري چائي
روز ازل ڪنون مئين رانجهن دي، ڪيڙي غرض نہ ڪائي
مئين تي رانجهن هڪ ٿيو سي، محبت موج مچائي
جوڳي نال جوڳياڻي تئي هان، رهسان گڏ سدائين
ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، نينهن نڪاح پڙهائي

ڪافي روپ آسا

تون جاڻين تئڏا ڪم جاڻي
اسان اپڻا نينهن نڀايا هي

الست بربڪم رب فرمايا، قالو بليٰ ارواح الايا هي
ڏاند ڏٻي دي سگ اتي ربّ، ڏرتي ڏام ڏرايا هي

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، جنهن سارا هنر هلايا هي
نور وچون ٿيا نوري تجليٰ، صاحب آپ سمايا هي

وچ اربعہ عناصر مٽي دا بوتا، خالق خوب بنايا هي
پڪي تنهين وچ ٻول ٻليندا، چوٽا يار چڳايا هي

ڪعبہ قبلا جڏهن نہ آها، ڪرم علي تڏهن موجود جو آها
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، وهوا ڪيل رچايا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، چوڙيس ملڪ هزارا
جوڙ جنسارا

ويس فقيري گيڙو پايس، ڳل وچ ڪفني ڏارا
هي سِر سارا

حسن هويا تنهن دا هزارا، اناالحق اشارا
عجب اسرارا

سيل سيالين ويکڻ آيا، نوري نور نظارا
تي نروارا

چاڪر هو ڪر منجهيان چاري، ڪرم علي سر سارا
تي وڻجارا

ڪافي روپ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن نياوڻ آيا هي
شاهي هويا شان تنهين دا، چاڪ لقب چا لايا هي
رنگپور دا جو ڪيتس رايا، پير گهماوڻ آيا هي
ويس جوڳي دا سهجئون پايا، در در الک جڳايا هي
ڪرم علي ڪنيا بخت هزارا، مولئ يار ملايا هي

Gul Hayat Institute

کافي روپ

طعني تهمت سر تي چايم، ساري سپ سنسار دا
دلبر سهڻي يار دا

باه برهه دي آتش لائي، بيحد بيشمار دا
ماهي يار دا

سولي تي منصور چڑهايم، سورهيه سر هسواردا
ماهي يار دا

جوڳي دي مئين نال جاليسان، شاهي تخت هزاردا
ماهي يار دا

کرم علي هي سر دي بازي، نينهن کيتا نروار دا
ماهي يار دا

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوگ

ناھ کیتا مئین ناھݨ دا، کل مخلوق اپاوݨ دا

مئین آپ کون آپ اکیلا پایا
کنفیکون دا حکم ھلایا
بازي کل بݨاوݨ دا

نور وچون ول روح بنایم
مِن احب تیا تڈھن عشق الایم
پتلا جوڑ بݨاوݨ دا

آدم حوا دا کیل کلایم
کݨي داݨي دا عذر بݨایم
بھشتون کڈ تڑاوݨ دا

کعبي قبلي کنون اڳي ھویا سي
دین کفر ڈِک دور کیتوسي
سولي سر چڑھاوݨ دا

کرم علي صفاتي نام ڈاریم
توڑ شریعت قاھي پایم
الانسان الاوݨ دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

پکي پرديسي ديس پرايا، سير ڪرڻ ڪون آيا يار

رب روح جڏاهين پيدا ڪيتا، خاص خوشي اِت آيا يار

منهن محراب سجڻ دي صورت، تنهن ڪون سيس نوايا يار

ڪعبہ قبلہ دل وچ هويا، آپو آپ سمايا يار

ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات ملايا يار

ڪافي روپ جوڳ

پُکي ماهي دي آجو پئي هان، قلمان قرب ديان وهيئان

پار درياهون بين وڄاندا، ڪوڪان ڪن تي پئييان

ويسان مئين مول نہ رهسان، جهل نہ ٻي ڪنهن جهليئان

مل سيالين لاون جهيڙي، چاڪر چاڪ دي ٿئي هان

ڪرم علي مِلڪ ماهي دي ٿئي هان، ٿاهہ نہ ٻي ڪنهن تهي ئان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

جڏهن نور تيا اظهار، تون هين رنگ الاهي دا

آپئون اپنا صحيح سڃاڻين، الانسان اسرار
هي مظهر ذات خدائي دا

ڳالهہ جيڪو جو حق دي ڄاڻي، نينهن ڪري نروار
سو سولي سر چڙهائي دا

وَنَحنُ اقرب ويجها وسدا، صاحب ربّ ستار
وچ ساهہ پساهہ سمائي دا

ڪرم علي دي ذات هي ذاتي، مالڪ ڪل مختار
هي اناالحق الائي دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

صوفي صاف صفا ڪر سينا
من ڪون مار منايا هي

اناالحق منصور الايا
سولي سر چڙهايا هي

سر دا سودا ڪردي عاشق
دين ڪفر سر چايا هي

ڪعبہ قبلہ دل وچ هويا
مرشد راهہ بتايا هي

حق پاڪ هڪوئي هويا اڪيلا
ڪرم علي نام ڏاريا هي

ڪافي روپ جوڳ

جوڙ جادوگر صحيح سجاتا، رانجهن اسان جو ڪيتا

ويس چاڪان دا پهر ڪي آيا، مئين حق پاڪ جو ڪيتا

ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، ويس پڳوان چا ڪيتا

اڪين رانجهن ديان هويان هزاري، چشمان چور جو ڪيتا

ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هاَن، رانجهن اسان حق ڪيتا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مئين تہ رانجهن دي ٿئي هان، ويڪو سيالين سئنيان
لکيا روز اول ڪنون هويا، واحد ديان قلمان وهيان
ويسان مئين ماهي دي ٻيلي، تر تر ندِيان نئييان
پار درياهون جهوڪ رانجهن دي، ساويان سبزيان ٿئيان
طعني تهمت سر تي چايم، مارڻ آونديان مائيان
ڪرم علي پڪي ماهي دي پئي هان، برهہ برادريان ڪوئيان

ڪافي روپ جوڳ

چاڪ لقب چا لايا، سانگ بنايا
رنگپور دي وچ رانجهن آيا

تخت هزاري دا مالڪ هويا، پوش فقيري پايا
نينهن نيايا

ويس جوڳيان دا سانگ بنايس، ونجهلي ساز وڄايا
ناﺅ لڪايا

ويس چاڪان دا پرتئون پهريس، در در الک جڳايا
قيرا پايا

آکي ڪرم علي نال اساڏي لکيا نينهن نيايا
دل ڪون پايا

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوگ آسا

سامي آيا کنهن دس دا، نالا ذات نهين ڏسدا
ويس پڳواں ڳل موتيان مالا، نال رمزين دل کسدا
سيل سنتوک دا هٿ تونبڙا، پاکنتا پريم دا هسدا
سيکو مئينون متيان ڏيندا، نينهن نهين هڻ هٽدا
کرم علي مئين جنهن دي تئي هان، دل وچ سوئي وسدا

کافي روپ جوگ

چوڙيم سيالين دي راج، تخت هزاري دا شاه پچيسان

پيٹيان پائي سکيان مائين، جوٺا سارا هي سنسار
جيڏيان سرتيان مئينون سمجهينديان، کيڙي دي منهن چار

مئين تہ رانجهن دي رانجهن مئڏا، جوڑ بٹيا جنسار
قالو بلیٰ دا بول پدوسي، فاذ کروني قول قرار

فيض علي سائين راه بتايا، نينهن لڳا نروار
کرم علي سمجهيا راز هي سارا، عشق کيتا اظهار

کافي روپ تلنگ

حسن تئڏي سانون مار نيتا، سر عاشقان برهہ باران کيتا

چٽکن نين يارو مورچي بند کڙي
نال عاشقان جنگ جوڙ کڙي
چٽ فوج حسن چوڌار نيتا

مست ميگان تکيان تبر تير کنون
زوري زلف کمند تئي زنجير کنون
کر قيد کاکل خمدار نيتا

رمزان مار گهتن بي دستور ميان
ويکڻ نال کرن چکچور ميان
هڻ چئو طرف چوڌار نيتا

کرم علي فقير لاچار هويا
تئڏي نينهن اندر نادار هويا
تئڏي عشق سارا اختيار نيتا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

حسن ماهي دا هويا هزاري، چاهئون چاڪ سڏايا
برهه بڇايا

سيالين سهيليان ويڪڙ آيان، در در الڪ جڳايا
بين وڄايا

رنگپور دي وچ پيرا پايا، سانگي سانگ بنايا
نينهن لڳايا

لڪيا روز اول دا هويا، رانجهن بين وڄايا
درد ڏکايا

تخت هزاري دا مالڪ هويا، ويس فقيري پايا
عشق نچايا

ڪرم علي هويا آپ شنهشاه، الانسان الايا
رمز رلايا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ڪيها خيال پيان اتان آوڻ دا، اپڻا پير گهماوڻ دا

جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتا، عهد ڪيتم اٿ آوڻ دا

پجري آدم دي پکي بولينداء سانگي سانگ سماوڻ دا

عشق اسان کون بيخود ڪيتا، ناهہ نہ ٻي ڪنهن ناهڻ دا

ڪرم علي هي سر خدائي، الاِنسان الاوڻ دا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار تئڏا، آپ ڏيکڻ ڪون آيا هي

اندر باهر آپ ٻلينداء روپ ورن سڀ نيارا هي
انا احمد بِلا ميمي، سارا سر سمجهايا هي

وَنحن اقرب ويجها وسدا، آيا هڻ اعتبارا هي
فاذڪروني اذڪرڪم، آپ الهہ فرمايا هي

فثم وجہ الله سمجهہ اشارا، هر جا نور نظارا هي
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، الانسان الايا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر پاڪر جهاتي، ثاڪر سڀ دوارا هي
ثاڪر سڀ دوارا هي، مر جي رام ريجهايا هي

وِرت اڳيارس هندو راکي، ترڪ روزا ڪرايا هي
او جاوي گنگا او مڪي جاوي، او بي پند اجايا هي

مسجد مندر مول نہ ويسان، هادي راهہ بتايا هي
ڪايا دي وچ يار اسان ڪون، سجدا آپ ڪرايا هي

آپ اتي اعتبار ڪيتوسي، مرشد راهہ بتايا هي
صحيح اپڻا سر سڃاتا، الِانسان الايا هي

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مهين ديدار ڪرايا هي
مهين سارا حڪم هلايا، ڪهڙا کيل بنايا هي

آدم حوا ننڍڙي آهن، چوڙ چاڙهہ راند ڪرايا هي
عرش ڪرش اسم الله همارا، ڪرم علي نام ڏرايا هي

Gul Hayat Institute

کافي روپ پیروي

دل دي کالي سمجھن ناھین، مئین صاحب ھون اسرار دا

کالي اندر دي جاݨ کیا جاݨن، مئین مالک ملک ھزار دا

عام کیا جاݨي مام اساڈي، مئین مالک بلخ بخارا دا

کرم علي ھݨ نام ذاریم، عشق کیتم اظھار دا

کافي روپ

دل دي کالي سمجھن ناھین، مئین ھون سر خدائي

آپ الاھي

ٻیائي ٻوڑیل سمجھن ناھین، ھم ھون شاھن شاھي

آپ سڏائي

دین کفر کنون ھویا نیارا، رنگي رنگ بنائي

سیر کرائي

آدم حوا کون آپ بنایا، بازي برھ بنائي

پرگھٹ آئي

چار ملائک چوڏنھن پیري، کرم علي راند کرائي

نینھن نیائي

ڪافي روپ

دل رانجھن يار ھي نيتي، ڪيڙي دي غرض نہ ڪائي
تخت هزاري دا رانجھن آيا، انحد بين بجائي، ڏوم مچائي
راج سيالين دي مول نہ ويسان، رانجھن قسم چوائي، رمز رلائي
ويس جوڳيان دا پھر ڪر آيا، در در الک جڳائي آپ الاهي
ڪرم علي روز اول دي ياري، ويسان نينھن نيائي، الانسان الائي

ڪافي روپ جوڳ

دل اڙي نال سهڻي دي، نهين ساڏي ول ولاوڻ دي
اکين رو رو ويکن نهين جو رهنديان، بوند برسي جيوين ساوڻ دي
کاوڻ پيوڻ مول نهين پاوندا، ڪر دلبر مک وکلاوڻ دي
رات ڏينهن سک تئڏي لڳڙي، جان جگر دي کاوڻ دي
مل نال ڪرم علي سهڻا سائين، ڪر ڪا واڳ ولاوڻ دي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

سڪ سهڻي دي سانون مار نيتا، هڻ عشق سارا اختيار نيتا

چشمان چور ڪيتا نوين ناز ويڪا، ڪڏ ساهه حسن انوار نيتا

ديدان دام گهتن تڪي تبر ويڪو، ڪر قيد زلف دي تار نيتا

لڳا دل ڪون نوان نينهن ويڪو، سر ساهه صنم اتون وار نيتا

ڪرم علي اي دل حيران ويڪو، دونهان درد دڪا دلدار نيتا

ڪافي روپ

گل گلزار غلام علي هويا، الله نام ڏرايا، رنگ لايا

عمر دراز منل دي هوسي، مولا مهر ڪرايا، گادي وسايا

باغ بهار غلام علي هويا، جنهن ڏينهن منل چايا، ٿيا سوايا

ملڪان مل ڪي نعرا ماريا، ڪندڙي ڀاڳ ڀلايا، ٿيا سجايا

ڪرم علي ڪليا بخت هزارا، الإنسان الايا، جوڳي آيا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن اسان نينهن لاتا، سيالين تسان سمجهه نہ چاتا

تخت هزارا ڇوڙ جو آيا، رنگپور دي وچ پير جو پاتا

لڪيا روز اول دا هويا، هير جتي هي آپ سجاتا

ويس جوڳي دا پهر ڪي آيا، در در دلبر بين بجاتا

ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هان، چم چشمان تي چاتا

ڪافي روپ آسا

يار اسا ڏي ويڙهي آوين، تئڏي ڪيتي مئين فالان پاوان

نڪمي آهان گهوٽ گهٽيري، درشن آپ ڏڪاوين

سيئي ول چل مئين وچ هوئي، اپٽي پريت پالين

روز اول ڪنون مئين هان تئڏي، نيهي نينهن نياوين

آوين اسان ڪن دير نہ لاوين، ڪرم علي دا عرض اگهاوين

Gul Hayat Institute

كافي روپ

رانجهن آيا چاڪ سڏايا، نينهن لايا نروار دا، اظهار دا

لوڪان ليڪي چاڪ منجهين دا، نور اعليٰ انوار دا، اسرار دا

تخت هزاري دا صاحب آيا، جوڙ وڏي جنسار دا، دلدار دا

عشق ڪيتي هي چاڪ سڏايس، دلبر دي درٻار دا، انوار دا

ڪرم علي هي ڪليا بخت سوايا، روز اول اقرار دا مختيار دا

كافي روپ

اصلي آهم سر خدائي، خرقا پايم خاڪ دا، ول چاڪ دا

ملڪ عدم وچون آدم آيا، چوڙيا ملڪ افلاڪ دا، املاڪ دا

زمين زمن ڪنون اڳي جو هويا، صاحب ڪل افلاڪ دا، لولاڪ دا

نور وچون اظهار ٿي آيا، ڪر اولا صاف صفات دا، پوشاڪ دا

ڪرم علي هي سر الاهي، نور مقدس پاڪ دا، افلاڪ دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

رانجھن يار اسان ول آيا، ڪليا بخت سوايا ھي

پورب والي پريت جو ھوئي، اپنا نينھن نڀايا ھي

راڄ سيالين دي ڦيرا پايا، ھير ڇتي سجاتا ھي

لکڻ والي ھا اڳي جو لکيا، ڪاتب قلم وھايا ھي

ڪرم علي ماھي نيڙي وسدا، مولٰي محب ملايا ھي

ڪافي روپ سارنگ

جوڙ جادوگر جادو لايا، نينھن لڳا نروارا ويکو

اکين رو رو ويکن نھين جو رھنديان، ساوڻ مينگھ ملھارا ويکو

عشق دي آتش دود دکايا، دونھين دا ڏنڊ ڪارا ويکو

رات ڏينھان ھي رووڻ راڙا، بادل برھ برسارا ويکو

گھور نينان دي دل ڪون گھايا، ناز نينان دا نظارا ويکو

ڪرم علي ڪون سک ساجن دي، عاشق عشق اشارا ويکو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، پير گهماوڻ آيا هي
سانگ ڪيتي چا سانگ بنايا، چاهئون چاڪ سڏايا هي
تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، پنڌ پچاندا آيا هي
راج سيالين ديان منجهيان چاري، در در بين وڄايا هي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نہ ويسان، رانجهن قسم چوايا هي

ڪافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن وسدا، سير بهاني آيا هي
چاهئون آ ڪي چاڪ سڏايس، يتڙي ياڻ وسايا هي
طعني تهمت سر تي چائي، لوڪ تماشا لايا هي
ڪرم علي هي سر خدائي، رانجهن قسم چوايا هي

Gul Hayat Institute

كافي روپ جوڳ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، عشق كيتا اظهارا
جوني سيالين دي جهڳڙي جهيڙي، صاحب تخت هزارا
شاهي هويا شان تنهين دا، بادشاه بلخ بخارا
چاك وچون حق پاك هويا، مالك هي مختيارا
ويس يڳوان پرتئون پهريس، كيتا پرت پسارا
كرم علي ماهي الله ملايا، لكيا انگ اگم اپارا

كافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن نسنگ نيايا
رنگ لايا

ويس چاكان دا پاكر آيا، در در بين وجايا
قيرا پايا

رنگپور دي وچ چاك سڏايا، هير سيال هي يايا
هل آيا

مالك هويا تخت هزاري دا، در در چاك سڏايا
پيرا پايا

كرم علي ملك ماهي دي تئي هان، كليا ياڳ سوايا
دل كون يايا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ آسا

سچي ڪوڙي دل جيڪو سمجهي، ڏيکڻ والا نيارا هي

آدم بهشت وچون تڙايم، کهڙا آ پيا رايا هي
ڪٹي داڻي دا عذر ڪرايم، عزازيل اڙايا هي

ڪٹي داڻي دا بٹيا بهانا، بهشتئون آپ تڙايا هي
رني آهن ول آڻ ملايم، واهه واهه کيل بنايا هي

دل تي خيال پيس اي کهڙا، قدرت دا هڻ رايا هي
ڪل مخلوق هي جوڙ بٹائي، ڪر ڪي اپٹا رايا هي

عشق اصل ڪنون پيدا هويا، پرتئون آڻ ٻسايا هي
رَوۡح مِنۡ رُوحِيۡ رمز رلائي، حاڪم حڪم هلايا هي

ڪرم علي دي وچ طوطا ٻولي، انا الحق الايا هي
کاوندا پيندا ٻول ٻوليندا، سير ڪرڻ ڪون آيا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

سڪ تئڏي سهڻا سائين، بادل برهه برسايا هي
دردان دود دکايا دلبر، سڪ آرام وڃايا هي
بار جدائي باري هويا، چم چشمان تي ڇايا هي
بيخود مست ڪيتا هڻ مئنون، عشق دا بار اٺايا هي
تون ڇاڻين تئڏا ڪم ڄاڻي، اسان اپڻا توڙ نيايا هي
ڪرم علي هي ڳالهه ڏکان دي، سيني سور سمايا هي

ڪافي روپ ڪنيات

سڪ ڪيتا هي ساهه جو ماندا، اڃا نهين ڪيون رانجهن آندا
پيچ پريت دي قابو جو ڪيتا، محبت ڪيتا مست هي ماندا
سور سارا چُم سر تي ڇايا، پرت پايا هي ڳل وچ قاندا
جڙ سيالين لئينديان جهيڙي، ڪيڙا مئينون مول نه پاندا
ڪرم علي ڪيتا نينهن جو نانگا، ٻهان تہ مينون ٻهڻ نہ آندا

ڪافي جوڳ

سڪ آرام وڃايا، دونهان درد دکايا

ڪٿان رانجهن ڪٿ هير جوڳڻي، در در ٻکيا پايا

تخت چڙايا شاهه رانجهن ڪون، عشق آرام وڃايا

ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لايا

ڪرم علي هي نوشهه پايا، روزان روز سوايا

ڪافي روپ

سڪ تئڏي ڪيتا اهڙا اسرار ميان
اتڻ ٻهڻ ڪنون هڻ مئين رهي هان

باهه برهه دي او تسلط لايا، ماس هڏيان دا جوش جلايا
نهين رت رڳان وچ يار ميان، تئڏي درشن ڪيتي جو پئي هان

چست چشمان دي تير لڳوسي، تن سيني دي پار ڳيو سي
باري برهه دا چايا بار ميان، بيوس هڻ مئين جو تئي هان

لک حيلي هنر ڪر ستيان قڪيان، ڳڻ ڏينهن مهيني تڪي آن
آيا نه اڃا مئڏا يار ميان ڏاڍي تانگهه تنهين دي تئي هان

سيج اتي چڙهه نوشه آيا، سيج ڪون ئي چا هي ڳل لايا
ڪرم علي نال هويا اقرار ميان، دل ديان مونجهان سڀ جو ڳئي هان

کافي روپ

سیل سیالین دا ویکڑ آیا، کر جوگي دي جنساري
ڳل وچ خفني دست پاهوڑي، عشق کیتا اظهاري
در در بنسي ودا وجاندا، مرلي درد پکاري
ویس چاکان دا پرتئون پهریس، آیا ملک هزاري
کرم علي ٻول اول دا آها، لکیا لیک هزاري

کافي روپ جوڳ

سک ماهي دي ساڈي اندر، آݨ دکائي دونهین دونهین
کتان رانجهن تخت هزارا، عشق کریندا سونهین سونهین
روز اول تیا رانجهن مئڈا، سودا کیتا روحین روحین
کیڑي پیڑي لاون جهیڑي، کڈ گهتیسان کوهین کوهین
رانجهن اساڈي ویڑهي وسدا، ٻن کیڑیان دي لوهین لوهین
کرم علي رانجهن هک تیا سي، گڈ تي گهمدي ڈونهین ڈونهین

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

شمس قمر شمع رنگ لايا، مئڏي گهر رانجهن آيا
لکيا روز اول دا هويا، نينهن نياوڻ آيا، دل پايا
ملڪ هزاري دا صاحب هويا، سانگي سانگ بنايا، چل آيا
رنگپور دي وچ ڦيرا پايا، در در بين وڄايا، ٿل آيا
ڪرم علي مِلڪ ماهي دي ٿئي هان، ڪليا پاڳ سوايا، پل آيا

ڪافي روپ جوڳ، بسنت

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، در در بين وڄائي هي
لکيا روز اول دا هويا، سانگي سانگ بنائي هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لائي هي
پوش چاڪان دا پرٿئون پهريس، مرلي ساز وڄائي هي
آکي ڪرم علي من ڪيڙيان دا، چيريدار منجهائي هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

سانگي سانگ بنايا، چل آيا، تخت هزاري دا رانجهن آيا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، سيل سيالين دي آيا، دل پايا
در چوچڪ دي چاڪ سڏايا، منجهيان پاڻ وسايا، ناءُ لڪايا
پڳوان پاتس مالها چاتس، نور جوڳي دا نعرا لايا، رمز رلايا
ڪرم علي من موهه اسان ڏا ماهي يار منايا، رنگ لايا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار هي لايا، آپ ڪون ڏيکڻ آيا هي
ڪيهي ڪيهي رنگ رچائي، حيرت وچ هڻ آيا هي
ملڪان سجدا تنهن نون ڪيتا، وچ آدم آپ سمايا هي
نور دي تجلي طور جلايا، موسيٰ هوش وڃايا هي
ملان هوڪي منصور مارايا، انا الحق الايا هي
ڪرم علي هي سر خدائي، پير گهماوڻ آيا هي

Gul Hayat Institute

کافي روپ آسا

عشق اسان ول آیا هي، سینا صاف کرایا هي

صبر حسین دا هویا باري، ملکان دي هوئي اوگاهي
وچ سجدي کنڌ کپایا هي

شاهہ منصور سولي تي چڑھایا، ملیان دي فتویٰ عذر بڻایا
اناالحق الایا هي

شمس الحق دي کل کلایم، شاهہ بلاول گھاٽي پيڙایم
سرمد سیس کٽایا هي

ڪِیس کربل وچ هویا باري، کرم علي کردا توبهہ زاري
جنهن نیزي سر چڑھایا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

عشق اسان نون شور مچايا، برهه برسڻ ڪون آيا هي

برهه اسان نون بيخود ڪيتا، چڪ سولي منصور جو نيتا
انا الحق الايا هي

ڇاتي وچ پايوسي جهاتي، سير ٿيا هي سڀ اثباتي
باري بار انايا هي

ڪايا دي وچ سير ڪيتو سي، وحدت والا جام پيتو سي
جنهن مستو مست بنايا هي

ڪرم علي هويا شاهن شاهي، سانگي سانگ ٿيا رنگپور راهي
پير گهماوڻ آيا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان گهر آيا هي، جاڳيا ڀاڳ سوايا هي

ڀڳوان ويس پهرڪي آيا، در در ونجهلي وڄايا هي

سانگ دي ڪيتي سانگ بنايا، شاهي چوٽ چلايا هي

ويس جوڳيان دا پهر ڪي آيا، مرلي بين بڄايا هي

پورب پرت اصل دي آهي، اپنا نينهن نڀايا هي

ڪرم علي هي شاهنشاهي، گيت انا الحق ڳايا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق انسان نو بيخود ڪيتا، ويک حسن ڪنعاني
وو دل جاني

نور کي تجلي طور جلايا، لن ترائي آواز جو آيا
موسيٰ تيا مستاني پريشاني

يوسف هي بازار وڪاڻا، مالڪ تنهن دا ملهہ چڪاڻا
زليخان تئي مستاني حيراني

ملان تي منصور مرايئي، انا الحق دا عذر ڪرائيي
سولي تي تيان خوشيان ني آساني

شمس الحق دي کل کلايئي، ذکريا سرکرٽ وهايئي
مجنون تيا مستاني بيراني

آدم دا ئي خرقا پهريئي، ڪرم علي ول نام ڏرايئي
سر ساڳا هي نوراني، سلطاني

Gul Hayat Institute

کافي روپ سارنگ

عشق لڳايا هي دل مئڏي کون
بجلي دا چمکارا ويکو

سک تساڏي سهڻا سائين
نيڻهن کيتا نروارا ويکو

آو اسان کن سهڻا سائين
برهه دي بوند بهارا ويکو

برهه دا بادل برسڻ آيا
مينگهه کيتا ملهارا ويکو

کرم علي هويا برسارا
وسڻ دا وسکارا ويکو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق هويا اظهار ميان، عقل ديان ڳالهين ڳئيان ڳئيان

سڪ واليان ڪون هي جو سوڪا، سر رک سولي ڏيندي هوڪا
بيحد بي اختيار ميان، صاف سڄڻ دي ٿئي هان ٿئي هان

نينهن لاوڻ هي توڙ نياوڻ، سر دي سودي قدم اُٺاوڻ
هويا قول اقرار ميان، پُکي رانجهن دي پئي هان پئي هان

پيچ پريت دي قابو ڪيتا، گهور نينان دي من هي نيتا
نينهن هويا نروار ميان، دلڙين آڻ جو اڙيان اڙيان

تخت هزارا چوڙ جو آيا، هير دي ڪيتي حال وڃايا
دلبر هي درڪار ميان، ڪرم علي سر انگ ڪڙي هان

ڪافي روپ جوڳ

عشق دا اعليٰ شان، ڪيڙيان نون ڪل نہ ڪائي
اسان رانجهن هڪ تيا سي، ڪيڙي دي منهن چائي
مل سيالين لاون جهيڙي، دل جو يار هي لائي
تخت هزاري دا صاحب آيا، تنهن آڻ خواري چائي
ڪرم علي اسان هڪ تيو سي، ٻي دي غرض نہ ڪائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

عشق ڪا بادل برسڻ آيا، بيحد برھ، برسايا ھي

گھن گھور ڪريندي تجلي بجلي، ھوا پورب دي آندي تڪڙي
محبت مينھن وسايا ھي

عشق انبوھ ڪريندا گوڙيان، وجدي نينھن نغاري چيريان
شاھي چوٽ چلايا ھي

آگم عشق مچايا مينون، ذڪ دي ڳالھ آکان مئين ڪنھن نون
جو شان جيءُ جلايا ھي

ڪرم علي ھويا شاھنشاھي، ڪايا دي وچ جھاتي پائي
ذات صفات ملايا ھي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان نون سونھان ڪيتا، ماريا نينھن دا نعرا ھي

موج اونھي وچ آئي عاشق، انا الحق الايا ھي

حال ھڪو ھڪ ھادي والا، مرشد راھ بتايا ھي

فيض علي دا فيض جو ھويا، روزون روز سوايا ھي

ڪرم علي وچ روح الاھي، ڪليا پاڳ سوايا ھي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

عشق دا برسر اوڪا بار، ہي ڪنهين ڪون ڪل نہ ڪائي

عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چم چشمان تي چايا
نينهن ڪيتا نروار، وحدت دي ول وائي آئي

وچ شمع آ پرواني پوندي، ڏيک آڙاهہ ڪو خوف نہ ڪئوندي
پل وچ پوندي پار وو يار، پير پريت دي پڙ وچ پائي

خيال الله دا هي مشڪل بازي، گوءِ ڪٿيندا ڪو ڪو غازي
مرڻ جيوڻ دا چوڙ اختيار، صورت اندر ذات سمائي

ڪرم علي سمجهي بات هي ساري، عشق هادي بن ڪوڙي تاڙي
الإنسان هويا اسرار، جو شان دي وچ جان جلائي

ڪافي روپ

عشق اسان نون آتش لائي، قير آڙاهہ پليندا هي
بار برهہ دا سرتي آيا، جو شان وچ جليندا هي
سولي تي منصور چڙهايا، نعرا اناالحق مريندا هي
ڪرم علي سمجهيا راز هي سارا، الإنسان ايندا هي.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عشق هويا شهباز الاهي، چاهه چاهه چنبيان وچ چئيندا يار

بحري باز دا موهه پکيان وچ، ماس هڏيان دا پٽيندا يار

نت نت تازيان طعٖمان ڪاوي، وچ ڦٽان دي ڦٽيندا يار

ڪرم علي عشق ڏيندا سر دي فتويٰ، سولي سر سٽيندا يار

ڪافي روپ جوڳ

رهسان رانجهن نال، رنگپور والي نه ويسان

آ ميان رانجهان ساڏي ويڙهي، گهول گهتان سڀ ڪيڙي پيڙي

هي برهه ڪيتا بيحال، راج سيالين دي پير نه پئيسان

سانگ دي ڪيتي سانگ بنايا، در چوچڪ دي چاڪ سڏايا

ڪر نه سگهان ڪا ڳالهه، چاڪ دي قدمان خاڪ جو ٿيسان

ويس جوڳيان دا پهر جو آيا، ڪرم علي هويا بخت سوايا

هر حال هوسان تنهن نال، بانهي ٿي تنهن نال جليسان

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوڳ

کل فقر دا مالک ھویا، مرشد مئڈا مولا ھي
شاھ نجف دي چائنٹ چمسان، سیني سوز سمایا ھي
سک علي دا سڳڑا مئینون، پنجتن پاک پوایا ھي
حیدر صفدر فاتح خیبر، مرحب مار منایا ھي
صبر حسین دا ھویا باري، سجدي سر کپایا ھي
شان علي دا اعلیٰ اکمل، ملک معراج ملھایا ھي
پنجتن پاک دا چاکر ھویا، کرم علي نام کھایا ھي

کافي روپ جوڳ

صوفي صاف کریندا سینا، غیر گمان اُڈاوڻ دا
قلب کسب تي پند کریندا، شاھي طبل وڄاوڻ دا
سودا سارا سردا ھویا، جیئري جيءُ جلاوڻ دا
عاشق نینھن مریندي نعرا، ھُو ھُو ھُل ھُلاوڻ دا
سیرت والي سیر کریندي، سولي سر چڙھاوڻ دا
کرم علي ھویا شاھن شاھي، الاِنسان الاوڻ دا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

ڪنھن ڪون آکان ھجر دا حال ميان
پايا دردان ڳل وچ ھار ھي مئينون

دل وچ دردان دود دکاٽي، ماس ھڏي سڀ جل ٻل ڪاٺي
سڙ ٻل ڳيا ھڻ سرير سارا، گھمڻ ڦرڻ لاچار ھي مئينون

ڏکدي ڏکدي ڏينھن گذاران، رات ساري پئي ھنجوان ھاران
ڪانگ اڏاوان ڦالان پاوان، طلب تئڏي تڪرار ھي مئينون

تئين بن مئڏا نھين ڪوئي وسيلا، ھلا ڪڙي ھان ھر ھڪ حيلا
سڻ فريادان يار اساڏيان، دم دم تئڏي درڪار ھي مئينون

ڪن لا سڻ تون مئڏيان پڪاران، ڪيوين تئين ڪنون ڏار گذاران
آ مل نال ڪرم علي ھڪواري، سڪ سيني ھر دم سار ھي مئينون

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

ڪنهن ڪون آکان مئين حال، دل دا درد دل وچ هويا

دود دردان دي جوش جڳايا، ماس هڏيان دا ڳال ڳلايا
جر وهايا جال، جوشان دي وچ جالڻ آيا

عشق اولا نيي ڪردي پڙڪي، لون لون دي وچ پوندي ڦڙڪي
برهه ڪيتا بيحال، عشق اندر آڙاهه ٻلايا

نين چشمان دي چوٽ لڳوسي، غير گمان دي پول پڳوسي
ڳيا مرڻ جيوڻ دا خيال، بحري باز هي آڻ جو چايا

ڪرم علي هڻ سمجهي ساري، عشق هادي ٻن ڪوڙي تاڙي
نينهن ڪيتا هي نهال، نينهن بنان ڪنهن راهه نه پايا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڪانرا

ڪيهي ڪيهي اساڏي نال، رمز ڊولڻ آ لائي هي
درد وندیان دي دلڙي آ ڪي، لعلڻ يار لٽائي هي

عجب ڪيتا هي پرت پسارا، نيهن نسنگ هي ماريا نعرا
سڪ سمجهايا سر هي سارا، باهه بره پڙڪائي هي

وهوا چشمان دي چست هي چالي، ناز نينان دي نوڪ نرالي
وار نينان دا ويندا نہ خالي، چٽ پٽ چيٽڪ لائي هي

جام ڏتا جو سهڻي ساقي، من مئڏا ٿيا مست ميثاقي
چُل پئي چول اندر وچ چاتي، صورت صاحب وکائي هي

فيض علي سائين فيض فرمايا، کول دري هي ديدار دکايا
کرم علي فهم فقيري پايا، محبت موج مچائي هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

لڪيا روز اول دا هويا، ماهي نال اساڏا
ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ماهي مئين ڪون پايا
روز اول ڪنون رانجهن اپنا، چم چشمان تي چايا
چوڙ ڪي تخت هزارا آيا، اپڻا نينهن نڀايا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، چاڪ لقب هي لايا
ڪرم علي مِلڪ ماهي دي تئي هان، ڪليا بخت سوايا

ڪافي روپ جوڳ

تون هين شاهہ سڪندر دارا، هڻ ڪيون چاڪ سڏاوندا
نور وچون اظهار تي آيون، بانهان ڪيون هين سڏاوندا
سانگ وچون هڻ سانگ بنا ڪي، عبد ڪيون نام ڪهاوندا
آدم حوا جو نينڈڙي آهن، جهولي چا راند ڪيڏاوندا
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مئين ڪنون پڇ ڪي بنا بناوندا
ڪرم علي هويا سر خدائي، الِانسان سره الاوندا

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوگ

مئڏي رانجهن دي نال هي ياري، چوڙيم کل سنساري

تخت هزاري دا مالک آيا، در چوچک دي چاک سڏايا
بن پئي کيڙيان دي خواري

در در آکي بين وڄائي، دلڙي اساڏي آڻ لٹائي
وسر ڳيا گهر ٻاري

چاکر مئين چاک دي تيسان، کيڙيان دي ول راه نه ويسان
عشق کيتا اظهاري

نال جوڳي دي مئين رهسان، کرم علي اپنا نينهن نبيسان
تهدل کرسان تياري

کافي روپ جوگ

رانجهن اساڏي دلڙي ريهي، آيا تخت هزاري

راڄ سيالين دا ويکڻ آيا، عشق کيتا اظهاري

سر سارا هي گهول گهتيندا، جوڳي جلويداري

در در بين وڄاندا جوڳي، ونجهلي درد پکاري

کرم علي چاکر چاک دي تيسان، ورہ دي وٹجاري

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مرشد مئڏا مولىٰ هي، ساقي حوض ڪوثر دا هي
ڪل پيران دا مالڪ هويا، شافي روز محشر دا هي
ساڻي نال اساڏي هويا، ضامن ڪل بشر دا هي
پنجتن دا مئين هان سلامي، جنهن ذمہ چايا ڌر دا هي
صبر حسين دا هويا باري، جنهن سجدي سرڪپايا هي
پنجان ٻارهان دي ڪران غلامي، ڪرم علي چاڪر تنهن در دا هي

ڪافي روپ جوڳ

مرشد مولىٰ شافيءِ محشر، روحي راز رچايا هي
آب ڪوثر دا مالڪ هويا، جنهن ڀر ڀر جام پلايا هي
پيوڻ نال طهورا تازا، جنهن سر شور مچايا هي
بيخود مست ڪيتا هي مينون، انا الحق الايا هي
نور وچون اظهار تي مالڪ، شاهہ نجف دا آيا هي
پنجتن دي هي حب هميشہ، ڪرم علي چاڪر نام ڪهايا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

مـن دي مـن وچ يـار، سـڪ اسـان نـون لـڳ رهـي هـي

ننڊ نيٽين ڪون ڪيوين آوي، نينهن تئڏا آکي ستاوي
عشق سارا نيتا اختيار، باهه برهه جهل دڳ رهي هي

برهه بشيهر ڏنگ لڳايا، سور سڄڻ دا آڻ سمايا
طلب لڳي تڪرار، دل توهه تساڏي تڳ رهي هي

تخت هزاري دا رانجهن آيا، تنهن اسان نون چيٽڪ لايا
عشق ڪيتا اظهار، دلڙي دلبر نال اڳ رهي هي

ڪرم علي چوڙ هستي حيراني، در سڄڻ دي تي قرباني
هو رهين هوشيار، جوت جمال دي جڳ رهي هي

Gul Hayat Institute

کافي روپ

نال رانجھن اسان نینھن لاتا
سیالین تسان سمجھ نہ جاتا

تخت ھزارا چوڑ کي آیا
رنگپور آ کي پیر ھي پاتا

لکیا روز اول دا ھویا
ھیر جٹي ھي سجاتا

ویس جوگیان دا پھر کي آیا
در در بین بجاتا

کرم علي روح رانجھن رانئیا
چاک چشمان چم چاتا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

نور وچون اظهار ٿي آيس، پير گهماوڻ آئي هون

جنهن ڏينهن روح ربّ پيدا ڪيتا، قالو باليٰ دا قول جو ڪيتا
خاص خوشي اِت آئي هون

قرآن بيد ڪنون اڳي هويا سي، ڪعبہ قبلہ آپ ٿيا سي
نينهن نياوڻ آئي هون

زمين آسمان پيدا نہ هويا، شمق قمر ڏينهن رات نہ هويا
روحي رمز رلاوڻ آئي هون

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، ذاتي صفاتي حڪم هلايا
ڪرم علي نام ڌرائي هون

ڪافي روپ جوڳ

نور وچون اظار ٿي آيا، خرقا پهريا خاڪ دا، حق پاڪ دا

نور دي تجلي طور جلايا، سرما ٿيا تنهن خاڪ دا، برڪات دا

مرشد سانون معلوم ڪرايا، رستا روحي راهہ دا، الله پاڪ دا

وحدت والا جام پيتوسي، من مست ٿيا مشتاق دا، ميثاق دا

ڪرم علي اپنا نام ڌرايا، صاحب هان لولاڪ دا، افلاڪ دا

Gul Hayat Institute

كافي روپ كنيات

وهـوا رانـجـهـن دي نـام، دلـڙي آڻ كـسـينـدا وهـوا

تـخت هزاري دا صاحب آيا، تـنهـن اسان نـون چيتـڪ لايا
گهور نينان دي دل كون گهايا، لكيا كو نہ ميٺندا وهوا

شاهي هويا شان تنهيندا، هير ڄٽي ديان منجهيان چرينڊا
ڇوڙ شاهي شاهنشاهہ، در در ونـجـهـلي وڄـينـدا وهـوا

پار درياهون رانجهن بين وڄائي، لون لون وچ آواز جو آئي
بـيـحـد بـيـشـمـار، مـاس هـڏيـان دا روز ڳـلـيـنـدا وهـوا

كرم علي ٻن كيڙيان دي طول وهاٽي، ياڻ منجهين دي دل نون پاٽي
گهول گهتيان مئين راج سيالين، هڪ رانجهن دل نون ياندا وهوا

كافي روپ

ويـک حسـن شـاهہ هزار دا، حيـران ٿـيان سـي سيـالـيـن مـيـان

سامي صورت هي مـتوالا آيا، وسريا سارا كـم كـار مـيـان

ويس پڳـوان ڳـل مـوتـي مـالا، دل كـون لائـي تـار مـيـان

جوڳي مئنون مشهور جو كيتا، كـيـڙيان لڳدي خار مـيـان

جنهن دي سک مئين ناچو كـيـتـا، بـرهہ لائي هي بـهـار مـيـان

پورب دي جو پريتي آهي، كـرم عـلي نـال هـويا اقـرار مـيـان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

هادي اڱڻ آيا هي، ڪليا ڀاڳ سوايا هي
جن کو مئين نت ڳوليندي، سوئي مقصد پايا هي
عاشق دا هي پند اڻانگا، نعرا نينهن دا لايا هي
موج اونهي منصور جو آيا، ڳيت انا الحق ڳايا هي
گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ ڪاسي، گهٽ ۾ تيرٿ نايا هي
ڪرم علي وچ الله سمايا، ايريا سورج سوايا هي

ڪافي روپ جوڳ

جوڳي آيا ڪنهن دس دا، نالا ذات نهين ڏسدا
ڳل وچ گيڙو ڪفني پائي، دل اساڏي ڪسدا
راڄ سيالين دي سامي آيا، هير نون ويک هي هسدا
سانگي سانگ بنايس، ويس فقيري پايس، گهر گهر هڻ پسدا
تخت هزارا تنهن دا هويا، چاڪ لقب هي جِس دا
رنگپور دي وچ آيا ڪرم علي، عشق اندر هي وسدا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

هم هون سر خدائي آپ الاهي، ڪل نہ ڪس ڪو ڪائي
الٽا راهہ چلائي هون

شمس الحق دي کل کلائي، زکريا سر کرت چلائي
سرمد کا سيس کٽائي هون

بهشتئون آدم آڻ تڙايا، ڪڻي داڻي دا عذر بڻايا
ڪنهن سانگي بنائي هون

فرهاد ڪون ٽڪر ٽڪائي هون، مجنون رڻ رلائي هون
پنهون ڪيچ سڏائي هون

يونس پيٽ مڇي دي پايا، ابراهيم آڙاهہ اڙايا
يوسف کوهي سٽائي هون

سر صوفي دا نيزي چڙهايا، شاهہ حسن ڪون زهر ڏوايا
شاهہ حسين شهيد ڪرائي هون

شاهہ منصور سولي چڙهايا، مليان دي فتويٰ عذر بڻايا
سولي سر چڙهائي هون

ڪرم علي دي سر عشق جو آيا، آدم دا هي خرقا پايا
الانسان سڏائي هون

Gul Hayat Institute

هندي حصو

Gul Hayat Institute

سلوڪ

گهٽو پئونڪي سو گڏهہ ڪهيجي، گهٽا ڪنمي سو اونٺ
ٻڪري ٻيڪڻ سون بس نهين ڪري، جس ني ڇيري جهلي موٺ

رڍ ٻولي ناهين جس ني گدڙ لي گيا جوٽ
ڪهت ڪرم علي جم اس آگي ايسو اپو، جيسو ڪالو ڪوٽ

گهٽو پئونڪي سو ڪتو ڪهيئي، گهٽو دوڙي سو سيسا
منجهاري سمجها نهين، ڪري لونڪي ڪا تال
ڪهت ڪرم علي سو چوٽي نهين، جو پڙي مانهين جال

چوٽي راڪي سو جهوٽا،مال ڦيري سو نٻگ
گيان ڪتي سو مسخرا،پوٽي واڇي سو اصل نسل چٽ
ڪهت ڪرم علي تس ڪي جاتي رهي مت

گر ڪو گر نہ جاني، سو ڪهيئي سوانا
شاهاٽي مجلس دي وچون، سو هار ڳيا حيوانا
ڪهت ڪرم علي سو نر نور نہ پاوي گتا ڏونهان جهانا

گر ڪي مهما جو نہ جاني، سو ڪهيئي اپراڌي
مرت جيوت نيارا نيارا، پاپ ڪرت هي پاپي
ڪهت ڪرم علي سو نر نور نہ پاوي،سيڌا نرڳ ۾ جاسي

Gul Hayat Institute

گر کو گر کر نہ جانی، سو نر ھي سوئا
موھہ مایا کي پنجري پڑیا، کرم علي او پچ پچ موئا

گر کو گر کر نہ جاني، سو کھیئي الو جیسي
دن کو آندا رھي کرم علي،اوکیون کر پیکي

ڏیکاوا سي کرت جوڳ، تسي ۾ پاوت بڑا روڳ
کھت کرم علي سو نر ماٽي، کال کا کوٹ

سپ من کي متي سون کٿي گیان، کري اجایا بکیڑا
عشق کي ھئي الٿي چالي، سمجھي ناھین بھرا
کرم علي سو کجھہ ناھي جاڻي، کري اجایا جھیڑا

گیان کٿي سپ رھٽي بن، رھٽي بن ھر ھات نھین آوي
جوڳي کھاوي جوڳ کي خبر نہ پاوي، اپنا حال وڃاوي
در در ڦردا الک نہ جڳایا، سامي نام سڏاوي
کرم علي کوڙي رک لگا کون لاوي

کئي کئي تپشي ھو کرتب وچ، اپنا حال وڃاوي
سر کري ھیٺ الٽا، اپنا آپ لٽکاوي
ایک پلک نہ الک جڳایا، سامي نام سڏاوي
کھت کرم علي سو نر کبھون مکتي مول نہ پاوي

Gul Hayat Institute

کئي کئي آوي ڏوڙ پيوي، دوڏاري نام کهاوي
کئي کئي رام رام کر کي، ماٿا موند منڊاوي
اپني ناري ڇوڙ پرناري سون جاوي، پولا جنم گنواوي
کهت کرم علي سو نر هردم، درٻارون ڌکا کاوي

کئي کئي گنگا جمنا وچ کري سنان، دل وچ کوٽا ڌرن ڌيان
من کا ميل ڪبهون نہ جاوي، توڙي گنگا تيرٿ ناوي
پوٿي پستڪ پڙهہ بي لاڄا، اپني لاڄ وڃاوي
کهت کرم علي سوئي نر درٻارون ڌکا کاوي

کيهون تم ري اتپتي، کيهون تم ري ذات
کون پرش کا هي تو چيلا، آيا کڻ کي سات

آلي همري هي اتپتي، جوڳي همري ذات
الک پرس کا هون نت چيلا، آيا پون کي سات

کون گرو تيري آگي پيڇهي، کون گرو تيري هيٺ
کون گرو تيري سر کي اوپر، کون گرو تيري پيٺ

پون گرو ميري آگي پيڇي، ڌرتي گرو ميري هيٺ
سبڌ گرو ميري سر کي اوپر، آنند گرو هئي ميري پيٺ

Gul Hayat Institute

سلوڪ

ڪنبڙي ڪاشي ايڪ هي، اُر روحل روپ ڪبير
جو چل آوي دڪ مِٽي، جنم جنم ڪي پير

ڪنبڙي تو ڪئنچن پُري، جس ۾ پرش ليو اوتار
روحل رنگ لاگو رهي، آٺ پهر اِڪ سار

ڪنبڙي پوري نج ڌام هي، جيڪو ليوي نام
جٺ دولهہ دريا خان وسي، سڀ ڪي ساري ڪام
جنم مرن ڪا ٻنڌن ڪاٽي، سڌ هووي سڀ ڪام

ڪنبڙي اتم ڌام هي، جس منهہ سنتان پايو ڪلتار
اس ڌام ڪي جن شيوا ڪري، تن پايو مڪيہ دوار

ڪنبڙي مانسرور هي، هر هيران ڪي کهان
گرو ڪرم علي ڪرپا ڪيني، تب هي پڙي پهچان

Gul Hayat Institute

واٽي

آج موري مانهين آنند پيو هي، رام رنگ لايو هي
من کي ممتا سهجي ماري، چرن ڪنول چت لايو هي
پانج سکي مل منگل گايا، هري ڪو جس گايو هي
ماري باڙي ڦولان ڇائي، سرتا مالهڻ ڦول چوندڻ آئي هي
ڪرم علي سهجي پايا، گر فيض علي مجهي بتايو هي

هرجس

سانوري آ ڪي بين بجائي، ڪيسي بين بجائي
ساري سرت ڀُهلائي
جل جمنا ڀرڻ جو ڳئي تي، موري گهاگهر آڻ ڏگائي
سارا لوڪ مينون ڏيکي، موري بيٽي آڻ جهلائي
ست سهيليان سنگ جو گئي تي، ماري ساڙهي آڻ وجائي
بندرا بن سون ڪان جي آيا، ڪرم علي هي چيٽڪ لائي

Gul Hayat Institute

آرتي روپ ڪلياڻ

آرتي گران ڪي سهجي ڪيجي
جيوت مگت تب هو ليجي

تن من ڌن گران ڪو ڏيجي، پريم پيالا ڀر ڀر پيجي
اپني پيا ڪا درشن ڪيجي

ناڀ ڪنول ۾ دم دمويجي، الٽ پائون آڪاش چڙهيجي
اپني پيا ڪا درشن ڪيجي

اجر امر ڪا راهه ليجي، اپنا هنس آڪاش اڏيجي
ڏسوين ڏوار درشن ڪيجي

ڪرم علي سورا جيوتي مري جي، هوءِ نرواڻ آڳو چڙهيجي
ڪايا ڪون سنگ مول نه ڪيجي

Gul Hayat Institute

واٽي روپ آسا

اري ساڌو پائي پريم ڪيتا هي پسارا
ماريا نينهن دا نعرا

وحدت پيالا جام پيتو سي، مرشد راهه بتايا
پرم انڌيرا دور پيا هي، اپريا سورج سارا

بيخود مست ڪيتا هي مينون، هر دم رهون هوشيارا
ڪايا دي وچ سير ڪيتوسي، ويکيا هي نور نظارا

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمنا، گهٽ ۾ تيرٿ نايا
گر فيض علي ڪرپا ڪيني، ڪليا گل گزارا

ڪرم علي ڏيس ايسا پايا
قير پاچا نهين آيا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

دل دوارڪا ڪايا ڪاسي، تن من تيرٿ نايا هي
مرشد سانون معلم ڪيتا، راهه الله دا پايا هي
وحدت والا جام پيتو سي، جنهن مستو مست بنايا هي
موج اونهي وچ عاشق آئي، انا الحق الايا هي
جوڳي جوڳ جڳاوڻ دا، گهٽ وچ تلڪ لڳايا هي
روح ڪنون منصب اڳي دا هويا، ڪرم علي نام ڏرايا هي

وائي روپ آسا

ساڌو پائي انيوءِ نگر وسايا
جا سون ٻهت آنند سک پايا

بيد ڪتيب وان پنهنجي ناهين، بن جيا گڻ گايا
اڪيان بنا اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرن سوايا

پڳ بنان پيندو چلٽا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ گايا
پريم ڪلا سون اي پد پايا، چن ۾ ناوڻ نايا

گر فيض علي آڻ سمايا، هم امر تڪاٽا پايا
ڪرم علي جو هويا سو شهه پايا، الٽا راهه چلايا

Gul Hayat Institute

وائي روپ آسا

ساڏو پائي ستگر سبد سنايا
جاسون گيان آڪاڙي آيا

ڪايا ري ڪوٽ نا چوٽ چلائي، پانچ مار منايا
چوبيس هزار هي فوج هماري، جوڌا جوان لڙايا

سانس ڪي سرنگ گگن گڙهه ڦوڙيا، پريم چتا جگايا
برهه ڪي بوند اندر سون ڦوٽي، من ڪا ميل مٽايا

وارئي وار چڙهيا نرباڻا، نرپئو ڏيس وسايا
اوهان ڏيس ۾ ڏوم پڙنت هي، انحد ناد وڄايا

سهجي سهجي ميلا هويا، هنس سي هنس ملايا
ڏيس ڪرم علي ايسا پايا، ڦير پاڇو نهين آيا

Gul Hayat Institute

واڻي روپ ڪلياڻ

اري ساڌو پائي گهوڙا دم دوڙايا ري
سري راهه چلايا ري

سيل سنتوڪ ڪا سنجهه پلاڻيو، سٽهي صورت وچ پايا جي
سانس بنا هڪ گهوڙا دوڙايا، ماس بنا هسوار چڙهايا ري

عرش ڪرش ڪا ميدان ٺهرايا، تنهن ۾ گوهه اٺايا جي
راهه اگم ڪا سي چينا، هنسا ناوڻ نايا ري

مول سون ڦيرا پايا جي، لنگ مين لهر لڳايا جي
نايي سون آگي چليا، رڌي رمن رمايا ري

ڪنٺ ڪنول ۾ هنسا ٻولي، سرسوتي راڳ سنايا جي
تريٽي اوپر لعل براجي، تر گهٽي جوت سوايا ري

ٻنور گفا ۾ نرنجن باجي، ڏسوين الک جڳايا جي
ٻرم انڌارو دور ٻيو هي، چن ناوڻ نايا ري

ڏنڪا مار جاءِ ٻيٺا هنسا، امر پائي بادشاهي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، چوڏس ڪري نگاهي ري

Gul Hayat Institute

واڻي روپ ڪلياڻ

انيوءِ پد هي گر بتايا، گر بتايا جنم سڌاريا

ستگر صاحب ڪرپا ڪيني، اگم انڙ ڪا راهه بتايا
اپني پيا ڪو هات جو ڪيا، تب هويا گهٽ اُجواڙا

ڏن ڏن ستگر مجهي سمجهايا، ٻول ٻرم ڪا موهه مٽايا
اڪيان بن اڻ ٻوم بتايا، پل ۾ امر ٽڪاڻا پايا

گيان ڪا سوريه ڪيا پرڪا شا، ڪال ڪروڌ ڪو ڪرليا ناسا
اوگا ٻان اڏر سمايا، چئوڪوٽ هويا جوت سوايا

فيض علي گر مجهه ۾ سمايا، آپو آپ ۾ درشن پايا
الک نام سنايا تپهون هردي مانهين گل ڪلايا

ڪرم علي ايسا پد پايا، گهٽ گهٽ مانهين گنگا نايا
پانچ سکي مل منگل گايا، مرڻ جنم ڪا سنسا مٽايا

Gul Hayat Institute

وائي روپ سارنگ

برھہ اسان نون ڏنگ لڳايا، عشق مچايا شور وي
پريم ڪو بادل برسڻ آيو، جھن جھن لاڳي جھڪور وي
گگن منڊل ماھين بجلي چمڪي، انحد گھرايو گھن گھور وي
سيل سنتوڪ ڪو سمايا آڪر، جُھرٽا لڳيا ھي زور وي
پانچ سکي مل منگل گايا، ڪرم علي لاگو رنگاوي

واٽي روپ سارنگ

ياڳ يلا ميرا ستگر آيا، آج ميرا آنگن سھايا ھي
ستگر آيا يئي واڌائي، سھجان سيج وڇايا ھي
ستگر آيا رنگ لڳيا، ڪليا باغ بھارا ھي
پانچ سکي مل منگل گايا، ھرڪا جس جو گايا ھي
ڪرعلي ڪليا ياڳ ھمارا روزون روز سوايا ھي

Gul Hayat Institute

وڏائو روپ ڪلياڻ

ستگر ڦيرا پايا هي، ڪليا دل ڪا تاڙا هي
ستگر آيا پريم جڳايا أپريا سورج سارا هي
ستگر آيا باغ لڳايا، ڪل ڳيا گل هزارا هي
ستگر صاحب انترجامي، ڪيل الک جڳايا هي
ڪرم علي ڪليا ڀاڳ همارا، روزون روز سويارا هي

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر سير ڪيتوسي، گهوڙا دم دوڙايا هي
سرت نرت کي سواري ڪيني، خاصي ٿور ٿرايا هي
پنج عناصر ڪايا دي وچ، تن من تار ملايا هي
اربعہ عناصر دي مٽي دا بوتا، خالق خوب بنايا هي
خيال اي سارا ڪيل بنايا، پسريا آڻ پسارا هي
ڪرم علي دي وچ طوطا ٻولي، روپ ورن سڀ نيارا هي

Gul Hayat Institute

واٽي روپ آسا

ساڌو ياٺي هر سون نيهه لڳايا
جا سون اپنا جنم سڌارا يا

هر سمرن سون ايسا سک پايا، جا سون لعل امر ٿئي ميري ڪايا
سهجي سهجي ميلا هويا، هنس سي هنس ملايا

مئين پوربي پورب ديس ڪا پورب ماڻهين آيا
هَنتا نربند، پنڊڻ نهين ڪوئي، ڦر الٽ آپ سمايا

گيان ڪا سوريه پيا پرڪاسا، ڪال ڪرود ڪو ڪرليا ناسا
چئو ڪونٽ جوت ڪيا اجواڙا، ڪليا گل هزارايا

پار برم برم سون مليا، هزارين نام ڪهايا
جل ڪي بوند ملي جل ماڻهين، سيس نام ڏرايا

ايڪو نام سون رهون غلطانا، سدا مست مگن هم هويا
اي ايسا پد ڪرم علي پايا، سو ڦر جنم نهين آيا

Gul Hayat Institute

واڻي روپ ڪلياڻ

ساڌو پائي هم هون سر خدا ڪا
آپو آپ ڪا گيت هون گاتا

هم هون امر ڪبهون نهين مرتا، هم هون نور خدا ڪا

جس ڪو تم ڪلپتي هو، هم هون سر آد جگاد ڪهاتا

نا مئين اور ڪسي ڪو سمرون، آپو آپ ڪا گيت هون گاتا

نهين ڪو مات پتا ميري جنني گرڀ نهين هم آتا

صاحب مري تو هم ڀي مرتا، ڪرم علي هي سر خدا ڪا

واڻي روپ جوڳ

ساڌو ست سبڌ سون نيهه لڳايا، پورڻ پد تبهون پايا
گهٽ ڪي مانهين سوجهي پڙي هي، اندر جوت جگايا

پرم انڌارو دور ڀيو هي، جوتي جوت جگايا
گيان سمنڊ ۾ ٽبڪي ماري، موتي لعل لڪايا

پار برم پد پايو بن ڏيهي آپ ملايا
جوئي هويا سوئي سمايا، آپو آپ اٽڪايا

گيان ڪا سورج گهٽ منه اوگا، پرگهٽ جوت سوايا
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، ڦر پاڇا نهين آيا

واڻي روپ آسا

ساڌو پائي انيو نگر وسايا
جا سون پهت آنند سک پايا

اس ڏيس کي مهما کيسي ڪريئي، جا سون آيا نہ ڪو جايا
رات ڏن اوهان پي ناهين، ڌوپ ناهين ڪو ڇايا

بيد ڪتيب اوهان ناهين، بن جييا هي گن گايا
اڪيان بن اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرڻ سوايا

پگ بنا پيندبو چلٽا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ گايا
پريم ڪلا سون اي پد پايا، اگڙي سن ۾ جاءِ سمايا

ڪرم علي جو هويا سوئي پايا، الٽا راهہ چلايا
گر فيض علي آڻ سمايا، هم امر ٽڪاٽا پايا

Gul Hayat Institute

واٽي رپ آسا

ساڌو پائي انيوءِ پد هم پايا جي
جا سون گيان آڪاڙي آيا ري

بيد ڪتيب اوهان پي ناهي، الٽا راهه چلايا
چار پدان سون پد اگوچر، اوهان جاءِ سمايا ري

گيان سمند منهه ٽبڪي ماري، موتي مانهه لکايا
گنگا جمنا پنهنچي ناهين، چن ۾ ناوڻ نايا ري

تريٽي مانهين تاڙي لاڳي، ڏسوين الک جڳايا
پرم انديرو دور پيو هي، ڪرلي سمرڻ سوايا ري

جاسون آوي ناهين ڪو جاوي، اوهان نگر وسايا
رات دن اوهان ناهين، ناهين ڌوپ نه ڇايا ري

ڏيس اسي ۾ مري نه جنمي، ناهين ڪو اوتار ڌرايا
اسي سن سون آڳي سن هي، ڪرم علي الک جڳايا ري

Gul Hayat Institute

واٹي روپ آسا

ساڏو پائي چيتن راج کمائي
جان سي پرجا، بهت سک پائي

چيتن هي تخت براجا بيٺا، ڦر گئي رام دهائي
سيل سنتوک دوئي آگي اويا، ڪال نه نيڙي آئي

سيل سنتوک کا چنور ڍلايا، ديا دربان اپائي
جپ تپ دونون ڪري وچاڻا، ست کي سيج وڇائي

پريم کا پلنگ وڇايا، هنسا سي حڪم هلايا
ڏنگا مار جاءِ ٻيٺا هنسا، چوڏيس ڪري نگاهي

ٻيري مار اڪيلا ٻهه جيتا، نر پئي نگر وسائي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، امر پائي بادشاهي

Gul Hayat Institute

واٽي روپ جوڳ

ستگرو راهه بتايا هي، کليا بخت سوايا هي
ناپ ڪنول سون دم اٿايا ، اُلٽ آپ سمايا هي
رڌي ڪنول ۾ شِو درسايا، هيرا لعل لکايا هي
ڪنٺ چڪر ۾ آوت آوازا، سر سوتي سيل ويچاريا هي
گگن منڊل ۾ پيا جهڻڪارا، انحد ناد بڄايا هي
ڪرم علي رانجهو هڪ ٿيا سي، ايڪو ايڪ سمايا هي

واٽي روپ جوڳ

ستگرو ميرا آپ الک هي، ايڪوئي ايڪ الاهي هي
ست سبڌ سون نينهن لڳايا، ڏار مون تار ملائي هي
سرت نرت ڪا جهنڊا لگايا، الٽ سلٽ گنگ نائي هي
رام نام ڪي ڏور لڳائي، ترڪٽي جوت جڳائي هي
فيض علي هي ستگرو ميرا، امر نام سڻائي هي
ڪرم علي آپو آپ هويا سي، انيئو نگر بسائي هي

Gul Hayat Institute

ريختہ روپ جوڳ

عشق جنهن سر تي آيا هي
واه جو جوش جڳايا هي

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمنا
گهٽ ۾ تيرٿ نايا هي

ڪوڙ ڪپٽ ڪا سندرا پاڈا
ڪوڙي گيان سنايا هي

پوٿي پستڪ ٻيد بتاوي،
جڳ ۾ ڪوڙ ڪمايا هي

ڪرم علي جو آپ سڃاڻي يار
آپو آپ ۾ پايا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ٿوڙي

عشق ميري گهر آيا ري
پانچ سکي مل منگل گايا ري
آئو ري سنئيان ڏيوو وڌائي، آج پلا دن آيا ري
جس ڪارڻ مئين پئي اداسي، سو گهٽ پيڙ پايا ري
پريم ڪا بادل برسڻ آيا، وچڙيا يار ملايا ري
لون لون دي وچ آڻ سمايا، ڳوڙها رنگ لڳايا ري
ڪرم علي هي نوشہ پايا، ڪليا بخت سوايا ري

وڌائو روپ ڪلياڻ

ساڌو پائي ستگر آنگن آياري، ڪليا ڀاڳ سوايا ري
اگر عنبر ڪا ڪيا وچاٽا، هر ڪا جس گايا ري
هر آوسا سٽاٽا پريم پڙاٽا، تن من سر چڙهايا ري
ستگر آيا سبد سنايا، من ڪا ميل مٽايا ري
مول چڪر آسڻ ڪيا، ترپٽي درشن پايا ري
صاحب هم ڪو ايسا مليا، چن ۾ ڪرم ڪمايا ري
ڪرم علي تي ڪرپا هوئي، ڏسوين جاءِ سمايا ري

Gul Hayat Institute

واٽي روپ جوڳ

مانکو جنم لي آيا ري، ساڌو پائي هيرا موتي پايا ري

ناهين مات پتا کو تيرا، ناکو سنگي سايا ري
نام سمرڻ کو تم جو آيا، ڳل پڙ گيا قندا مايا ري

تيرا جنم اکارٿ جاوي، غفلت ۾ پڙيو عمر گنواوي
پيڇي تو گهٽي پڇتا سي، جب ڪال کا هيلا آيا ري

غفلت کي تو نيند هي سوتا، اڃا نهين هوشيارا ري
سنگي ساٿي سڀ چل گئي تيري، تيرا پي وارا آيا ري

ڏوت پوت پئو ساگر کا پارا، سڻ ڪرم علي ڪري پڪارا
ايهان ڪوئي ورلا چوٿا، سٽي کو همرا هيلا ري

واٽي روپ جوڳ

مانکو جنم هات جو آيا، سمجھ هيرا موتي پائي هي

مئين، مئڏي کر مايا ميڙي، ڏوڙ مٽي سر پائي هي

کام کروڌ موهه لوڀ اهنکارا، خوب کرن لڙائي هي

سورا هووي سو مار مناوي، غافل عمر وڃائي هي

کرم علي کري پکارا، صاحب نام سچائي هي

Gul Hayat Institute

واٽي روپ جوڳ

ساڌو هووي من کو ماري، گيان ڪٽي سڀ ڪوڙا هي
مالها مڪر دي هٿ وچ چا ڪر، ڪوڙي پرم پلايا هي
چوٽي رکي سو چور ڪهيجي، ڳل وچ جٽيا پايا هي
گنگا جمنا سنان ڪريندا، نہ من ڪا ميل مٽايا هي
ڪاچي مندر ڪتا پئونڪي، بڪ بڪ گيان سٽايا هي
ڪرم علي جيڪو آپ سڃاڻي، جيتائي مر جايا هي

واٽي روپ جوڳ

مرشد اڳڻ آيا هي، جاڳيا ڀاڳ سوايا هي
گنگا جمنا گهٽ ۾ هويا،تن ۾ تيرٿ نايا هي
ڪاسي مترا جوپي جاوئي،او پي پنڌ اجايا هي
دم ڪا گهوڙا هر دم دوڙ، خاصي ٽور ٽرايا هي
راتيان ڏينهان خيال اونهيءَ وچ، ڪرم علي الک جڳايا هي

واڻي روپ جوڳ

منڙي ٻولي يار سڄڻ دي، سڀ ڪون ڪھ سڻايا
ٻرندا بن ۾ مرلي وڄاندا، مترا ۾ ڏوم مچايا
گنگا جمنا مول نہ ويسان، تن ۾ تيرٿ نايا
گوڪل ڪسبن هردي جا ڪر، هون ۾ الک جڳايا
پانچ سکي پيڙا رم ڪر، بي مک بين وڄايا
رام دواري جا ڪر، ڪرم علي نام ڏرايا

واڻي روپ ڪلياڻ

ميري نگري ۾ صاحب آيو، صاحب آيو رام رنگ لايو

تن من سيس وارڻ جاوان، ستگر پريم پلايو
گگن منڊل مانهين بجلي چمڪي، بن بادل برھ برسايو

تريٽي مانهين تاڙي جو لاڳي، ڏسوين الک جڳايو
من ڪي ميل دور پئي هي، چت چتين سون لايو

گرو روحل جب آڻ سمايا، ٻن جيپا گڻ ڳايو
شاهو شاھ ڪرپا ڪيني، غلام علي ڀيد بتايو

دريا خان صاحب ايسو پايو، الٿ گيان سنايو
ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول چت لايو

Gul Hayat Instute

ريختہ روپ ڪلياڻ

ميري هردي لعل، سرتا ناچي نار
ڪام ڪروڌ لوڀ موهہ اهنڪارا، مٽ گيا آل جنجال
سيل سنتوڪ ڪميا ڪر دل ۾، صاحب پيا رڪپال
برهما وشنو شو رمتا ديکا، گڻيش بجاوي تال
سات سنگي مل ويڪڻ آيان، انحد باجي تال
ڪرم علي سوريہ پيا پرڪاسا، عشق ڪيتا نروار

واٽي روپ ڪلياڻ

ميري مندرئي ۾ رام رنگ لايو
رام رنگ لايو، ٻهت سک پايو

من ڪي ممتا سهجي ماري، ستگر سبد سنايو
ڪام ڪروڌ موهہ اهنڪار لوڀ گيا هي، چت چيتن سون لايو

اگر عنبر ڪا سرور پريا، ٽيڪي مار جهيلايو
ڏسوين ڌواري تاڙي لاگي، انحد ناد بجايو

گر فيض علي ڪرپا ڪيني، بن جيا گن گايو
ڪرم علي سهجي پايا، چرن ڪنول چت لايو

Gul Hayat Institute

واٽي روپ جوڳ

هم هون واپاري نام صاحب کا
وڻج واپارا کرتي هون

ايسا واپار کيجي، صاحب اپڻا هاٿ سون ليجي
پير نہ پٺ تي ڌرتي هون

مار نعرا انا الحق والا
سولي قدم ڌرتي هون

آپ بنا آپ صحي سڃي
جيئري جي هي مرتي هون

ڪرم علي عاشق مول نہ مڙدي
سر سانگ اتي ڌرتي هون

واٽي روپ جوڳ

ساڌو نام ليوڻ ڪو آيا هي، جيتي هي مر جايا هي

موهہ وڏائي ڪو جو ڇوڙي، سوئي ساڌو نام ڪهايا هي

گيان ڪري لوڪان سناوي، ڪوڙي پرم ريجهايا هي

پنڊت پوٿي بيد هي پڙهتا، اي سڀ ڪوڙ ڪمايا هي

جوڳي جتي سناسي هوڪر، ماتا موند منڊايا هي

ڪرم علي راهہ الک جو چليا، پاڇو مور نہ آيا هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

هم شرح ساڳي صحيح سچاتم
گيت انا الحق ڳائي هون

دين پيچڻ دي ڪم اساڏي
سُوري سر چڙهائي هون

دين مذهب ٿوڙ چوڙيو سي
نينهن نسنگ نچائي هون

مسجد مصلا ڍاهه چوڙيو سي
مندر پير نه پائي هون

علم عقل دي ٽڳي ٿوڙيو سي
ڪرم علي نام ڏرائي هون

Gul Hayat Institute

صوفي ڪرم علي فقير اول
جو ڪلام

Gul Hayat Institute

سنڌي ڪلام

منقبت

منهنجي درد جي ڪر دوا، يا علي يا علي
آهين اڙين جو آڌار تون شير خدا، علي

آزار منهنجا ڪٽ تون، ڏوهن ڏي ڪين ڏس تون
سڌ سگهو تون سڻ سچا، مشڪل ڪشا علي

صدقو حسن حسين جو، منهنجي حمايت ڪر علي
ٻئي در پلا ڪهڙي وڃان، تو سوا ڪانهي ڳلي

هي قلب ڪشادو ٿئي، پي جام ڪوثر تو هٿان
لهي غير غفلت سر مٿان، روشن ٿئي درشن دلي

ڪرم علي تي ماڙ ڪر، دل اسان جي شاد ڪر
مدعي مڙئي ماد ڪر، حيدر ڪرار علي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ مارُوي

اڄان تُو درويش سڏائين، هٿ نہ ڪيڙئي خيال ميان
عشق بنان تئي عمر اجائي، جيئڻ آهه جنجال ميان

بنان عشق جي ناهي حاصل، رند سندو رهوار ميان
ناهه نڳيءَ جا وينين ناهي، من ۾ مقصد مال ميان

ريءَ سڃاڻ پنهنجي، ٻيون ڳالهيون مڙئي خام ميان
مڪر جي تسبيح پيو ڦيرين، مسئلا ڪري محال ميان

دغا دولاب جا سندرا تاڻي، لافون هڻي تو هزار ميان
ارٿ گيان ڪٿين پيو ڪوڙا، موڙها ڏئي مثال ميان

پستڪ پاٺ پڙهي تو وڃائي، عمر ساري افراد ميان
ڪرم علي ڪيئن ملندو توکي، هاديءَ وارو حال ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

رُت پلي ڪري آئي اٺم هاٺي، مينهن لايون ملهارڙيون
اسو ڪتي آيو اٺم پاڏرو، ڦگڻ ۾ تيون بهارڙيون
چيڙ ريپڙ آهن تاتي، ڪالينگ پڪا آهن جا مڙيون
ڪيٽن تي تيون ڳاڙهيون ٻيريون، ڦوڳن تيون ڦلارڙيون
مور ڊيل ٻا ٻيهو ٻولي، ڪرم علي طرح طرح ڪن تنوارڙيون

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ڳنڍڻ جي يار، ڪانہ لڌو ڪا منهنجي سار
پيچ پريت جا وئين تون پائي، برھہ ڪيو آهي بيمار
اڃي سڄڻ تون جهاتي پاتي، ٿي آهيان بي اختيار
ناز نيڻن جي وڌو نهوڙي، ڏينهن لنگهن لاچار
جادو جوڙي يار بچي وئين اڃي ڪين قرار
ڪرم علي فقير ڪي سڪ اوهان جي، نينهن ڪيو نروار

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڪنيات

ڪوهياري جو نينهن، چنڙيءَ رات لکيو هو

ننڊڙي لاڪون سور پرايم، جمندي لاڪون ڄاڻ
هي آڻ وتو هو

ٽوڙيان ٽتي ڪين ميان، برهه ڪيو باران
روز اول ڪان اڳي هو

پيچ پنهل مونسان آهي پاتو، عشق آهي آفات
باري بار اٿايو هو

ڪرم علي انهيءَ خيال جي ميان، پوندي انهن کي ڄاڻ
جنهن قدم رکيو هو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مارُوئڙن جا پور پون، اندر ۾ گهڻا
پون اندر ۾ گهڻا، موتي شال ملان

قيد ڪري تون هت آندي، هُت مارو روئن مان هت باندي
ڪڏي ڇڏ جان ڪوٽن مان، پيا ڪهڙا سور سليان

سرتيون سارينديون گهڙي نہ گهارينديون
گهر ويهي سي سور سلينديون
مري تہ وڃي ها ماروئي، ويني پاڻ پليان

ماروئي ڪي ملڻ جي جهوري جيءَ ۾ گهٽي
اسين ڏوٿيئڙا اوڏئون ڪين زربفت زري
ڇڏي سنگر ۽ پيرون پڪا، جيل اندر تي جاليان

چوي ڪرم علي فقير سانگي مون ملندا
لک هزار ٿورا مون مٿي تن جا ٿيندا
ڳڻ انهن جا ڳايان، ڏسيو نيڻ تاريان

Gul Hayat Institute

ڪلام روپ جوڳ

مارو ڄام امير عمر، هت قسمت مونکي آهي آندو

ڪوٺن ۾ ٿي آهيان ماندي، جر وهايان جال
سورن ساهه ڪيو آ ماندو

ساعت ساعت سانگيئڙن جي، مُون ماري ٿي ميار
پرت سندو پيو ڳل ۾ ڦاندو

ڏوٿي ڏاڏاٽا ياد پون ٿا، ڪير ڪٿا ۾ چاريون چار
روح نه منهنجو توسان رلبو

ڪرم علي ڏسان شل مارو موٽي، والي واري واڳ
سار سيوئي لعلڻ لهندو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

ملڪ اسان جو وسي پيو سارو
مينهن لايون برساتيون ميان

ڪالينگ چيڙ پچي پيا پٽ تي
ڪينئن تي تيون باغ بهاريون ميان

لوڏڪ للر آٽن اباڻا، ڳاگيون پڪيون
تر لالڙيون ميان

چيڙن ڏنار اسر جو چانگون
طرخين ڪن تنواريون ميان

مند گهمڻ جي آهي اصل اهائي
ڪرم علي ڪر تياريون ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ بروو

مونکي آهي برهه بات سڻائي
ساڻ دم جي آهي بادشاهي

شاهه منصور سولي تي
ڪيئن چڙهيو وجي ڦاهي

پير پيغمبر هتئون ويا سي
تن جي خبر ناهي ڪائي

پنهنجو پاڻ ڳرگر تيا سي
وسري وئي ٻي سڀ وائي

رمز رندن جي عاشق سمجهن
ٻي ڪي ڪل ناهي ڪائي

ڪرم علي آهي سر جو سودو
جيئري مري ڪن تا ڪمائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، پنهنجو پاڻ سمايان تو
پنهنجو پاڻ سمايان تو، گيت انا الحق ڳايان تو

سامي اچن تا قربئون ڪاهي، سر جو سانگو سيئي لاهي
بيحد بيشمار، من ۾ مچ مچايان تو

گنگا جن ڪي پند اٽانگو، ڇڏ تون لاهي سر جو سانگو
ڪايا ڪاسي جن، تن ۾ تيرٿ نايان تو

گنگا جمنا سان تنهنجو ڇاهي، ماس هڏا ڇڏ جان جلائي
درس ڏنم ديدار، دل ۾ درشن پايان تو

نانگن ڪي لاهوت سدائين، ناسوت ناهي جاءِ اتاهين
ملڪوت تنهنجو آ ماڳ، جبروت اندر پير پايان تو

ڪرم علي ڏيهه انهيءَ ۾ ويا سي، مرڻ جيئڻ جا پول پڳا سي
نينهن ڪيو نروار، ذات ۾ ذات ملايان تو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، سورهيه سر سڏايون ٿا
سورهيه سر سڏايون ٿا، هو هو هل هلايون ٿا

سولي تي چڙهي سير ڪيا سي، پنهنجو پاڻ ۾ گم ٿيا سي
اچي ٿيم اظهار، گيت انا الحق ڳايون ٿا، ڳايون ٿا

سامين ڪي آهي سڪ سوائي، ڏينهان راتيون ڪن ڪمائي
بيحد بيشمار، خون جگر جو ڪايون ٿا، ڪايون ٿا

جوڳي ٿي جوڳ جون جيٽا پاتم، بيراڳي ٿي پسمي لاتم
هر جاءِ آهيون نروار، هو ڪو حق هلايون ٿا، هلايون ٿا

ڪرم علي نانگا ننگئون نڪتا، سچ پسي سي سرها ٿيئڙا
ڪهڙي هٽجي هام، اَلاِنسان الايون ٿا، الايون ٿا

ڪافي روپ آسا

هي سر ساڳي آهي، اوهان سمجهيو ڇا هي

شاهه منصور سولي تي، ڪيئن چڙهيو وجي ڦاهي

بيخوديءَ واري بحر مون. ڏس تون ليئو پائي

محبت جي ميدان ۾، سورهيه وِيندا ڪي ڪاهي

ڪرم علي خام خيال جا، ڇڏ لاڳاپا لاهي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ٽوڙي

اڄ عشق مون گهر آيو ڙي، اندر منجهه سمايو ڙي
ظاهر باطن اندر ساهه سمايو، جيءَ ۾ جادو لايو ڙي
منهن مهتاب سڄڻ جي صورت، لعلڻ ليئڙو پايو ڙي
ونحن اقرب قول ڪيو سي، پرين اڇي سو پاڙيو ڙي
عشق اوهان جي آتش لائي، ننڊ آرام ڦٽايو ڙي
ڪرم علي اصل ڪان آهي اوهان جو، ڍولڻ مون ڳل لايو ڙي

ڪافي روپ پيروي

ڏٺم رخ ماهه نور انور، زلف خما خم خم بشيهر
اکيون تنهنجو ڪجليون ڪاريون
ڏين جهلڪا جهل جهل جهل
دندان موتي لبين لعلي، ابرو ڪمانان چل چل چل
صفت تنهنجي ڪريان ڪهڙي، پون تا پور پل پل پل
ڪرم علي سان ٿي، محب ملاقي، سڪي دلڙي ول ول ول

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ بروو

اصل اسانجو آهي نينهن جو ناتو
چو تو گذاريون ڏور
اڪيون تنهنجون خوب خماريون، چشمن ڪيو آهي چور
رمز عاشق جي عاشق ڄاڻن، عام ڇا ڄاڻن بي شعور
مُوٺو تي جن مام سڄاتي، ڇڏيائون ڦند فتور
چوي ڪرم علي فقير سر ڏئي، مري تيڻ منصور

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ملڻ جي دلبر يار، راتيان ڏينهان تنهجي تار
تنهنجي ملڻ لئي آهيان ماندي، بيوس آهيان مان لاچار
يار وساري وڃي تون وينين، واڳ وطن تي وار
تنهنجي ڏسڻ لئي آهيان ماندي، جر وهايان ڄار
ڪرم علي فقير چوي سڪ مان، گهوٽ اچي گڏ گهار

ڪافي روپ تــوڙي

ويـنـديـس ور ڪـوهـيـاري ڏي ڪـاهـي، ڪـاهـي
جـنـهـن سـان پـانـڌ اڙيـو مـنـهـنجـو آهـي، آهـي
ٻڌم سندرو سڪ جو ساهي، ڏس ڏنو ڪنهن ڏاهي ڏاهي
چڙهنديس جبل چوٽئين، ليڪ لکيو جو آهي آهي
ويـنـديـس رهـنـديـس ڪـيـن ڪـي، سـڪ ڏنـو آ تـائـي تـائـي
ڪرم علي انهيءَ خيال منجهان، ڇڏيا لاڳاپا لاهي، لاهي

ڪافي روپ تــوڙي

ويـــنـــديـــس ڪـــيـــچ ڏٽـــي ڏي ڪـــاهـــي
مـــنـــهـــنجـــو نـــيـــنـــهـــن نـــيـــئـــون تـــن آهـــي

ڏيـــرن مـــئـــي ســـان مـــيـــان ڪـــانـــ رهـــائـــي
ويـــا داغ مـــئـــي ڪـــي لائـــي لائـــي

ڏيـــرن مـــئـــي ســـان ڏاڍ جـــو ڪـــيـــڙو
طـــعـــنـــن ڏنـــو آهـــي تـــائـــي تـــائـــي

چـــڙهـــنـــديـــس جـــبـــل چـــوٽ تـــي
ســـنـــدرو ٻـــڌو اتـــم ســـاهـــي ســـاهـــي

ڪـــرم عـــلـــي چـــوي خـــيـــال انـــهـــيءَ ۾
ڇـــڏيـــو ســـر جـــو ســـانـــگـــو لاهـــي لاهـــي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پيروي

عمر ڪر نہ نتر سان ايڏو ظلم زوري
ڏني جا اباڻن، لاهيان ڪيئن سا لوئي

آيس ڪوهہ تي آءُ پاڻي ڀرڻ لئي
ڪٽي آئين تون اٺ تي، ڇوهئون ڇوهہ ڇوهي

اڄي قيد ڪئي تو، بنديائي بي ڏوهي
ادا نہ اللہ جي موٽائج سوئي

سرتيون سارن گهڻو، ڪيئن رهان ويهي
اکير آ انهن جي دلڙي جا موهي

ميان ڪرم علي ملائي، مولا شال سانگي
عمر آئون اباڻا، ساريان روز روئي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ تلنگ

عـمـر ادا مـارن جـا ڪـيـئـي سـور سـامـاڻـا
ڪـيـئـن ڪـيـان ڪـاڏي وجـان، دل ۾ دود دڪـاڻـا

ويـڙهـيـچـا ولـهـر ۾ آهـن، ڏيـهـي ڏوتـي ڏاڏاڻـا
خـوش وسـن سـي شـال سـدائـيـن، مـنـهـنـجـا اباڻـا

ولر ۾ واڙا ٻڪر ٻاٻاڻا، ساهه منهنجي ڪي سيباڻا
ڪـيـئـن ڪـيان ڪاڏي وجان، جيءَ اندر پـيـا جـهـوراڻا

ڪـرم عـلـي ڪـنـدو پـال پـلا، آباد هـونـدا شـل پـاڻـا
ڏيـنـهـن ڏڪـيـا تـي بـنـد ۾ گـهـاريـان، گـهـٽ وهـن تـا گـهـاڻـا

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

خوش وسن سانگي شال، ملڪ مارن جو ٿيو وسيون وسيون

عاجز عمر هت آءُ آهيان، جيڏين ريءَ هت ڪين گذاريان
اهي ناهن دل کان دور، سڪون اتم انهن جون سچيون، سچيون

ڪوٽن ۾ آٽي عمر اڙائي، قسمت قيدن منجهه ڪڙائي
پرت پون تا پور، سورن ٻڌايون اتم پٽيون، پٽيون

روز رويو ٿي راهه نهاريان، ڳوڙها ڳلن تان وينى ڳاڙيان
ڏوٽيئڙا ٿيا ڏور، ڪير پيان وجي وٽيون وٽيون

ڪرڙ ڪنڊا ڪن ڏٽ ڏوئنرا، قوت انهن جا گهاٽا ڏوئنرا
ڪرم علي سڪ ڏنا هي سور، ڏسان وجي شل پٽيون، پٽيون

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڪنيات

بارو چل ساڻ وو، پرتئون پيچ پيو هو

ڪيئن ڪيان ڪنهن کي چوان ميان، برهين ڪيو باران
دردن جو دود دکيو هو

وس ڪان آءٌ بيوس جو تيئڙي، سورن جو آهي سامان
اندر ۾ جو مچيو هو

دردن دلڙي آهي جو ماري، برهہ جو باري آهي بار
سر تي سرتيون آڻ انو هو

ڪرم علي ڪڻ قدم تون اڳتي، عشق ڪرائي جاڻ
ورهيہ جو پاتو ويس وڳو هو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مـــاروئـــڙن جـــو پـــڙدو رڪـــنـــدو پـــاڻ خـــدا
قـــســـمـــت ڪـــيـــو مـــونـــڪـــي جـــدا

زوري زور ڪـــري آنـــدئـــي هـــت مـــون ڪـــٺـــي
ڪـــدي ڇـــڏ ڪـــوٽـــن مـــان، بـــانـــور ڇـــڏ تـــون بـــنـــدا

آڇ نـــہ عـــمـــر پـــٽ پـــٽـــيـــهـــر، پـــهـــريـــنـــدس ڪـــيـــن مُـــدا
لـــوئـــي ڪـــيـــن لـــڄـــايـــان، مـــارو مـــهـــٽـــا ڏيـــنـــدم ادا

ســانـگـيـئـڙن ڪـي ســاريـان، روز هـنـجـون پـئـي هـاريـان
مـــاروئـــڙڻ ســـاڻ مـــلان، ڪـــيـــن تـــيـــان جـــيـــئـــري جـــدا

دل ۾ پـــلـــپـــل پـــور پـــون، ڏوتـــي نـــہ ڏکـــيـــا ڏيـــنـــهـــن ڏســـن
ڪـــرم عـــلـــي شـــل ويـــڙهـــا وســـن، ســـرهـــا ســـانـــگـــي رهـــن ســـدا

Gul Hayat Institute

سرائکي کلام

Gul Hayat Institute

کافي روپ بروھ

جڏان عشق تيا اظھار ميان
کر لا دي ھت ترار ميان

صيفل ملوک دا تصور کيتا، بيوس برھ بھير کيتا
گھمدا سارا سنسار ميان

ھير کيتي ھي رانجھن رُلدا، کر جوڳيان دا، ويس ھي ڦردا
چوڙيس تخت ھزار ميان

ليلان کاڻ مجنون ٽردا، اوکي ڏيک ھڻ مول نہ مڙدا
تيا بران وچ بيزار ميان

کرم علي ھويا عشق دا رايا، سک زليخان دي يوسف آيا
ويچيا مصر بازار ميان

Gul Hayat Institute

کافي روپ آسا

پجري آدم دي کيوين پکيئڙا
پرتئون پاتئي پير وي
ٻولي ٻليندائين ٻول وي

اربع عناصر دي متي آندء
تنهن دا آڻ کي بوتا بڻائيي
آڻ کرايئي سير وي

کائوندا پيندا موجان ماڻيندا
سهجئون اپڻا پيٹ پريندا
چوڻ چڳئيندا کير وي

رسنا دي وچ آڻ تون ڦاتهين
سمجھ اجان تون نهين کريدئين
آڻ پيون وچ پول وي

چوڻا پاڻي پورا تيسي
پردا پجري دا تنهن دم ڳلسي
اڏ چڙهين آکاس وي

کرم علي جيکو آپ سڄاڻي
ڏسوين ڏواري خيال اڏا وي
کري سن سيکر دا سير وي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ آسا

سمجھہ تون سالڪ سرھئين سارا، مارين نينھن دا نعرا

فَاذْ كُرُونِي اَذْكُرْ كُمْ، سمجھہ تون عشق اشارا

مُوتُو قَبلَ اَنتَ مُوتُوا، ڪر ياد سو قول قرارا

انا احمد بِلا ميمي، ھئين تون نور نظارا

اَلاِنسان سِري وَاَنا سِرّہ، ھي ڪرم علي اعتبارا

ڪافي روپ سھڻي

گل ھون گلزار ھون، اي سر سارا اسرار بہ مئين ھون

شمس ھون قمر ھون، لوح قلم مختيار بہ مئين ھون

رام ھون رحيم ھون، اول آخر اظھار بہ مئين ھون

شمس الحق، منصور، بلاول، سولي سر ھسوار بہ مئين ھون

دارا ھون سڪندر ھون، مالڪ تخت ھزار بہ مئين ھون

بي چون ھون بي نمون ھون، اي سر سارا اسرار بہ مئين ھون

ڪرم علي موج درياھہ مئين ھون، نور اعليٰ انوار بہ مئين ھون

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ٽوڙي

چئو طرف حسن هبڪار، چٽ پٽ چيٽڪ لايا

ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بچايا

ڏندان موتي لبين دي لائي، عجب روپ پسايا

منهن محراب منور تجلا، چوڏس چمڪ چمڪايا

شعلي ٿولي ڪري ڪي آندي، گهور سجڻ دي گهايا

ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا

ڪافي روپ ٽوڙي

هم عاشق هون اسرار ميان، چايا بيخودي دا بار ميان

پير جو پڙ وچ پايا هي، گيت انا الحق ڳايا هي
سولي قدم وڌايا هي، هويا شور شرر چوڌار ميان

انا الحق دا ماريا نعرا، بار برهه سر چايا بارا
حد بيحد دا تي وڻجارا، نينهن لايا نروار ميان

علم عقل دا هوش گنوايا، راهه عشق وچ پير جو پايا
ڪرم علي تيا سير سجايا، آپ تيا اظهار ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ سارنگ

بيخودي دا باب پڙهيو سون، الث الله سمائي هون
سر فرعون دا ڪيوين ويکو، وچ سموند لوڙهائي هون

آدم بهشت ڪنون ڪڍايم، عذر داڻي دي تڙائي هون
شاهہ منصور ڪون سولي چڙهايا، انا الحق الائي هون

شمس الحق دي کل کلايم، ذکريا ڪرت چيرائي هون
يونس پيٺ مڇي دي پايم، ابراهيم آڙاهہ اڙائي هون

يوسف وچ کوهي سٽايم، سرمد سيس ڪٽائي هون
سوين روحي راز اساڏي، ڪرم علي نام ڏرائي هون

Gul Hayat Institute

ڪافي ريختہ روپ سورٺ

بـرهـہ تسـاڏي آڪـي اسـان نـون، چـيـٽـڪ لايـا هـي

نيند پڙي نون نينهن رانجهن دي، جودئون آڻ جڳايا هي
عشق ڪي موج امالڪ آئي، چم چشمان تي چايا هي

مر جيـوا ڪو آپ پـڇانـي، صـوفـي صـاف سـجـاتـا هـي
بهتي بهہ گئي ٿوڙي رهہ گئي، ڪال پڪڙ لي جايا هي

ڪئي اولياءَ پير گذر گئي، ڪوئي نہ واپس آيا هي
سوچ سمجهہ لي ڪهان هي جاتا، ڪها سون تون آيا هي

جڳ سارا هي جهوٽ پسارا طلسم ڪي سڀ مايا هي
ستـگـر صـاحـب امـر ڪـيـا هـي پـيـالا پـريـم پـلايـا هـي

ڪرم علي فقير سدا سک ماڻي اٽيوءِ ننگر بسايا هي
روحل صـاحـب ڪـرپـا ڪـيـنـي اگـم مـنـدل درسـايـا هـي

Gul Hayat Institute

کافي روپ کنيات

سک تساڏي يار، راتيان ڏينهان لگ رهي هي

واڻان تي بيني ڪانگ اڏاوان، روز تساڏي پند پڇاوان
اوسين کھڙي وار، توهه تساڏي تڳ رهي هي

شاهه حسن دا تاب تکيرا، دردان ماري دل کون جهوريا
طلب لڳي تڪرار، مل دليان دا دڳ رهي هي

ستي بيني نون آرام نه آوي، سک تساڏي ساهه سماوي
تن من تکڙي تار، روز ازل کنون اڳ رهي هي

کرم علي هڻ هويا حيراني، سک هي کيتي دل ديواني
بيحد بيشمار، تانگهه طلب رڳ رڳ رهي هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڪنيات

دل لُٽ نيتي دلدار، ننڊ نيڻين دي ڦِٽ ڳئي هي

درد دلبر دي مئينون نيتا، سک آرام اندر دا نيتا
هو رهي هان لاچار، سک سجڻ دي سٽ ڳئي هي

عشق دا هويا الٿا رايا، چاهه وچون چم سر تي چايا
برهه دا باري بار، ماس هڏيان دا پٽ ڳئي هي

نوڪ نينان دا تير لڳوسي، سينا سارا چير ڳيو سي
چشمان دي چمڪار، هوش اسا ڏا لٽ ڳئي هي

ڪرم علي اها نينهن نشاني، مهٽي ملامت سرتي چاوڻ
هر دم رهه هوشيار، برهه دي بازي ڪٽ ڳئي هي

ڪافي روپ آسا

تخت هزاري دا مالڪ آکي، چاهئون چاڪ سڏائي

شاهي چوڙ گدائي ڪيتي، هير دي خاطر حال وڃائي

روز اول ڪنون تنهن دي تئي هان، نينهن نڪاح پڙهائي

سيالين لڙديان ڪوڙي جهيڙي، رانجهن قسم چوائي

ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، ڪيڙيان دي منهن چائي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

آ مِل رانجهن يار ميان
تئڏي ڪيتي پڇاوان پوتيدار ميان

تخت هزاري ڪنون جوڳي آيا، تنهن ول ڪيها بيک بنايا
هير دي ڪيتي حال وڃايا، بيحد بيشمار ميان

شاهي ڇوڙ گدائي ڪيتئي، خيال ڪيها ول آڻ پيوئي
در در ونجهلي وڄئيندا آيون، ڇوڙڪي تخت هزار ميان

پار درياهون مجهيان جو چاري، هير دي خاطر گهڙيان گهاري
ڪپڙي ليڙ ڪتير ٿئي ساري، لايا نينهن نسنگ نروار ميان

ڪرم علي آهِي تنهن دي ٿئي هان، پُڪي رانجهن دي آڻ جو پئي هان
نال رانجهن دي هڪ جو ٿئي هان، بئي دي نهين درڪار ميان

Gul Hayat Institute

کافي روپ کنیات

کڏان ملسین رانجھن ساڏي نال
سک اسان نون لڳ رهي هي وو

کنهن سیاڳي سڏ سڻایا، جان جاڳي تان رانجھن آیا
سهج کنون چا ڳل هي لایا، یاڳ پلایا پال
نیهن اسا ڏا لڳ رهیا هي وو

تخت هزاري دا جوڳي آیا، سوز اسا ڏي ساه سمایا
گهور نینان دي دل کون گهایا، برھ کیتا بیحال
پریت اسان نون لڳ رهي هي وو

رلمل سیالین کرن بکیڙي، لڳڙي محبت کون نکیڙي
ٻن کیڙیان دي جهڳڙي جهیڙي، سڻ قالو بلیٰ دي قیل مقال
تار تنهین دي لڳ رهي هي وو

جنهن دي آهي سو شهہ پایا، کرم علي کلیا هي بخت سوایا
کیڙیان دا ٿیا منهن کالا، روح رلیا هي رانجھن نال
پریت اساڏي لڳ رهي هي وو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ آسا

شاهہ رانجهن بين وڄائي، سانون آکي رمز رلائي
ويس شاهانا پار کر آيا، چاهئون چاڪ سڏائي
رنگپور دا ڪيتس رايا، چٽ پٽ چيٽڪ لائي
طعني مهٽي سر تي چائي، عشق ملامت آئي
راڄ سيالين دا، مول نہ ياوي، ويندا منجهيان چرائي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نہ ويسان، جوڳي قسم چوائي

ڪافي روپ جوڳ آسا

آکي اسان نون سئيان، رانجهن رمز رلائي
تخت هزاري دا جوڳي آکي، ڪيهي بين وڄائي
مئين تہ نال تنهن دي جاليسان، سر تي خواري چائي
راڄ سيالين دا مول نہ ياوي، چاڪ هي چيٽڪ لائي
ڪرم علي مئين ماهي دي ٿيسان، ڪيڙيان دي منهن چائي

Gul Hayat Institute

کافي روپ جوگ

تئڏي حسن نيتا مئنون مار ميان
سر عاشقان برهه بهار ميان

نينان ناز پرئي خيمي کوڙ کڙي
لڙڻ کاڻ جوڏي جنگ جوڙ کڙي
چڙهي فوج حسن چوڌار ميان

آبرو کمانان خنجر ميگان
ديدان دونالیان سيني لنگهه کڙيان
تکيان تير تبر تلوار ميان

رمزان مار گهتن بي دستور ميان
دل چير کرن چکچور ميان
ويکڻ نال کريندیان وار ميان

کرم علي فقير لاچار هويا
هڻ تنهن دا کهڙا علاج هويا
جنهن دا دارون دوا ديدار ميان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ، سهڻي

تـئـي هـان يـار رانـجـهـن ڪـنـون ڌار مـيـان
هـويـا غـمـان دي نـال گـذران مـيـان

طعني تهمتان سر تي چايم، هڪو هڪ دي ڪاڻ ميان
ڪيڙا مري مئڏا هنيانءُ نري، پٽيندي هان زارو زار ميان

سور سختيان سيئي سهسان، يار رانجهن دي ڪاڻ ميان
رات انڌاري تر تر ويسان، لنگهہ لانگهي واهڙ پار ميان

رانجهن آکي بين وڄائي، مئين سٽي ڪنان دي نال ميان
سڪ ساري هي سرت ڀُلائي، وسريا ڪُل ڪم ڪار ميان

ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، مَلڪ ڏيون اوگاهہ ميان
اسان رانجهن هڪ ٿيا سي، اصل هويا اقرار ميان

Gul Hayat Institute

هندي کلام

صوفي کرم علي فقير (اول)

Gul Hayat Institute

سبڌ روپ ڪليان

سانورئي من موهہ ليا، سک آرام گيا

ٻاهر ڀهان تہ ڀهڻ نہ آوي، اندر ڀهان تہ برهہ ستاوي
ڪيسا ڪامڻ ڪر ليا

دردان آڪي دود دکايا، سک آرام ننڊ وڃايا
ايک نظر سانون ڏرا ديا

چيتط تيرا آڪي اسانون
برهہ ادا باب پڙهاءِ ديا

عرض سنو ايک صاحب ميرا، ڪرم علي هي اصلي تيرا
درشن اپنا دکاءِ ديا

Gul Hayat Institute

سيڊ روپ ڪلياڻ

سڪ سڄڻ ڪي ميرا من موهه ليا
موهه ليا ڪيسا ڪامڻ ڪر ديا

جادو تيرا اندر ۾ لڳا هي
پيچ پريت ڪا ڦندا پڙا هي
آءِ ڪي اسان نو سلاءِ ديا

لڳڙي محبت ڪون نڪيڙي ري
روز روز درد گهٽيري ري
نيڻين نير بهاءِ ديا

اوچتي آءِ ڪي ڏنگ لڳايا ري
جان جاڳي تان پريتم آيا ري
سهج ڪنون چا ڳل لڳاءِ ديا

ڪام ڪروڌ موهه لوپ گيا ري
سيل سنتوک ديا پئي ري
چيتين سانون ڪراءِ ديا

ڪرم علي اهين سون سمايا ري
جنهن دي آهس سو شهه پايا ري
برهه اسان نون بتاءِ ديا

Gul Hayat Institute

سيڊ روپ واڻي

اي سنسار موهه جنجالا ري ساڌو
جس کي ڪوئي سنت ڪري ويچارا

مانڪو جنم تم لي آيا، ڪر لي وڻج واپارا
پيڇي تو گهٽو پڇتاوسي، ٽيسي هو هٿ تاڙا

ايسو جنم لي آيو سمجهي ناهين گيوارا
ايڪ ڏن ڪال لي جاسي، آخر چلٽي هارا

راءُ رنڪ سيي هين چل گئي، آيا تارا وارا
اڪ دن تو يي چل جاوسي، آخر چلٽي هارا

اي جڳ جهڙ بادل کي ڇايا، آخر بکرڻ هارا
ڪال تيري سراٽي ٻهسي، ڪر پڙسي اهارا

ڪهت ڪرم علي تيرو داو بنيو هي، ڪرلي هر ڪا پسارا
بار بار ڪرون مئين وينتي بار بار ڪرون پڪارا

Gul Hayat Institute

واٽي روپ جوڳ

ساڌو پائي چار ۾ ست سمايا
جيڪو آوي مطلب پاوي سچي دل سون ڌايا

صوفي صاف پرچو پايو چوڏس چار اڏايا
چوڪوٽ هي نام سمرو رڏي گڻ خوب گايا

آلي لالي چار ايي وچ، مئين ڌجا نهرايا
ميگدي تي چار ايي وچ ڏيرا اڌر ٺهايا

آڌ جڳاد سون تيسي ميلو ايي هو آئي لڳايا
رام رام وچن سڻيا ڪال نہ نيڙي آيا

روحل صاحب ڪرپا ڪيني امر نام سنايا
ڪرم علي هويا پرگهٽ هم هون آپو آپ اٽڪايا

Gul Hayat Institute

صوفي ميان فيض علي فقير (اول)
جو ڪلام

Gul Hayat Institute

بيت سنڌي

سسئي کي سک پنهونءَ جي، هو گهڻو سعيو
آڌيءَ رات جو پنهون ڇڏي سسئي سڌايو
رات وهامي ڏينهن ٿيو، فيض علي سسئي موڪلايو
منهنجو پنهون نه آيو، ڏينديس باهه پنيور کي

ڏينديس باهه پنيور کي، کيچ ڏي ڪاهينداس
ڏک ڏاکڙا ڏونگر جا، سر مٿي ساهينداس
فيض علي جي فضل سان، کيچ وڃي ڏسنداس
سوتر تانگهينداس، جنهن سان ساهه سڌير ٿئي

طالب ڪر تقويٰ، تنهنجو وحدت منجهه وصال
جتي رات نه ڏينهن ڪو، نا ڪا قيل مقال
فيض علي جي فضل سان نيهي ٿيا نهال
جي برهه ڪيا برحال، سي لاهوتي لعل ٿيا

ستگر سندي سک جا ٿا دونهان دل دکن
اچي اونهي عشق پيا، ڪنهن سان ڪين ڪچن
صورت جا ستگر جي منجهئي منجهه پسن
فيض علي اهي پهتا ساڃ پرن، موتو ئي محيط ٿيا

Gul Hayat Institute

بيت سرائڪي

الف الله سدا عين نور هي، هر دم خيال تنهين وچ حضور هي
ميم محمدﷺ لولاڪ لما افلاڪ اتي هويا پنجتن پاڪ نال پيار هي
فيض علي نال سچائي ديدار هي، اي سر سارا اسرار هي

بره اوقات آيا سر ساڏي ڪيتا عشق پسارا
چٽنگا جهڙ لڳيان وچ چولي يڙڪا ٿيا سارا مار ڪي نعرا
شاه حسن حسين دي ويڙه نيتا، وره وسايا سارا
فيض علي دي سر ڪيتا اِتان اُتان نظارا هويا سارا

بره براد ملي اسان نون، مُوَ ٿُوَا قبل ٿيا سي
عين علي دي ڪيتا نروار، نڪو ڏوجها هند سليا سي
فيض علي دي ڪيتا اظهار، ناه وچ ناه هيا سي

عشق ٿيا ايمان تن اندر، وسري دنيا ساري
راه هادي دي راه ٻاجهون ٻيان راهين سڀ گمراهي
ڏيون راز محبت مهردا ته اِتان اتان بادشاهي
روز اول دي هادي حسن سانون، رمز رلائي ٿئي واڏائي
فيض علي دي سر تي عشق امانت آئي سائي پلئه پائي

Gul Hayat Institute

منقبت

حضرت محمد مصطفيٰ ﷺ کا مئين شان سنا هي
شان سنا هي مئين بيان سنا هي

مجھ پر عشق امداد کيا، صدقہ حسن حسين سچي صاحب کا
مجھ کو وحدت ۾ مدا هي

بيبي سائڻ فاطمہ اطهر، ميرا دم شاد کيا هي
امام علي مشکل کشا، ميرا سينا صاف کيا هي

امام زين العابدين مجھ پر عنايات کيا هي
امام محمد باقر و امام جعفر صادق پر جام ديا هي

امام موسيٰ کاظم و امام علي رضا مجھ پر احسان کيا هي
امام محمد تقي و امام علي نقي محکم راه ديا هي

امام حسن عسکري و امام محمد مهدي ميرا روشن ضمير کيا هي
فيض علي تيري درگاه کا دائم، غلام هو رها هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مارو چام امير هٿ ڪيئن گهاريان
ويڙهيچا ڪين وساريان

مارُوئڙا ويا ماڳ مٿائي، هاڻ منهنجو هٿ پينر چاهي
جيڏيون انهن لئي هنجون ٿي هاريان

پنهنوارن تي آ پرور راضي، ڳالهيون ڳڻ تن جا ڳايان
پرت انهن جي پل نہ وساريان

مارن ريءَ دم نہ جاليان، ٻاڻن جا پئي سڪڙا ساريان
سانگيئڙا ڪين وساريان

دولهہ درياهہ جي لهر وهي ٿي، هادي حسن جي رمز رهيٽي
پلپل تن جا ڳڻ پئي ڳايان

فيض علي جو سدا مون آهي، ساقي ڏنو آ جام جڳائي
ملڪ مارن جو ويٺي ساريان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

مارو منهنجا مير، ڳڻ ڳالهيون ويٺي ڳايان
سور تنين جا ويٺي ساريان

ملڪ ملهير مارن جو آهي، موليٰ تن سان ميلو ڪرائي
ڪنڌڙيءَ جا تون پير، پل پل توڪي ويٺي پڪاريان

سانگي ويئڙا سانگ چتائي، والي تن جي واڳ ورائي
سچي رڪجاڻ سير، نت نت ويٺي واٽ نهاريان

مارن سان رب ڪندو ميلو، ملڪ مارن جو سدا اربيلو
دلڙي آ دلگير، جيءَ ۾ جن جا سير پئي ساريان

روحل سائين رنگ رچايو، هادي حسن شاهه پيالو پياريو
فيض علي ٿيو فقير، پاڳ پلا تي پنهنجا پائيان

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ

محبت موج ڪندڙي هي، پريم عشق دي ڳنڍڙي هي
سر منڊلي هي

محبت ڪا جو ٻيڙا هي، وحدت دل درياهہ هي
برهہ دل جان گهيري هي

سچ سو جو صاحب هي، هادي، دل اندر سمايل هي
سو رهبر هي

ستگرو دي هي مهر پلائي، وچ تنهائي رمز رلائي
گر ڪي فوج قراري هي

دولهہ دريا خان، هادي شاهہ حسن، دائم هي
فيض علي ڪا سماوڻ نينهن نياوڻ هي

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

الا مونکي مھٽا ڏيندي ماءُ، ڙي آيل ماءُ
ڪيچ وٽن ڏي ڪون ڪاھيان

سُڌ نہ ھيم سور جي، پارڻ پاري ويا
ڏونگر جي تہ ڏکن ڪان، پيڻ ھلي نہ ياءُ

ڏيرن جي ڏمر جو پيڙم ڪونہ سماءُ
ور وساري ڪيئن ويھان، آٽي شال الله

دولھہ دريا خان ۽ ھادي حسن شاھہ
فيض علي جي روح ۾، آرياڻي ارواح

Gul Hayat Institute

ڪلام صوفي دريا خان فقير دوئم

ڪافي روپ جوڳ

صوفيان دي دربار هڻ ڏني مئين جهوڪ والي دربار

ويکهو شاه عنايت صوفي صاحب، نور پريا نروار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

روضا جنهن دا رنگ رنگيلا، نيلان دي چمڪار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

شاه قلندر ڪلنگي والا، قرب پريا ڪلتار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

چؤکنڊي وهوا جهرمر لائي، جتان ٻهندا سائين عبدالستار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

جت قرب ڪچهري هر دم قائم، وحدت دا واپار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

فيض علي دي فيض جو ڪيتا دريا خان تيا باغ بهار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

Gul Hayat Institute

ڪلام صوفي امداد علي فقير

اتم اميدون هزار، منهنجو مسافر يار
محب متو منتار، اديون هت ايندو

سهج منجهان ٿي سيج سينگاريان، ٿي بلهاري اگڻ بهاريان
سرس ڪري سينگار، هوت ڪري هڪار
جوڙ وڏي جنسار، اديون هت ايندو

واعدا ٿيا جي وصال جا ويهي، ايندو اسان وٽ پريتم پيهي
قرب جا قول قرار، ولها ڪين وسار
لاهي لوڪ ميار، اديون هت ايندو

آهيان عجيبا تو آڌار، ويل نہ وجهہ ڪا وٺي تون وار
گهوٽ اچي گڏ گهار، سڪ اتم سرڪار
طلب اتم تڪرار، اديون هت ايندو

تون ئي منهنجي ساهہ جو سائين، منهنجي هنئين جو هار تون آهين
پرين ڏي پنهنجو پيار، سانول لهندو سار
دوست نہ ٿيندو ڏار، اديون هت ايندو

امداد علي آهي اوهان جو، سائل هر دم در اوهان جو
سانول سرت سنيار، قرب ڪري ڪلتار
مالڪ ڪل مختيار، اديون هت ايندو

Gul Hayat Institute

کنڊڙي جي گلتارن
جي تڪين تي ميلاءَ ڏهاڙا هن ريت ملهايا وڃن ٿا
صوفي ميان ڪرم علي فقير جا ڏهاڙا

ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي

قلعه ڏيراور احمد پور شرقيا

شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام ، پنهون رام ۽ سڄي فقراءَ

وستي امير دين فيروزه شيواداري گهلو رام

صوفي دريا خان فقير (دوئم) جا ڏهاڙاءَ مختصر طالب

ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي

حافظ آباد ڪالوني ڏهرڪي شيوادري ڪرشن رام

صوفي فيض علي فقير دوئم صوفي محمد مراد فقير صوفي غلام نبي فقير

سائين جن جا به ڏهاڙا ملهايا ويندا آهن

صوفي فيض علي فقير (دوئم) جا ڏهاڙاءَ مختصر طالب

قلعه ڏيراور احمد پور شرقيا

شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام، پنهون رام ۽ سڄي فقراءَ

چڪ 146 لياقتپور شيواداري محمد ابراهيم شيخ

ڳوٺ ڪيهر خان ڏهر ڏهرڪي شيواداري ٺارو رام

صوفي روشن علي فقير، صوفي علي گل فقير، صوفي علي ڏنو فقير

چوڪا رام، هوتو رام، ٺارو رام، فقيرا ڀڳت، آڏو ڀڳت، ڪيسو رام بختا رام

چڪ 121 ۽ ٻئي سڀ فقراءُ

Gul Hayat Institute

ڪندري وارن جو فيض

ڪندڙيءَ جي ڪلتارن صرف پنهنجي گهر ۾ تر ڪي واسي گلزار نہ ڪيا پر سنڌ هند بلڪ يورپ تائين جاري ۽ ساري آهي. مريدن مان ڪيترائي شش اونچي پدوي کي پهتا جن جا پنهنجا چيلا تڪيا ۽ ميلا قائم ٿيا.

انهن ۾ سڀ کان اهم ڏهرڪيءَ وارو پائي پوڄا رام ٿيو جيڪو صوفي دريا خان سائين اول جو شش هو جنهن وٽان S.S.D جو سچو سلسلو جاري ٿيو جنهن جو موجوده گادي سر ساڌرام آهي.

روهڙيءَ جو پارو شاهہ صوفي محمد حسن سائين جو ٻالڪو هو هينيان فقير ڪندڙيءَ جي ذيلي شاخن ۾ ڳڻجن ٿا.

فيروزه منگلا رام ساڌ صوفي ميان ڪرم علي فقير جو پيارو شش هو جيڪو سائين جن کي خانپور ڪٺوهرا ريلوي اسٽيشن کان اٺ تي ڪٽي بهاولپور تائين چولستان جو سفر ڪرائيندو هو

ڀڳت السا رام صوفي ميان ڪرم علي فقير جو پيارو شش هو جيڪو ڪندڙي ۾ سائين جا اٺ چاريندو هو ان جا ٻہ مختلف هندن تي ڏهاڙا ملهايا وڃن ٿا.

ڀڳت السا رام	پاٽويون ڳوٺ اسحاق انڙ	شيوا داري هوت مل
ڀڳت السا رام	دلور موري ڳوٺ ولي محمد ڪلوئي	شيوا داري رجهو مل
ڀڳت السا رام	ٽنڊو آدم گلشن جميل ڪالوني	شيوا داري ڏيارم مل
ڀڳت السا رام	ڳوٺ قولي راڄڙ ڪندياري موڙ	شيوا داري ڦينسرو مل
ڀڳت السا رام	ميرپور ماٿيلو سنت ملنگ بابا دربار	شيوا داري شيرو مل
ڀڳت السا رام	ميرپور ماٿيلو ڳوٺ ڪلهوڙا	شيوا داري بصرو مل
ڀڳت السا رام	رحيم يار خان	شيوا داري بيرم ساد

ڀڳت ٻبهو تا ساد جالو ساد جن جا ڏهاڙا ڪڏڙو شهر ضلع سانگهڙ ۾ ملهايا وڃن ٿا. شيوا داري چوڪو مل هوتو مل

ڏرمو ساد ميرپور روڊ سانگهڙ نزد گڙنگ بنگلا　　　شيوا داري پونمو مل

اميندو ڀڳت ميرپور خاص

(شڪريو ادائي)

سچ پڇيو تہ ڏاڍي خوشي محسوس ڪيم جو فقير سائين جي محنتن جو هي ثمر ۽ شاعري جو فڪري ۽ فقيري پورهيو گڏ ڪري ڪتاب جي شڪل ڏيڻ جي مون ناچيز کي سعادت حاصل ٿي. جيڪو هڪ اولاد جي حيثيت سان فرض سمجهي نڀايم.

فقير سائين جي شاعري جيڪا ورقن ۾ پوشيده هئي. ان کي ڪتاب "ڪنڊڙي رنگ" جو لباس پهرائڻ ۾ پهريون تجربو هئڻ ڪري ڪافي دشواريون پيش آيون. پر فقير سائين سان بي انتها پيار ۽ محبت هئڻ ڪري هن محنت جي سفر کي آئون خوشين جو سفر سمجهان ٿو.

يقينن هن هيڏي وڏي محنت جي سفر ۾ دوستن ۽ يائرن جون رهنمايون بہ شامل حال رهيون ڇو جو ڪوبہ ڪم يا پورهيودوستن جي تعاون بغير تڪميل تائين نٿو پهچي سگهي. آءُ اسان جي پياري محسن ماروٺ فقير امانت علي جن جو بي حد ٿورائتو آهيان. جنهن هن ڪتاب جي اشاعت لاءِ ابتدائي ڪوششون ڪيون ۽ تڪميل جي لاءِ ترغيب ۽ همٿ ڏني ۽ آئون صوفي روحل فقير صاحب جي خاندان ۽ سنگت سات ۽ عقيدتمندن کي بہ واڌايون پيش ڪندس ۽ شڪريو اداڪندس جيڪي مختلف انداز ۾ هن ڪتاب جي ڪاميابي تائين تعاون ۾ رهيا جڏهن تہ آءٌ صوفي اديب ۽ ليکڪ صوفي جلال فقير ٽالپر، (خادم جلالي) صاحب جا تمام گهڻا ٿورا مڃيندس جنهن فقير سائين جن جي هن ڪتاب جو نہ رڳو مهاڳ لکيو ۽ صوفي ميان ڪرم فقير جي قديمي ڪتابن جي پڙهائي ۽ نئين سر لڪائي ڪان وٺي ڪتاب جي ڇپائي تائين اسان جو ٻانهن ٻيلي ٿي رهيو.

آءُ هنن صاحبان لاءِ دعاگو رهندس جن ڪتاب ڪنڊڙي رنگ جي هن مواد گڏ ڪرڻ ۾ پنهنجو پنهنجو ڪردار نڀايو.

صوفي دريا خان فقير
درگاهہ ڪنڊڙي شريف

Gul Hayat Institute

عاشق ذاتي عشق ۾، مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنا اعطينڪ الڪوثر، خيال تنهين ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

(صوفي ميان ڪرم فقير زنگيجو)

Gul Hayat Institute